

မယ်ခိုင်

အနုပညာရှင်
နန်းတင်စာအုပ်

အဖြေထုတ်မရတဲ့ပုစ္ဆာ

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်မှုတမ်း:

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

ရွှေပဒေသာအာဖ်ဆက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဖြူး

- ၁၄၀၀ ကျပ်

အုပ်ချုပ်

- ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

၀၉၅၄

အဖြေထုတ်မရတဲ့ပုစ္ဆာ / မယ်ခိုင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၆၃ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) အဖြေထုတ်မရတဲ့ပုစ္ဆာ

မယ်ခိုင်

အဖြေထုတ်မရတဲ့

ပုစ္ဆာ

BURMESE
CLASSIC

- * ဝါချစ်ရတဲ့သူနဲ့
ဝါ့ထိုချစ်တဲ့လူတို့ကြား
ဝါထည်....
ထောင်းထပ်လိုလို
- * ဝပ်လတ်လိုလို
တောင်တန်းလိုလို
မီးတောင်လိုလို....နဲ့
ချုံ့ရွာ့ငှယ်တစ်ထောင်ထို
နေလျော့နေမိတော့တယ်....
- * ချုံ့ရွာ့ငှယ်ထည်
ဝါ့ရဲ့
ဆချစ်တဲ့ဆိုနိုင်ထည်....

အခန်း (၁)

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ရှင့်ကိုလက်မခံနိုင်ဘူး”

မြင်းမိုရ်၏ကြောက်အားလန့်အားငြင်းဆိုသံသည် အင်အားပြင်းစွာ တစ်တောင်လုံး ဟိန်းသွားသည်။ ရင်ခွင်ထဲ၌ ကလေးငယ်တစ်ဦးကို တင်းကျပ်စွာဖွဲ့ဖက်ထား၏။ ကလေးငယ်သည် နို့ဘာရှိထင်သည်၊ စည်စည်ဖားဖားငိုနေသည်။

“မင်း ငါ့ကိုလက်ခံရမယ် မြင်းမိုရ်၊ အခု မင်းအနားမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ၊ မင်း ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးမလဲ... ပြော၊ ပြော... ပြောလေကွာ”

နို့မြန်းသောမျက်နှာပေါ်တွင် ဇောချွေးတို့ ရုန်းကြွလာသည်။

၆ ❶ ခင်စိန်

“ဟင့်အင်း”

ငြင်းဆန်နေသော မြင်းမိုရ်၏လက်ဖျားကလေးများသည် တုန်ယင်နေသည်။ မျက်စိနက်တွေကလည်း တစ်ခုခုကိုစိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသယောင်ပင် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသည်။

“ဟင့်အင်း! ကျွန်မယောက်ျားကိုသတ်တဲ့ရှင်ကို ကျွန်မလက်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီအစား ကျွန်မ သေပစ်လိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့ မြင်းမိုရ်၊ အောင်ကောင်းကို ငါ့လက်နဲ့သတ်ခဲ့လို့လား”

“ရှင်တပည့်တွေရိုက်လို့ သေသွားတာလေ၊ ရှင်သတ်တာ”

တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မီးတောက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး အားတင်းပြောပြန်သည်။ သုံးနှစ်လုံးလုံး မခွဲမခွာနေခဲ့သည့်အိမ်လေးသည် ယခုတော့ မီးပုံကြီး၏ဝါးမြိုခြင်းကို ခံနေရသည်။ မြင်ကွင်းမှာ မရှုမလှပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ထိုမီးလောင်ပုံထဲ၌ အချစ်ရော မေတ္တာပါ လောင်ကျွမ်းသွားခဲ့ပါပြီ။

“မင်းကို ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတာပါ။ မင်းသိပ်ရက်စက်တယ်။ ငါ့ကိုကျော်ပြီး အောင်ကောင်းကိုယူတယ်။

အောင်ကောင်းကို ငါသတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းသတ်လိုက်တာ”

“မပြောနဲ့... မပြောနဲ့”

နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဝဲ... ဝဲ... အူဝဲ...”

လန့်သွား၍ထင်ပါရဲ့၊ လက်ထဲမှကလေးငယ်သည် အော်ငိုလာသည်။ နေရီက ထိုကလေးငယ်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းဆွဲသည်။ ပြီးနောက် ထိုကလေးငယ်ကိုမြှောက်ပင့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တောင်အောက်ကိုပစ်ချရန် ကြံရွယ်သည်။

“ဝဲ... ဝဲ”

ကလေးငယ်၏အော်သံမှာ စည်စည်ဖားဖား ထွက်လာပြန်သည်။

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်း ငါနဲ့လက်ထပ်မှာလား မထပ်ဘူးလား”

“မထပ်ဘူး”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒီကလေးက သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကပ်”

မွေးကင်းစကလေးငယ်မှာ နေရီလက်ထဲ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေသည်မှာ မမြင်ရက်စရာကောင်းနေ၏။ ကလေး

ငယ်ကိုလွှတ်ချရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ ကလေးငယ်သည် အနီးထပ်ထပ်မှ ကျလကျခင်ဖြစ်နေသည်။

“ဝဲ...ဝဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့တော့”

“ပြော... မင်း ငါ့ကိုလက်ထပ်မှာလား မထပ်ဘူးလား”

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ အဲဒါ ဘာမှမသိသေးတဲ့ကလေးပါ။ မွေးထားတာ တစ်ပတ်တောင်မပြည့်သေးဘူး။ ရှင် အဲဒီလောက်ထိ မရက်စက်ပါနဲ့”

“ငါ့ရက်စက်တယ် မရက်စက်ဘူးဆိုတာ မင်းအပေါ်မှာပဲ မူတည်နေတယ်”

“အဲဒါ ရှင်သူငယ်ချင်း ရဲထက်ရဲကလေးနော်။ သူ့မိဘတွေကိုတောင်သတ်လို့အားမရလို့ ဘာမှမသိသေးတဲ့ကလေးကိုပါ သတ်ဦးမလို့လား”

“ကျုပ်ခုတ် ကျုပ်ငုတ်မကျန်ဘဲ။ ဒီကလေးတစ်ယောက်ကိုသတ်ဖို့ ငါ့အတွက် ဘာမှအပန်းမကြီးဘူး။ ကြာတယ်ကွာ”

ကလေးငယ်ကို ခုလိုသာ ကိုင်မြှောက်ပြီး ပစ်ချလိုက်လို့ကတော့ ကလေးငယ်၏အသက်သည် အွတ်ခနဲပင် ထွက်သွားမည်ကို မြင်းမိုရ်ရိပ်စားမိသည်။ နေရီလက်ထဲမှကလေးငယ်ကို

ဆွဲလုပ်ချင်သည်။ သို့သော် ဒါက ဆန္ဒသက်သက်ရယ်ပါ။ မြင်းမိုရ်ထံတွင်လည်း နေ့စဉ်လစေ့ကိုယ်ဝန်ကြီးကို သယ်ပိုးထားရသည်လေ။ ဒီရက်ထဲမွေးလိမ့်မယ်ဟု လက်သည်ကခန့်မှန်းသည်မှာ ငါးရက်ပင်မပြည့်သေးပါ။

“အား...”

တွေးနေရင်းပင် ဗိုက်ထဲမှနာကျင်လာသည်။

“ဝဲ...ဝဲ... အူဝဲ”

ကလေးငယ်မှာ ငိုရလွန်း၍ အသံပင် ပြာအက်နေသည်။ ငိုရိုန်ကြာသွားပါက ကလေးငယ်အတွက် အသက်အန္တရာယ်ရှိသည်။ နေရီသတ်လို့မသေတောင် တက်ပြီးသေသွားနိုင်သည်။

“ငါမလုပ်ဘူးမထင်နဲ့နော်”

“တော်ပါတော့... တော်ပါတော့နေရီရယ်၊ တော်ပါတော့”

“ငါ့ကိုလက်ထပ်မှာလား”

“အဲဒီကလေးကိုရော... ငါ အခုမွေးမယ့်ကလေးကိုမသတ်ဘူး။ ဒုက္ခမပေးဘူးလို့ကတိပေးရင် ငါနင့်ကိုလက်ထပ်မယ်”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နေရီက မြင်းမိုရ်နား တိုးကပ်လာ

သည်။ ကလေးငယ်ကို ဖြစ်သလိုပင် မြေကြီးပေါ်၌ အထုပ်လိုက် ပစ်ချလိုက်သည်။

“တကယ်လား မြင်းမိုရ်”

မြင်းမိုရ်၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ ဆွဲလှုပ်လိုက်သော် လည်း မြင်းမိုရ်ကတော့ မြေကြီးပေါ်မှကလေးကို ဆွဲပွေ့ကာ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားမိသည်။

“ကလေးရယ်... တိတ်ပါ။ မငိုပါနဲ့”

ကလေးကိုသာလှုပ်ကာ ချောနေသော်လည်း မြင်းမိုရ် ၏မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်အိုင်နေသည်။

“ငါ့... ကလေးကို... စောင့်...”

ကားလုံးကိုပင် ပြီးသည်အထိ မပြောသွားနိုင်ရှာသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သစ္စာ၏စကားသံကို အထပ်ထပ်ကြားယောင် မိသည်။ နှလုံးသားထဲ နာကျင်လာသည်။ ထိုကလေးကိုပွေ့ချီ ပြီး မိမိပါ မီးတောက်ထဲ ပြေးဝင်သေဆုံးပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ သော် ထိုသို့လုပ်၍မဖြစ်ပါချေ။ သစ္စာက ယုံကြည်ပြီး ရင်သွေး လေးကို အပ်နှံခဲ့သည်။ စောင့်ရှောက်ရန် ဟာကြားသွားသည်။

သေခါနီးလူတစ်ယောက်၏တောင်းဆိုမှုကို ဖြည့်ဆည်း ပေးရမည်မှန်းသိသည်။ ပြီးနောက် မိမိဗိုက်ထဲမှကလေးငယ်။

လောကဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခင် အမေရိကန်မေ့ကြောင့် သေဆုံး ရတော့မှာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ သူမက နေရီထက် ပိုမိုက်မဲသူ ဖြစ်ရတော့မည်လေ။

“မငိုပါနဲ့ မြင်းမိုရ်၊ ငါက အောင်ကောင်းထက် အဆ ပေါင်းများစွာသာအောင် မင်းကိုယူယူနိုင်ပါတယ်”

နေရီက မြင်းမိုရ်ရဲ့ကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်လိုက်သည်။ မြင်းမိုရ်တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ခဲသွားသည်။ ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင် နေသည်။ နေရီကို တစ်ခုခုပြန်လုပ်ပစ်ချင်သော်လည်း အားမတန် ၍ မာန်လျှော့ထားရသည်။

“ငါတို့ ဘဝသစ်စကြတာပေါ့”

လုပ်ထားပါ နေရီ၊ ဒါက မင်းရဲ့ပွဲကိုး။ မိုးကောင်းတုန်း ရွာထားဦးပေါ့။ သိမ်းပိုက်လိုက်စမ်းပါ။ နှလုံးသားမပါတဲ့ ငါ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကို မင်းယူထားလိုက်စမ်းပါ။ မင်း ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်း သာမှာမို့လဲ။ မင်းမှတ်ထား နေရီ၊ မြွေပွေးကိုခါးပိုက် ပိုက်ထား တဲ့နင်ကလည်း အချိန်မရွေးသေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ၊ မင်းနှလုံး သားထဲ မှတ်ထားလိုက်စမ်းပါနေရီရယ်။ မှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။

မောင်ရယ်... မြင်းမိုရ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မြင်းမိုရ် မလွှဲ သာလို့ပါ။ မြင်းမိုရ်တို့ကလေးကို မြင်းမိုရ်ဘဝနဲ့ရင်းပြီး စောင့်

ရှောက်ရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းရဲထက်နဲ့သစ္စာတို့ကလေး
အတွက်။ စိတ်ချပါမောင်၊ တစ်နေ့ကျရင် ဒီနေ့အကြွေးအတွက်
နေရီပေးဆပ်ရစေမယ်။

မောင်၊ ရဲထက်၊ သစ္စာ... မင်းတို့တွေ စိတ်ချလက်ချ
သွားကြပါ။ မင်းတို့တွေရဲ့နာကြည်းမှုကို မြင်းမိုရ်က မင်းတို့ကိုယ်
စား လက်တုံ့ပြန်ပါ့မယ်။

လောင်မြိုက်နေသောမီးပုံကြီးကိုကြည့်ရင်း စီးကျနေ
သောမျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်
၏။ ပြီးနောက် ကလေးငယ်ကိုပွေ့ချီပြီး ထရပ်သည်။ ပြီးနောက်
မီးပုံကြီးကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

သူမခြေလှမ်းမှန်မှန်လျှောက်နေသည်။ ခြေလှမ်းတိုင်း
၌ နာကျင်မှုများသည် တွဲခိုက်ပါလာသည်။ မြင်းမိုရ်၏ဗိုက်ထဲ
မှ နာကျင်နေသည်။ သို့သော် အံ့ကြိတ်ခံနေသည်။ လမ်းကိုသာ
ပုံမှန်လျှောက်နေသည်။ ကလေးငယ်ကိုသာ တင်းကြပ်စွာပွေ့ချီ
ထားသည်။

ဗိုက်ထဲမှ နာလာ၏။ ဗိုက်ထဲရှိနေသောအရာဝတ္ထုများ
ပြုတ်ကျတော့မလို ခံစားရသည်။ နာကျင်လွန်း၍ တစ်ခုခုကို
ခြစ်ပစ်ချင်လာသည်။ လက်ထဲမှကလေးငယ်ကိုလည်း လွှတ်ချ

ပစ်ချင်လာသည်။

သို့သော် ထိုသို့လုပ်၍မရမှန်းသိသည်။ ထိုကလေးငယ်
ကိုသာ လွှတ်ချပစ်လိုက်ပါက ထိုကလေးငယ်၏အသက်သည်
မနက်ဖြန်ထိ အာမမခံနိုင်ပါ။

“အား...”

အောင့်ထားသော်လည်း နာကျင်လွန်း၍ အသံထွက်သွား
သည်။

“အား...”

“ဟင်! မြင်းမိုရ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

နေရီက မြင်းမိုရ်၏ပခုံးကို လှုပ်ကိုင်လာသည်။ ထိုလက်
ကို မြင်းမိုရ် ပုတ်ချသည်။

“အား...”

“ဟင်! သွေးတွေ၊ မင်း ကလေးမွေးတော့မှာလား”

“အား...”

နေရီ ပြာသွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုကြည့်သည်။ သူ့
တပည့်ကျော်ငါးယောက်ကိုတွေ့ရ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ! လာကြစမ်း”

ထိုခေါ်သံကိုကြားပြီးသည့်နောက် မြင်းမိုရ်တစ်ယောက်

၈၄ ❀ မေတ္တီ

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိမပြုနိုင်တော့ချေ။

ဗိုက်ထဲမှနာကျင်နေသည်။ ရင်ထဲမှအနာနှင့် ဗိုက်ထဲမှ
အနာတို့က ပေါင်းဆုံမိပြီး မြင်းမိုရ်တစ်ယောက် အာခေါင်ခြစ်ကာ
ငိုပစ်မိသည်။

ထိုအခါ မြင်းမိုရ်အသံသည် တစ်တောလုံး ဟိန်းသွား
တော့၏။

အခန်း (၂)

ထမင်းဘူးဖြူဖြူလေးများထဲတွင် ဖွေးသန့်သော ထမင်း
အိအိဖောင်းဖောင်းလေးများကိုထည့်သည်။ ထမင်းဘူးသည် နှစ်
ဘူးဖြစ်သည်။ တစ်ဘူးက ယုန်ပုံလေးခြယ်ထားပြီး နောက်တစ်
ဘူးကတော့ ရှဉ့်ပေါပုံလေးဖြစ်သည်။

ယုန်ပုံထမင်းဘူးထဲသို့ ကြက်ဥကြော်၊ အာလူးကြော်တို့
ကို တစ်ကန့်စီ ထည့်သည်။ ရှဉ့်ပေါပုံထမင်းဘူးထဲသို့ ဘဲဥဆီ
ပြန်ဟင်းနှင့်ချဉ်ပေါင်ရွက်ကြော်ကို တစ်ကန့်စီ ထည့်သည်။ ပြီး
နောက် ထိုထမင်းဘူးများကို ပလပ်စတစ်ခြင်းနှစ်လုံးထဲသို့ အညီ
အမျှထည့်သည်။ ထို့နောက် ရေဘူးလေးများပါထည့်သည်။

“ဒါက သမီးကြီး ထွာအတွက်၊ ဒါက သမီးငယ် စွယ်

အတွက်”

ဒေါ်မြင်းမိုရ်သည် ထွာသစ္စာထံ အနီရောင်ခြင်းကလေး ပေးပြီး၊ စွယ်မေတ္တာထံ အဝါရောင်ခြင်းကလေး ပေးသည်။

“ဟင့်အင်း... သမီး ဒါကြီးမယူချင်ဘူး အဲဒါပဲ လိုချင်တယ်”

သမီးငယ်စွယ်က ထုံးစံအတိုင်း အစ်မဖြစ်သူအပေါ် ဗိုလ်ကျသည်။ ပုံစံတူအင်္ကျီဝယ်ပေးခဲ့တာချင်းအတူတူ ထွာရဲ့အင်္ကျီကိုမှကြိုက်သည်။ စာအုပ်လေးဝယ်ပေးခဲ့လျှင်လည်း ထွာရဲ့စာအုပ်ကိုမှကြိုက်သည်။ ထွာက လိမ္မာသည်။ ညီမလေးကိုချစ်ရှာသည်။ စွယ်၏အလိုကျပင် အရာရာအလျော့ပေးတတ်သည်။

“ရတယ်မေမေ၊ ထွာ အဲဒါအဝါရောင်ခြင်းလေးပဲ ယူမယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့မရဘူး သမီးငယ်၊ သမီးက ကြက်ဥကြော်နဲ့အာလူးကြော်ပဲ စားတတ်လို့လား။ ဆီပြန်ဟင်းနဲ့မဟုတ်ရင် သမီးမှမစားတတ်တာ။ ဒီခြင်းအဝါရောင်ထဲမှာ ဘဲဥဆီပြန်နဲ့ချဉ်ပေါင်ရွက်ကြော်ထည့်ထားတာ”

“ဟင့်အင်း... တော်ဦး၊ သမီးက အနီရောင်ပဲကြိုက်တယ်။ အနီရောင်ခြင်းပဲကိုင်မယ်”

“ရပါတယ်မေမေ၊ စွယ်ကို အနီရောင်ပေးလိုက်မယ်။ ထမင်းစားချိန်မှ ချိုင့်ချင်းလဲစားလိုက်မယ်”

မြင်းမိုရ်ရင်ထဲ ထိခိုက်သွားသည်။ ညီမဖြစ်သူအား အရာရာတွင် အလျော့ပေးတတ်သောသမီးကြီးကို သနားမိသည်။ သို့သော် ‘ရတယ်၊ လုံးဝအလျော့ပေးစရာမလိုဘူး၊ မလဲနဲ့’ဟုလည်း မပြောလိုပေ။ သူ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သမီးနှစ်ယောက်၏ဆက်ဆံရေးကို တင်းမာမလာစေချင်ပါ။

“မမက အလျော့ပေးတိုင်း သမီးလေးက အနီမယူရဘူးနော်”

ပြောပြန်တော့လည်း စွယ်မေတ္တာလေးက မျက်လုံးလေးပေကလပ်ပေကလပ်ဖြင့် ကြည့်နေပြန်သည်။

“ကဲကဲ... သွားကြတော့၊ ကျောင်းနောက်ကျနေဦးမယ်။ သမီးကြီးက ညီမလေးရဲ့လက်ကိုတွဲထားနော်”

“ဟုတ်”

ကျောပိုးအိတ်အစိမ်းရောင်လေးများနှင့် ခြင်းလေးများကိုယ်စီကိုင်ကာ သွားနေသောကလေးနှစ်ယောက်ကို မျက်စိတစ်ဆူကြည့်နေမိသည်။ မြင်းမိုရ်ရင်ထဲ အေးချမ်းသည်။ ဒီသမီးနှစ်ယောက်နှင့်တင် ဘဝကပြည့်စုံသည်ဟုခံစားရသည်။

သမီးနှစ်ယောက် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ အိမ်ဦးနတ်အတွက် ချက်ပြုတ်ကြော် လှော်ရပေးပြီးမည်။ ဟင်းရည်သောက်လေးတစ်ခွက်ပင် မြင်းမိုရ် လက်ရာမှစားသော အိမ်ဦးနတ်၏ထမင်းဝိုင်းတွင် အရာခပ်သိမ်း မြင်းမိုရ်၊ မြင်းမိုရ်၏ခြေရာလက်ရာများသာ ထုံမွှမ်းနေသည်။

“မြင်းမိုရ်ရေ မနက်စာ ရပြီလား”

ငရုတ်သီးနှင့်ကြက်သွန်ဖြူကို ဆားလေးခပ်ပြီး အချိုးကျ ထောင်းကာ ဆီစိမ်နေချိန်၌ မီးဖိုခန်းထဲသို့ အိမ်ဦးနတ်က ဝင်လာ သည်။

“ရပါပြီ၊ ခဏစောင့်ပါ”

“ကိုယ်ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်၊ အိမ်အကူတွေမြင်ရင် မတင့်တယ်ပါဘူး။ ထမင်းစားခန်းကပဲစောင့်နေပါ”

မိန်းမစကားဆို ‘ဟုတ်’တစ်လုံးဆောင်တတ်သည့် ဦး နေရီက မြင်းမိုရ်ပြောသမျှနားလည်သွားဖြစ်သည်။ မြင်းမိုရ်၏ဆန္ဒဆို လျှင် ဘယ်အရာမှအတွန့်မတက်ရဲပါ။ အချို့က မိန်းမကြောက် ဟု လျှောက်ပြောင်ကြလျှင်ပင် ကျေနပ်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ မြင်းမိုရ်ကိုသိပ်ချစ်၍ဖြစ်သည်။ မြင်းမိုရ်ဘေးနားတွင်ရှိနေ

ပြီး မြင်းမိုရ်လုပ်သမျှကိုငေးနေရလျှင်ပင် ဘဝကြီးကိုကျေနပ်လှ ပါပြီ။

သို့သော် မြင်းမိုရ်ကတော့ သူ့အတွက် အပြုံးလေးတစ် ဖွင့်ကိုပင် နှမြောတွန့်တိုလွန်းလှသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ရှေ့တွင် ပြုံးနေသောမြင်းမိုရ်၏မျက်နှာသည် သူ့ရှေ့ရောက်ပါက အလိုလို တည်ကြည်မှုန့်ကပ်သွားတတ်၏။ သူ့ကြောင့်ပြုံးရသည့် မြင်းမိုရ် ၏အပြုံးတစ်ဖွင့်ကို တပ်မက်မိသော်လည်း မမျှော်လင့်ရဲပါချေ။ သို့သော် ဒါကအရေးလား။ သမီးနှစ်ယောက်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်းမိုရ်၏အပြုံးကို သူမြင်ခွင့်ရနေတာပဲ။ ဒီလောက်နဲ့တင် သူ ကျေနပ်လှပါပြီ။

“ဒီနေ့ ဘာလဲ”

မြင်းမိုရ်က ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို သူ့ရှေ့ချပေးသော် ထည်း အတွန့်တက်၍မေးလိုက်ပြန်သည်။ ‘ဒါက ထမင်းကြော်၊ ဆက်သားလေး ပဲပင်ပေါက်လေးနဲ့ကြော်ထားတာ၊ ဟင်းရည်က ဆော့ ချဉ်ပေါင်ရည်ကျလေး၊ အဆာပြေပေါ့မောင်ရယ်’ဟု အိမ် နှင်း၏ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစကားသံကို ကြားချင်လွန်း၍ ထိုသို့မလို ဆင်တဲ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်းမိုရ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အမေးကိုအရေးပင်မလုပ်ဘဲ သူ့စားရန်သာ စက်ရုပ်ပမာ

ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

သူ့ကိုအရေးမစိုက်သည့်မြင်းမိုရ်ကို သူ့ချစ်သည်။ အရေးမစိုက်သော်လည်း ဘာအရေးလဲ။ သူ့နားမှာ မြင်းမိုရ်က ခိုနေတာပဲ။ သူ့ကျေနပ်သည်။ တစ်နေ့တော့ မြင်းမိုရ်က သူ့ကိုအရေးစိုက်လာမှာပဲဟုယုံကြည်သည်။ သူ့ဘက်က အချစ်တွေချည်း လွှတ်တင်ပါက ပဲ့တင်သံသည်လည်း အချစ်တွေချည်းဖြစ်လာရမည်ဟုယုံကြည်သည်။

မြင်းမိုရ်က အေးစက်လွန်သည်။ အခုဆိုလျှင်ပဲ ရှစ်နှစ်ရှိသွားပါပြီ။ ဒီရှစ်နှစ်အတွင်း တစ်အိမ်တည်းအတူနေခဲ့သော်ငြား သူနှင့်လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးမျက်နှာချင်းမဆိုင်တဲ့ မြင်းမိုရ်၏နှလုံးသားကို သူအားမလိုအားမရဖြစ်မိသည်။ တစ်ခန်းတည်းအတူအိပ်ပြီး တစ်ကုတင်တည်း လဲလှောင်းနေရသော်လည်း မြင်းမိုရ်နှင့်သူက အိပ်ချိန်မတူပါလေ။ သူ့အပြင်မှပြန်လာလျှင် မြင်းမိုရ်က အိပ်ဖျော်နေနှင့်ပါပြီ။ သူ့အပြင်ကအပြန် ဧကလျှင်ပင် မြင်းမိုရ်က ကလေးနှစ်ယောက်ကိုသိပ်တာနှင့် သူ့အိပ်ပျော်မှစ၍အိပ်တတ်သည်။ သုံးရာခြောက်ဆယ့်ငါးရက်တွင် မြင်းမိုရ်နှင့်သူ အိပ်ချိန်တူသည်က ငါးရက်ပင်မပြည့်ချင်ပါ။

သို့သော် သူ့ကျေနပ်သည်။ မြင်းမိုရ်က သူ့ကိုမချစ်သော်

ငြား သူ့နားတွင်ရှိသည်။ သူ့အား အိမ်ဦးနတ်လိုပြုစုသည်။ တစ်ပါးသူရင်ခွင်ထဲ ပြီးနေသောမြင်းမိုရ်ကို ရင်နာနာကြည့်နေခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလများထက် ယခုက အများကြီးနေပျော်သည်ဟုထင်သည်။

သူရယ်၊ မြင်းမိုရ်ရယ်၊ ရဲထက်ရယ်၊ သစ္စာရယ်၊ အောင်ကောင်းရယ်က သိပ်ချစ်သောသူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ ရဲထက်နှင့်သစ္စာတို့ ရည်းစားဖြစ်ကြသောနေ့ကို သူ့အချိန်ထိ မှတ်မိနေသေးသည်။ စက်ဘီးများနှင့် ရေတံခွန်သို့သွားခဲ့ကြသည်။ ရဲထက်နှင့်သစ္စာကို ရေထဲနှစ်ထားခဲ့ခြင်းဖြင့် စနောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်က ဒီလိုနေ့ရက်မျိုးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု တွေးပင်မတွေးမိခဲ့ချေ။ တစ်နေ့ ငါ့ကိုလည်း မြင်းမိုရ်က ကြိုက်လာမှာပဲဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်ခဲ့သည်။ မြင်းမိုရ်ကို သူ့ကြိုက်ခဲ့ရသည်က ယနေ့နက်ဖြန်တုန်းကမှမဟုတ်။ လူရယ်လို့အဓိပ္ပာယ်ဖော်တတ်ခါစ ငါးတန်းကျောင်းသားကတည်းကဖြစ်သည်။

ရွှံ့ထူ၍ ကျောင်းမသွားချင်သောမြင်းမိုရ်၏ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် တုံးခင်းပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်က တုံးအခင်းဆောင်း၍ ခြေထောက်ငုတ်တိုးခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်မျှ အလူးအလဲခံလိုက်ရသေးသည်။

“မြင်းမိုရ်ရော ဇားပြီးပြီလား”

“အင်း”

“တစ်ရက်တလေ ကိုယ်နဲ့အတူစားပေးလို့မရဘူးလား”

သူ၏မပုံမရဲတောင်းဆိုမှုကို မြင်းမိုရ်က ဂရုမစိုက်ပါချေ။

“မြင်းမိုရ်”

ထမင်းကြော်ကို အားပါးတရစားဟန်ပြင်နေရာမှ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကိုချလိုက်သည်။

“မင်း ဒီနေ့ ကိုယ်နဲ့အပြင်ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ငါမအားဘူး”

“ဒေါ်လုံးရှိသားပဲ”

“ရှင့်အဝတ်တွေ လျှော်ရဦးမယ်”

“တစ်ရက် အဝတ်မလျှော်တာနဲ့ ကိုယ်က ဘာမှဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူး။ မင်းပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ။ ဆယ်နာရီ ဒီကထွက်မယ်”

မတတ်နိုင်ပါ။ အမိန့်နှင့်မပြောလျှင် မြင်းမိုရ်ကိုနိုင်ဖွယ် မရှိသည်မို့ အာဏာသုံးလိုက်ရသည်။ မြင်းမိုရ်က ခေါင်းလေးငုံ့၍ သူ့ရှေ့မှထွက်သွားသည်။

သူ့ရင်ထဲမကောင်းပါ။ မြင်းမိုရ်က သူ့ကြောင့် မျက်နှာ

ညှိုးသွားလျှင်ပင် မနေတတ်အောင် ရင်တစ်ခုလုံး ဗလောင်ဆူလှပါသည်။

ထို့ကြောင့် အရသာကောင်းလှသော မြင်းမိုရ်၏လက်ရာ ထမင်းကြော်ကိုပင် ကုန်အောင်မစားနိုင်တော့ဘဲ အပေါ်ထပ်ရှိ မြင်းမိုရ်နှင့်သူ၏အိပ်ခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်တော့ မြင်းမိုရ်ကို မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ခေါင်းပြီးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြင်းမိုရ်၏ဆံပင်များသည် ရှည်ရုံမက၊ ဖြောင့်စင်းနေသည်။ ဆံပင်အုံကြီးမှာ ကောင်းလွန်း၍ နောက်တွဲဆံထုံးကပင် အလုံးကြီးပွဲနေသည်။

“မြင်းမိုရ်၊ မင်း ဘယ်အချိန်မှ ကိုယ့်ကိုချစ်လာမှာလဲ”

အမေးသာရှိသော်ငြား ဖြေမည့်သူက ကြေးမုံပြင်ကိုသာ မရေမရာငေးနေသည်။

“ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ရမှာလဲ မြင်းမိုရ်ရယ်။ ရှစ်နှစ်ကြာသွားပြီနော်”

မြင်းမိုရ်၏မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး ပြောပေသော်ငြား သူ့အတွက်ဖြင့် မြင်းမိုရ်၏ခံစားချက်က အေးစက်လှသည်။

“ကိုယ် မင်းအပေါ်အရမ်းစိတ်ရှည်နေတာပါ မြင်းမိုရ်။

ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ တခြားသူထက် မင်းကအသိ ဆုံးပါ။ မင်းရှေ့ရောက်ရင် အစွယ်ကျိုးနေတဲ့ကျားတစ်ကောင်လို ငြိမ်ကုပ်နေရတဲ့ကိုယ်က မင်းကိုသိပ်ကိုချစ်လွန်းလို့ပါနော်။ ကိုယ် မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်ဆိုတဲ့အသိရော မင်းရင်ထဲရှိရဲ့လား။”

သူကသာ အပူတပြင်းပြောနေငြားလည်း မြင်းမိုရ်က တော့ မှန်တင်ခုံပေါ်က ဘီးခုံးလေးကိုကောက်ကိုင်ပြီး ခေါင်းကို သာ အေးစက်စက်ဖို့နေခဲ့သည်။

နေရီရင်ထဲပူလောင်နေသည်။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းသာ ဆိုလျှင် မြင်းမိုရ်ရဲ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး အားပါးတရဆွဲလှုပ်ပစ် ချင်မိသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသည်။ ထိုသို့ကြမ်းတမ်းမှု မျိုးတွေလုပ်ပါက မြင်းမိုရ်နှင့်သူက ဝေးသည်ထက်ပို၍ ဝေးသွား ရပေလိမ့်မည်။

သူကြံရပေလိမ့်မည်။ မြင်းမိုရ်၏အချစ်ကိုရဖို့ ကြံရပေ လိမ့်မည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မြင်းမိုရ်ရဲ့အချစ်ကိုရမှာပဲဟု ယုံကြည် ထား၍ အချိန်တွေကိုချုံ့ပစ်ချင်မိသည်။ အနာဂတ်ကိုမျှော်လင့် နေသည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တင်းတိမ်ရောင်ရဲမိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ တော့ လောဘတက်ချင်မိသည်။

အခြေအနေကို သူပြောင်းပစ်မှဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒီပုံစံ အတိုင်းနေပါက မြင်းမိုရ်က သူ့အပေါ်ပို၍အေးစက်သွားပေလိမ့် မည်။ ရဲထက်၊ သစ္စာနှင့်အောင်ကောင်းတို့ လူ့လောကထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးမှတော့ တူညီတဲ့ပေးဆပ်မှုအဖြစ် မြင်းမိုရ် နှင့် အဆင်ပြေချင်သည်။

သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးများက မိမိမျက်စိရှေ့တွင် မိမိ၏ ဗယောဂကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားသည်။ သူလည်း နာကျင်ခဲ့ ရသည်။ တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။ လူတစ်ယောက်သေဆုံးခြင်းဆိုတာ ဆေးငယ်လှသည့်ဖြစ်စဉ်မဟုတ်ပါ။ ယခုက တစ်ယောက်မဟုတ်၊ သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုသုံးယောက်က သူ၏ငယ်သူ ငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၏။

သေဆုံးခါနီးတွင် သူ့ကိုနာကြည်းစွာ ကြည့်သွားသော သစ္စာရဲ့မျက်လုံးများက ယနေ့ထက်တိုင် သူ့အိပ်မက်များကို ခြောက်လှန့်နေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုအိပ်မက်မျိုးမက်သည့်နေ့များဆို သူ ဆက်အိပ်၍မရတော့ချေ။ ခြောက်ခြားပြီး တုန်ယင်နေသည်။ လောကကြီး၌ မိမိတစ်ယောက်တည်းရှိနေသလို အထီးကျန်နေ ၏။ ဒါကို မြင်းမိုရ်က မသိလေရောသလား။ သိလျက်နှင့် လျစ် လျူများ ရှုနိုင်လေရောသလား။

“ကိုယ်လည်း ပေးဆပ်သင့်သလောက် ပေးဆပ်ပြီးပြီပဲ မြင်းမိုရ်ရယ်။ ဒီလောက်နဲ့ကျေနပ်ပါတော့”

အတွေးများက ကစဉ့်ကလျားရှိနေရာမှ ပြောလိုက်သော အခါ မြင်းမိုရ်၏အကြည့်စူးစူးများကို လက်ခံရရှိသည်။ မြင်းမိုရ်၏မျက်လုံးများက စကားလုံးပေါင်းများစွာပြောနေမှန်း သူသိသည်။ သူ့ရင်တွေနာကုန်သည်။ ပါးစပ်နဲ့ပြောလိုက်ပါလား မြင်းမိုရ်ရယ်။ အဲဒီအကြည့်တွေကို ဘယ်အချိန်ထိ ကိုယ်ရင်ဆိုင်နေရဦးမှာလဲ။

“မင်းရဲ့မျက်လုံးက ဘာသဘောလဲ မြင်းမိုရ်”

“ရှင်းပြစရာမလိုပါဘူး။ ရှင်သဘောပေါက်နေပါတယ်”

“တော်တော့ကွာ၊ ငါ မင်းကိုစိတ်မတိုချင်ဘူးနော်။ ဒီလောက်သည်းခံနေတာတောင် မင်းကိုချစ်လွန်းလို့။ တားဆေးတွေ မင်းသောက်နေတာကိုလည်း ငါမသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ငါ့ရင်သွေးကို မလွယ်ချင်ရလောက်တဲ့ထိ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါက...”

“ရှင်သိနေတာပဲ၊ ထပ်မမေးပါနဲ့။ လေကုန်တယ်”

“တော်လောက်ပြီ မြင်းမိုရ် ရှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ မင်းမတော်နိုင်သေးဘူးလား”

“ရာသက်ပန်ပဲ၊ ရှင်ဆီလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မကိုယ်မှာ နှလုံးသားပါမလာခဲ့ဘူး။ ရှင်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှချစ်လာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက အစောကတည်းက လူယုတ်မာကို အလိုမရှိခဲ့တာပါ။ ဒါကိုရှင်မသိတာ ကျွန်မအံ့သြတယ်”

“မြင်းမိုရ်... မင်း... ကွာ... ဒါတွေအားလုံးက မင်းကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ မင်းသာ အစောကတည်းက ငါ့ကိုပဲ ပြတ်ပြတ်သားသားရွေးခဲ့ရင်”

“တော်စမ်းပါ နေရီရယ်။ အပြစ်ကိုဖုံးဖိချင်တိုင်း တခြားလူကိုလွှဲမချနဲ့။ ငါဟာ အင်အားရှိလာတဲ့နေ့ကျရင် နင် ထောင်ထဲဝင်ဖို့ပြင်ထားပါ”

သူ ထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွားသည်။ အချစ်ရဆုံးသူ၏သစ္စာဖောက်မှုကို ခံရသူပုံမာ လန့်သွားသည်။ မြင်းမိုရ်ရင်ထဲ အဲဒီလောက်အပြီးရှိလိမ့်မည်ဟု သူဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးဘာအမှန်ပါ။

မြင်းမိုရ်ကို သူချစ်သည်။ သို့သော် အခြေအနေကို နာကြည်းသွားသည်။ မြင်းမိုရ်ရဲ့ဥပေက္ခာပြုမှုကို ရှစ်နှစ်ကြီးတောင် ခံခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီရှစ်နှစ်အတွင်း သူက မြင်းမိုရ်ဘို့သားအမိအပေါ် တယ်လောက်များ ကောင်းပေးခဲ့သလဲ။

မြင်းမိုရ်က သူ့ကိုမချစ်ရင်တောင် အားနာမှုလေး ရှိသင့် ပြီထင်ပါရဲ့။ အမှန်က အောင်ကောင်း၏သမီးကို ရင်ထဲမထွေး ပွေ့ချင်တာအမှန်ပါ။ သို့သော် မြင်းမိုရ်၏သွေးသားပါဆိုသည့် ခံစားချက်ကြောင့် ရဲထက်၏သမီး ထွာသစ္စာထက်ပင် စွယ်မေတ္တာ ကို သူ့အချစ်ပိုပြီး အရေးစိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မြင်းမိုရ်က မသိဘဲ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။

သူပေးခဲ့တာက ပန်းတွေချည်းဖြစ်သော်လည်း မြင်းမိုရ် ထံမှ သူရလိုက်သည်က ဆူးနှင့်အဆိပ်ချည်းသာဖြစ်သည်။ ချစ်သော်လည်း သည်းခံခြင်းဆိုတာ အတိုင်းအတာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် အလိုလိုနေရင်း မြင်းမိုရ်ကိုစူးစိုက်စွာ ကြည့်မိသွားသည်။ ထိုမျက်လုံးများက လွန်ခဲ့သောရှစ်နှစ်ကျော်ကာလမှ နေရီ၏မျက်လုံးများဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ မြင်းမိုရ် ဒီနေ့ မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားအတွက် မင်း ထပ်ပြီးနောင်တရစေရမယ်။ နေရီဟာ ဘယ်လိုကောင်မျိုး လဲဆိုတာ မင်းသိပြီးသားပါ။ အချစ်ကြီးရင် အမျက်ပိုကြီးတယ် မြင်းမိုရ်၊ ဒါကို မင်းဦးနှောက်ထဲ မှတ်ထားလိုက်”

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသောနေရီကို မြင်းမိုရ် ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ မြင်းမိုရ် ကြောက်နေသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်လာတော့

မည်ကို ကြိုသိနေ၏။ သို့သော် ဘယ်အရာမှန်းတော့ မခန့်မှန်းတတ်ချေ။

ဒါက နေရီရဲ့စတိုင်လ်လေ။ ခန့်မှန်းရခက်သည်က နေရီ စတိုင်လ်ဖြစ်သည်။ ဒါကိုပဲ မြင်းမိုရ်က အကြောက်ဆုံးဖြစ်လေသောအခါ...

အသံ (၃)

“မသွားနဲ့ ဇွယ်၊ အဲဒီကိုသွားတာ မေမေမကြိုက်ဘူး”
ညီမလေးကိုစောင့်ရှောက်ပါဟု အတန်တန်မှာသည့် မေ
ဆုစကားကြောင့် ခင်ခင်ထိုက်တို့နောက် လိုက်ဟန်ပြင်နေသော
ဇွယ်မေတ္တာကို ထွာသစ္စာ တားဆီးလိုက်သည်။ ခင်ခင်ထိုက်တို့
မိသားစုက ကောင်းတာမဟုတ်မှန်း တစ်မြို့လုံးသိသည်။ ခင်ခင်
ထိုက်၏အမေက မကောင်းတာလုပ်စားတဲ့မိန်းမကြီးဟု အိမ်မှ
ခိုင်းသောအေးသွယ်က ပြော၍ ကြားဖူးသည်။ မေမေကလည်း
ခင်ခင်ထိုက်နှင့်မတွဲရဟု တားမြစ်ဖူးသည်။

“မေမေမကြိုက်တာလား၊ နင်မကြိုက်တာလား၊ နင်က
စာတော်တယ်ဆိုတိုင်း စာညွှတ်ငါ့ကို အဖက်လုပ်ချင်တာမဟုတ်”

ဘုရား ခင်ခင်ထိုက်က ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်း၊ ငါ့သူငယ်ချင်းနောက် ငါ
လိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ လိုက်မှာပဲ”

“စွယ်... နင်မလိုက်ရဘူး၊ လိုက်ရင် ငါ မေမေနဲ့တိုင်
ပြောမှာနော်”

“တိုင်ရဲတိုင်ကြည့်၊ ဆံပင်တွေ အုံလုံးကျွတ်အောင် နှုတ်
ပစ်လိုက်မယ်”

စွယ်မေတ္တာ၏ခြိမ်းခြောက်စကားကြောင့် ထွာသစ္စာလန့်
သွားသည်။ စွယ်မေတ္တာက ဘယ်အချိန်တုန်းကများ ဒီလိုအောက်
တန်းစားစကားလုံးတွေကို သုံးတတ်သွားတာလဲ။

“အဲဒါဆို ငါလည်းလိုက်မယ်”

“လိုက်နဲ့၊ နင့်ကို ခင်ခင်ထိုက်ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး”

‘အဲဒါဆို နင်လည်းမသွားနဲ့၊ သူ့အိမ်က ချောင်းကမ်း
နံဘေးမှာခွည်း။ အခုက မိုးတွင်း။ ချောင်းရေကြီးနေတယ်”

“ရေကြီးနေတဲ့ချောင်းထဲ နင်က ငါ့ကိုတွန်းချမလို့လား”

“ငါက နင့်အစ်မလေ၊ နင့်ကိုတွန်းချစရာလား။ နင့်ကို
ခင်ခင်ထိုက်တွန်းချမှာစိုးလို့ပြောနေတာ”

“ခင်ခင်ထိုက်လည်း ငါ့သူငယ်ချင်းလေ၊ တွန်းချစရာ
လား။ မနာလိုလာမဖြစ်နဲ့၊ နင့်ကို ဆရာမတွေက ဂရုစိုက်တိုင်း

သူများဂရုစိုက်တဲ့လူကို မနာလိုလာမဖြစ်နဲ့၊ လာ... ခင်ခင်ထိုက်
သွားမယ်။ နင်လိုက်မလာနဲ့နော်။ လိုက်လာလို့ကတော့ ငါတို့နှစ်
ယောက်ပေါင်းပြီး နင့်ကိုတွန်းချပြီးသားပဲ”

နှုတ်ခမ်းလေးချွန်အောင် ရန်တွေပြီး ခင်ခင်ထိုက်လက်
ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားသောညီမလေးကို ထွာသစ္စာ ငေးကြည့်နေ
သည်။ စွယ်မေတ္တာ၏ဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါသွားသောခင်ခင်ထိုက်
ဇာလည်း ထွာသစ္စာကိုရန်လိုသောအကြည့်နှင့် ကြည့်သွားသည်။
ပြီးနောက် စွယ်မေတ္တာ၏ပခုံးကို ဟန်ပါပါဖက်ပြီး သေလောက်
အောင်ချစ်ကြသော သူငယ်ချင်းများပမာ ထွက်သွားကြသည်။

“နင်တို့က အတူတူမပြန်ဘူးလား”

အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရပ်ရည်သန်ပြန်
ပြီး အတန်းထဲတွင် ပထမကို မူပိုင်စွဲထားသည့်စွမ်းပကားဖြစ်နေ
သည်။ စွမ်းပကားက ထွာသစ္စာအား စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ခင်ထိုက်တို့အိမ်ကို လိုက်သွားမလို့တဲ့”

“မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြန်မယ်”

“လာလေ၊ အတူပြန်ရအောင်”

စွမ်းပကားက ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်ကြီး၏သားဖြစ်၏။

ထွာသစ္စာတို့အိမ်သည်လည်း ဆေးရုံကြီးသွားရာလမ်းမကြီးဘေးတွင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထွာသစ္စာနှင့်စွမ်းပကား၏အပြန်လမ်းက တိုက်ဆိုင်သည်။

“နင်တို့က အမြွှာတွေလား”

“အင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စွယ်မေတ္တာနဲ့နင်က ဘာမှတူတာမရှိလို့ပါ”

“အမြွှာတိုင်း တူရမှာလား၊ ငါတို့မေမေပြောတာ လောကမှာ မတူတဲ့အမြွှာတွေ အများကြီးရှိတယ်တဲ့။ ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းကလေးအမြွှာတောင် ရှိတယ်တဲ့”

ထိုသို့ ထွာသစ္စာက ဆိုပြန်တော့ စွမ်းပကားမှာ တွေးဆဆလေး ငြိမ်သွားပြန်သည်။

စကားအပြောအဆိုနည်းပြီး အနေတည်သောစွမ်းပကား၏ပုံက ကြည်လင်ရှင်းသန့်လှသည်။ တြိဂံပုံလက်ကိုင်ပဝါလေးကို အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲထည့်ထားသော စွမ်းပကား၏ပုံမှာ အထက်တန်းကျပြီး ယဉ်ကျေးလှသည်။ အပွေးမြင်အပင်သီဆိုရိုးစကားအတိုင်းဆိုလျှင် စွမ်းပကား၏အပေါ်ယံကျိုကြည့်လိုက်တာနှင့် မိဘဆွေမျိုး၏အဆင့်အတန်းနှင့် စွမ်းပကား၏အရည်အချင်းကိုဖော်လွင်ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်နိုင်သည်။

စွမ်းပကားက ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော်ငြား စမတ်ကျပြီးသန့်ရှင်းသည်။ ကျောင်းဝတ်စုံလေးများဆို ဖြူဖွေးသန့်စင်ပြီး မီးပူကော့နေအောင် တိုက်ထားမှန်းသိသာသည်။ ဆံပင်လေးဆို နှစ်တကျပုံသွင်းထား၏။ စွမ်းပကားဆိုပါက ဆရာမတွေ သဲသဲလှုပ်ရလောက်အောင်ပင် ကျောင်းဌ်နာမည်ကြီးသည်။

လက်ရေးလေးတွေ ညီညာဝိုင်းစက်နေသည့်စွမ်းပကားက အတန်းထဲမှာတော့ ထွာသစ္စာ၏ဟီးရီးဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထွာသစ္စာကလည်း စွမ်းပကားကိုဆို အနေရှိန်၏။ အတူတူပြန်နေကြတာချင်းအတူတူပင် စွမ်းပကား၏ဘေးမှ ခပ်ရဲရဲမလျှောက်ခဲ့ဘဲ နောက်နားခပ်ကျကျပင် ဘေးစောင်းကြီးလျှောက်နေ၍ စွမ်းပကားက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင်လမ်းကောင်းကောင်းမလျှောက်ဇာတ်ဘူးလား”

“လျှောက်တတ်တယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ အဲလိုကြီးသွားနေတာလဲ”

“နင်က စာတော်တယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ နင်လည်း အဆင့်နှစ်ကို ပုံမှန်ရနေတာပဲ”

“တစ်နဲ့နှစ်က အမှတ်အရမ်းကွာတယ်လေ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိဘူး။ နင်ကစာတော်တော့ ကြောက်တယ်။ ပြီးတော့ နင့်အဖေက ဆရာဝန်။ ငါ့ကိုမကြိုက်ရင် ငါဖျားရင် ဆေးထိုးတဲ့ အခါ နာလိမ့်မယ်”

“အပ်ကြီး အသားထဲထည့်မှတော့ နာမှာပေါ့။ နင်မှ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးနာတယ်”

“နင်ဖျားရင်ရော ဆေးထိုးတာပဲလား”

“အင်း... ထိုးတယ်”

“နာလား”

“အင်း... နာတယ်”

“ကြောက်စရာကြီး”

“ငါ့အဖေက သဘောကောင်းပါတယ်။ ငါလည်း ကြီးလာရင် ငါ့အဖေလိုနေမယ်”

“နင်က ဆရာဝန်လုပ်မှာပေါ့”

“အင်း... နင်ရော”

“သိဘူး”

“ငါ့အဖေပြောတာတော့ လူဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရည်မှန်းချက်ထားတတ်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါမှ လမ်းကြောင်းနဲ့

နာတဲ့။ လမ်းကြောင်းရှိမှ တိုးတက်မှာတဲ့”

“နင်ကတော့ ကောင်းပါတယ်”

“နင်ကတော့ မကောင်းလို့လား”

ထွာသစ္စာ ပြန်မဖြေနိုင်ပါချေ။ စွမ်းပကားကိုကြည့်ပြီး အဆင်ပြေသူဟုခန့်မှန်းမိသည်။ မိမိတော့ အဆင်မပြေချေ။ စွယ်မေတ္တာကြောင့် လုံးဝအဆင်မပြေချေ။ အစ်မဆိုတာ ညီမအပေါ် သည်းခံရတယ်။ အကြီးက အငယ်အပေါ် အနှံ့တာခံရတယ်ဟု ဆော မေမေ့၏ဆုံးမစကားများက ဦးနှောက်ထဲမက အရိုးထဲပါ စွဲနေသည်။

မေမေ့စကားကိုနားထောင်ချင်လျှင် မေမေက သူမရဲ့ အပေါ် အချစ်ပိုမှာပဲဟု ယူဆမိ၍ မေမေ့စကားဆို တသွေမတိမ်း နားထောင်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စွယ်မေတ္တာအပေါ် သည်းခံချင် ဖိတ်မရှိလောက်အောင် ဆွဲကိုက်ပစ်ချင်မိသော်လည်း ညီမလေး ဟုသဘောပိုက်ပြီး မြို့သိပ်ထားရသည်က ရင်ထဲ နေထိုင်လို့ မကောင်းလှချေ။

“ဟွန်းအွန်း... ကောင်းတယ်”

စွမ်းပကားကိုကျော်ပြီး ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာ၏။

“နင် စာစီစာကုံးပြိုင်မှာလား”

“သိဘူး၊ မေမေပြိုင်ခိုင်းရင် ပြိုင်မယ်”

“ပြိုင်ပါ၊ နင်က ငါ့ထက် မြန်မာစာပိုတော်တယ်”

ကျေနပ်သွားသည်။ မိမိက တော်ပါတယ်ဟု သတ်မှတ်ထားသူက မိမိကိုတော်တယ်ဟု ချီးကျူး၍ ကျေနပ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်ထဲသို့ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟင်! သမီးကြီး၊ ညီမလေးရော”

လန့်သွားသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။

“စွယ်က ခင်ခင်ထိုက်နောက် လိုက်သွားတယ်။ ခေါ်လို့လည်းမရဘူး”

ပျော်နေသောအရှိန်များသည် မေမေ၏အကြည့်စူးစူးအောက်တွင် ငြိမ်သက်ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။

“ခင်ခင်ထိုက်ဆိုတာ ချောင်းဘေးက ခင်ချောရဲ့သမီးမဟုတ်လား”

“ချောင်းဘေးကတော့ ဟုတ်တယ်”

“သွား... အိမ်ထဲဝင်တော့”

မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ကြည့်နေသော ထွာသစ္စာကို ဥပေက္ခာပြုကာ လုံချည်ကိုမြဲနေအောင်ဝတ်ပြီး ခြေလှမ်းကျွဲကျွဲလှမ်းကာ ချောင်းဘေးသို့ဦးတည်လာခဲ့သည်။

ဘယ်လိုမှမဖြစ်ပါ။ သမီးစွယ်မေတ္တာက ခင်ချောသမီးနှင့်ပေါင်းသင်း၍ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါ။ ခင်ချောဆိုသူမှာ တစ်ရွာလုံးသိတဲ့မိန်းမပျက်ဖြစ်သည်။ အရက်ကိုခွက်ပုန်းရောင်းပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ကြုံရင်ကြုံသလို ညကြေးယူသေးတဲ့မိန်းမဖြစ်သည်။ ဒီလိုမိန်းမမျိုး၏သမီးနှင့် ရွှေလိုဥထားတဲ့သမီးလေးစွယ်မေတ္တာကို အပေါင်းအသင်းမလုပ်စေချင်ရိုးအမှန်ပါ။

ခပ်ညံ့ညံ့အပေါင်းအသင်းကြောင့် နဂိုကတည်းက ဗိုလ်ကျချင်သည့်သမီးလေး၏စိတ်ဓာတ် ပို၍မပျက်စီးစေလိုပါ။ သူမတားမှဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ စွယ်မေတ္တာဟာ ထွာသစ္စာလောက် မတော်ခဲ့ရင်တောင် ထွာသစ္စာကိုလိုက်မိနိုင်ရမည်။ စွယ်မေတ္တာရော ထွာသစ္စာပါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နှင့် ဘဝတွင် ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားရပ်တည်နိုင်ရမည်။ ဒါက သူမ၏ရှင်သန်ခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တဲ့ဘဝကြီးကို အရှုံးပေးချင်ချင်တိုင်း မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကသာ သူမအသက်ကိုကယ်ဆယ်ထားခဲ့သည်။ ထွာသစ္စာနှင့်စွယ်မေတ္တာတို့၏ကောင်းမွန်တဲ့ဘဝ ရှေ့ရေးဖြစ်သည်။ စွယ်မေတ္တာနှင့် ထွာသစ္စာသာ အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီး ဘဝလှခဲ့ပါက သူမကိုယ်တိုင် နေရီ၏ရင်ကို ဓားထက်ထက် ငြင်းခဲ့ပြီး ထောင်ထဲပြုံးပြုံးကြီးဝင်သွားချင်သည်။

ဒါမှမဟုတ် နေရီ၏ဘဝကို ရှင်လျှက်နှင့်သေသွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သူမ၏ရှင်သန်မှုသည် နေရီကိုလက်စား ချေလိုခြင်းနှင့် သမီးနှစ်ယောက်၏ဘဝကို ထွန်းတောက်စေလို ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထွာသစ္စာကသာ သူမ၏စိတ်တိုင်းကျ ထူးချွန်ထက်မြက်နေပြီး သူမရင်နှင့်လွယ်မွေးခဲ့သော 'သမီးစွယ် မေတ္တာကတော့ အောင်ကောင်းနှင့်တူ၍လားမသိ ထုံထိုင်းလှ၏။ ထိုသို့ထုံထိုင်းနေ၍ ပိုပြီးမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်မိသည်။ ပိုပြီးဂရုစိုက်ရ မှန်းလည်းသိသည်။

အမှန်ကိုဝန်ခံရလျှင် ထွာသစ္စာလောက် မတော်လိုက် လေခြင်းဆိုပြီး စွယ်မေတ္တာအပေါ် ဒေါသထွက်မိသည်။ မကျော် နိုင်လည်းနေပါ။ သို့သော် မိအောင်တော့ လိုက်နိုင်ရမည်လေ။ ခုတော့ မမိတဲ့အပြင် တော်တော်ဝေးဝေးမှာ ပြုတ်ကျကျန်နေရစ် သည်။ သူမက အမြင့်ကိုတွန်းတင်ချင်သော်ငြား စွယ်မေတ္တာက တော့ အောက်ဆုံးသို့သွားချင်နေသည်။

ခုပဲကြည့်လေ၊ ထွာသစ္စာကတော့ မြို့၏ကျက်သရေ ဆောင် ဆရာဝန်ကြီး၏တစ်ဦးတည်းသောသားနှင့် ကျောင်းအတူ ပြန်လာပြီး စွယ်မေတ္တာကတော့ မြို့၏အညီအဟော့ကဖြစ်သော် ခင်ချော၏သမီးနောက် လိုက်သွားသည်တဲ့လေ။ ထွာသစ္စာထံမှ

ထိုသို့ကြားကြားချင်းတွင် ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံရသလို ဆတ်ဆတ် ခံသွားသည်။ အသုံးမကျလှသည့်စွယ်မေတ္တာကိုသာ ဆွဲဆွဲပြီး နှိုက်ပစ်ချင်မိသည်။

“စွယ်မေတ္တာ!”

လုံချည်ကိုကိုင်ပြီး ခပ်မာမာအော်လိုက်သည်။ သူမအသံ တဖြင့်သွား၍ထင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှလူအချို့ ကြည့်လာသည်။

“ခင်ချော!”

အသံကိုပြန်နှိပ်ပြီးအော်တော့မှ စားပွဲငါးဝိုင်းဆန် အရက် ဆိုင်လေးထဲမှ ညစ်စုတ်စုတ်မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဪ... သူဌေးကတော်ပါလား၊ ဘာကိုစွ့”

အနီကဲ့သို့ သူမက မချိုမချည်ဆက်ဆံလာသည်။ ထိုသို့ နှိမ့်ချပြီး သူမ၏မချိုမချည်ဆက်ဆံခြင်းကို ခံရသောအခါ ဒေါသ မိုးက စွယ်မေတ္တာထံသို့ ပုံကျချင်လာသည်။

“မင်း... သမီး ခင်ခင်ထိုက်ရှိလား”

“ရှိတယ်လေ၊ နောက်ဖေးမှာ အဝတ်လျှော်ခိုင်းထား တယ်။ မင်းသမီး အငယ်မတောင် ပါလာသေး”

မြင်းမိုရ် စိတ်တိုသွား၏။ အိမ်ရှင်ကိုခွင့်မတောင်းတော့ဘဲ လုံချည်ကိုတိုတိုပင့်ကာ အိမ်နောက်သို့တိုးဝင်ခဲ့သည်။

မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ဘတ်လေးဖိကာ ကြက်သေဆွဲသွားသည်။ သူမမျက်စိနှင့်မြင်ရသော်လည်း မယုံချင်ပါ။ မှန်ပါ၏။ အိမ်တွင်ဗိုလ်ကျချင်တိုင်း ကျနေသောစွယ်မေတ္တာက ရွယ်တူမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဇလုံကြီးထဲ၌ အဝတ်များကို လျှော်နေသည်။ ဆပ်ပြာမြှုပ်များဖြင့်ပင် ကျိစယ်နေကြသည်။

မြင်းမိုရ် အသည်းနာသွားသည်။ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် တုန်ယင်သွားသည်။

“စွယ်မေတ္တာ!”

ငယ်သံပါအောင် အော်ပစ်လိုက်သည်တွင် စွယ်မေတ္တာက တုန်တုန်ယင်ယင်ငေးစိုက်ကြည့်လာ၏။

“မင်း ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

မြင်းမိုရ်က အရှိန်အဟုန်ဖြင့်တိုးကပ်သွားသောအခါ စွယ်မေတ္တာမှာ ထိတ်လန့်လွန်း၍ ခင်ခင်ထိုက်နောက်တွင် အားကိုးတကြီးကွယ်ပုန်းနေသည်။

“စွယ်မေတ္တာ”

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲရမ်းလိုက်သည်။

“အမြင့်ရောက်စေချင်လွန်းလို့ တွန်းတင်နေတဲ့ငါ့ရဲ့စေတနာကို မင်း အရေးထားလိုက်တာလားဟင်”

ဒေါသကြောင့်ထင်သည်။ မြင်းမိုရ်၏အသံသည် မြင့်တက်သွား၏။

“လာစမ်း! ဒီကို”

“ခင်ခင်ထိုက်ရယ်၊ ငါ့ကိုကယ်ပါဦး”

မိခင်ထက် အခြားတစ်ယောက်ကို အားကိုးတကြီးပြောနေသောစွယ်မေတ္တာ၏အသံက ရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်စေသည်။ လောကတွင် ယုံကြည်အားကိုးရဆုံးသောမိခင်၏လက်ထဲ ငရဲသားပမာ ဒရွတ်တိုက်ပါနေသည်။

“ခင်ခင်ထိုက်ရယ်၊ ငါ့ကိုကယ်ပါဦး”

မြင်းမိုရ်ရင်ထဲ နာလာသည်။ အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းရကောင်းလားဟု ရင်ထဲတန့်န့်ဒေါသဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အနီးနားရှိနေသောဝါးခြမ်းပြားတစ်ချပ်ကို ဖြစ်သလိုလှမ်းဆွဲကာ တရွမ်းရွမ်းရိုက်ပစ်တော့၏။

“ကယ်ခိုင်းဦးမလား၊ နင်... ကယ်ခိုင်းဦး... ရွမ်း... ရွမ်း”

“အန်တီရယ်၊ စွယ်မေတ္တာကိုမရိုက်ပါနဲ့”

“လျှာရှည်မလေး၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ရှည်ရင် နင့်လျှာကိုပါဖြတ်ပစ်မယ်”

ကြွက်မနိုင်ကုန်မီးနှင့်ရှိသည့်အတိုင်းပင် သမီးအပေါ်
ခြင်သည့်အခါက တခြားလူအပေါ် ပတ်ရမ်းချင်လာသည်။

“ရှမ်း! ရှမ်း! မင်းကို ငါဘယ်လောက်မျှော်လင့်ခဲ့သလဲ
လုပ်ချင်ဦး... ဒီလိုအောက်တန်းစားအလုပ်တွေ လုပ်ချင်ဦး”

“တော်ပါတော့ မမြင်းမိုရ် ကိုယ့်သမီးကိုယ်ရိုက်ချင်ရင်
အိမ်ပြန်ပြီး စိတ်ကြိုက်ရိုက်။ ကြိုက်သလိုရိုက်။ ဒါက ငါ့အိမ်
ငါတို့သားအမိကိုစောင်းသလိုမြောင်းသလိုပဲ လာမမမ်းနဲ့”

“မစောင်းစေချင်ရင် သူများသားသမီးကို ဒီလိုအောက်
တန်းကျတဲ့အလုပ်မျိုးမခိုင်းနဲ့”

“ခင်ခင်ထိုက်”

“ရှင်... အမေ”

“သူ့ကိုမင်းခိုင်းတာလား”

“ဟုတ်ဘူး၊ သူက ကူလုပ်ချင်တယ်ပြောတာ”

“ကြားတယ်နော်”

မော်ကြားကြားပြောလာပါသော မခင်ချော၏စကားကို
သည်းခြေထိအောင် နာသွားသည်။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးရဲ့အပြောအဆို
ကိုခံရကောင်းလားဟုလည်း စွယ်မေတ္တာကို ပို၍စိတ်ဆိုးမိသည်။
ရင်ထဲဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်တက်လာသည်။ စိတ်ထဲရှိသည့်

အတိုင်းဆိုလျှင် ထိုသားအမိနှစ်ယောက်လုံးကို ပါးချည်းဆွဲချချင်
လာသည်။ သို့သော် မြို့မျက်နှာပုံဖြစ်သည့်သူတို့အိမ်က ထိုသို့
အောက်တန်းစားအိမ်မျိုးနှင့် တပြိုင်၍ဖြစ်ပါက သူတို့သားအမိ
သိက္ခာကျနိုင်သည်မို့ အရာရာကိုဆင်ခြင်ပြီး စွယ်မေတ္တာ၏လက်
ကိုဆောင့်ခွဲကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အစဉ်အမြဲ ကုန်ကြွေးတစ်ခွဲသားနှင့်သာ ခပ်အေးအေးနေ
တတ်သောမြင်းမိုရ်၏ခြေလှမ်းတွေက ဒါတိုင်းထက် တစ်မူထူးခြား
နေ၍ လမ်းတစ်လျှောက်ရှိလူများက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ကြည့်
စာနာကြ၏။ သို့သော် ဒါတွေကိုလည်း မြင်းမိုရ်က ဂရုမစိုက်နိုင်
ချေ။ မြင်းမိုရ်၏ဘဝသည် သမီး၏ဘဝရှေ့ရေးဆိုသည့်မျှော်လင့်
ချက်တစ်ခုနှင့်သာ ရှင်သန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်သမီး
မှလွဲ၍ ကျန်လူအားလုံးကို ဂရုမစိုက်နိုင်အား။

မိမိက ထိုသို့အားစိုက်သွန်းလောင်းခဲ့သောအပင်မို့လည်း
ပိုးထိုးမခံနိုင်။ လေတိုးမခံနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် စတင်၍ပိုးကျခံချင်
သောအပင်ကို ပျံ့ပြီးဒေါသထွက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရောက်
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ပင် ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ်ကိုဆွဲယူပြီး အားနှင့်
လွှဲချပစ်လိုက်သည်။

“သွားဦးမလား... အဲဒီအိမ်”

“အေးတော့ပါသား”

“သွားညီမလား အဲဒီလိုအိမ်၊ ဟမ်! ချမ်း!.. ချမ်း!”

“ကြောက်ပါပြီ... ကြောက်ပြီလို့”

မြင်းမိုရ်၏အားပါးတရရှိက်သံနှင့်အတူ စွယ်မေတ္တာ၏ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံတို့က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပွက်လော့ရှိုက်နေ၏။ အိမ်ရှိခြံစောင့်ဦးလှနှင့် ထမင်းချက်ဒေါ်လုံး အိမ်သန့်ရှင်းရေး အေးသွယ်တို့မှာ စွယ်မေတ္တာလေးအပေါ် သနားနေပါသော်လည်း မဆွဲရဲပါ။ ဒီအိမ်တွင်နေလာသောငါးနှစ်တာကာလ၌ မြင်းမိုရ်ဒေါသဖြစ်နေတာကိုလည်း ဒီတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူး၍ အိမ်သားအားလုံး လန့်နေမိသည်။

“မရှိက်ပါနဲ့မေမေရယ် ညီမလေးကိုမရှိက်ပါနဲ့”

ထွာသစ္စာက အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာပြီး စွယ်မေတ္တာရှေ့တွင် ကာရပ်သည်။

“မင်းလည်း ဖယ်၊ မင်းကိုပါ ငါရှိက်မိလိမ့်မယ်”

“ဟင့်အင်း... ညီမလေးကိုမရှိက်ပါနဲ့မေမေရယ်”

“ဖယ်စမ်း!”

ထွာသစ္စာက ထိုသို့ကာဆီးလေ မြင်းမိုရ်၏ဒေါသက ပို၍တိုးလာလေဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ထွာသစ္စာ၏လက်ကောက်

ထက်ကိုဆွဲကာ အဝေးသို့တွန်းဖယ်ပြီး စွယ်မေတ္တာကိုဆက်ရှိက်သည်။

“မြင်းမိုရ်... မင်းတော်တော့”

အသံဝါကြီးက ဟိန်း၍ထွက်လာသည်။ မှန်ပါသည်။

ဦးနေရီဖြစ်၏။ ဦးနေရီက အိမ်ခြံဝ၌ ထီးထီးချည်းရပ်နေသည်။ မြင်းမိုရ်က ဦးနေရီကိုမြင်သောအခါ ပို၍ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ချစ်သောသူနှင့်ကွေ့ကွင်းရသောဒုက္ခထက် မချစ်မနစ်သက်သောသူနှင့် နေထိုင်ရသောဒုက္ခက ပို၍ဆိုးသည်ဆိုတာ မြင်းမိုရ်အသိဆုံးဖြစ်သည်။ မြင်းမိုရ်စိတ်နှင့်မြင်းမိုရ်ကိုယ်သာဆိုလျှင် လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်ကတည်းကပင် အိမ်ဦးနတ်နှင့်အတူ လောကကြီးထဲပျောက်ဆုံးပစ်ပါပြီ။ ခုတော့ မြင်းမိုရ် ဒီဒုက္ခတွေခံနေရတယ်ဆိုတာ စွယ်မေတ္တာနှင့်ထွာသစ္စာကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခခံရကျိုးမနပ်လိုက်လေ ခြင်းဆိုပြီး စွယ်မေတ္တာအပေါ် ပို၍ဒေါသထွက်သွားကာ ငိုလည်း ငိုရင်း အားနှင့်လွှဲရှိက်သည်။

“မြင်းမိုရ်... တော်တော့လို့ပြောနေတယ်လေ”

“ဖေဖေရေ! သမီးကိုကယ်ပါဦး၊ သမီးကြောက်တယ်”

ရန်သူကို အားကိုးတကြီးပြေးဖက်နေသော စွယ်မေတ္တာက မြင်းမိုရ်ကို စိတ်ဆိုးစေတော့အမှန်ပါ။

“သမီးကိုကယ်ပါဦး ဖေဖေ”

စွယ်မေတ္တာက ထိုသို့ခေါ်လိုက်သောအသံကို မြင်းမိုရ် နားခါးသွားသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မြင်းမိုရ်ဒေါသထွက်လိုက်တာ။ ကိုယ့်နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးမယ့်လူကို အားကိုးနေလိုက်တာ။

“စွယ်မေတ္တာ လာစမ်း! ဒီကို”

“တော်တော့ မြင်းမိုရ် ဒီလောက်ရှိက်ရရင် တော်တော့။ ကလေးတစ်ကိုယ်လုံးလည်း အညှိအမည်းစွဲနေပြီနော်။ မင်းက ကလေးကို ဆုံးမနေတာမဟုတ်ဘူး၊ နှိပ်စက်နေတာ၊ ဒေါသဖြေ နေတာ။ အဲဒါ မင်းက အမေတဲ့လား”

“ရှင်မရှည်ပါနဲ့၊ ဒါ ရှင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒါ ကျွန်မတို့ သားအမိတွေ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ”

“မြင်းမိုရ်”

ဦးနေရီ၏ဒေါသတကြီးအော်သံကြောင့် ခိုးကြည့်နေကြ သောလူများမှာ လန့်ဖျပ်သွားကုန်သည်။ ဒီတစ်ခါ ဒေါသဖြစ်သွား သူက ဦးနေရီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိမိအပေါ် အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားသောစွယ်မေတ္တာ၏လက်များကို ဖြည့်လျှော့သည်။ ပြီးနောက် မြင်းမိုရ်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပြီး မြင်းမိုရ်ကို အိမ်ထဲသို့ တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်လာသည်။

အိမ်ထဲကိုရောက်တော့ အပေါ်ထပ်သို့ဆွဲပြန်သည်။ ပြီး နောက် လုံခြုံစိတ်ချရသောအခန်းထဲသို့ ဆွဲထည့်သည်။

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ မြင်းမိုရ်”

“ကျွန်မပြောတဲ့စကားက မှားလို့လား”

“မင်းလွန်လာပြီ မြင်းမိုရ်၊ ငါ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ဒီရုတ်နှစ် လုံး မင်းတို့သားအမိအပေါ် မေတ္တာပျက်ဖူးသလား။ ဘာများ တာဝန်မဲ့ဖူးသလဲ”

“မဲ့လိုက်စမ်းပါ၊ ပျက်လိုက်စမ်းပါ၊ အဲဒါမျိုးကို ကျွန်မက လည်း လိုချင်နေတာ”

“မြင်းမိုရ်”

“ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီလောက်အသံနဲ့မပြောနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင်အပေါ် ဘာအပြစ်မှလုပ်မထားဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်း... သမီးအပေါ်လုပ်တယ်”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တယ်ကွ! ဆိုင်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့သမီး”

“ဘာ!”

“အရင်းမဟုတ်ပေမယ့် ငါကစောင့်ရှောက်လာတာကွ။ ဒီက အရိပ်တကြည့်ကြည့်၊ ကြည့်ပြီး မွေးလာတာ၊ ချစ်လာတာ”

“ဘာ! ဟား... ဟား... ဟား”

မြင်းမိုရ်၏အသံက လှောင်ရယ်သံအလား လွင့်ယုံလာသည်။ ဦးနေရီ၏အသံကတော့ ပျောက်ဆုံးနေ၏။

“သူငယ်ချင်းကိုသတ်၊ သူငယ်ချင်းရဲ့မိန်းမကိုယူ၊ စည်းစိမ်ကို မီးပုံရှို့၊ အဲဒါ ရှင့်ရဲ့အရိပ်တကြည့်ကြည့်စောင့်ရှောက်မှု တဲ့လား”

“မင်း ခုချိန်ထိ ဒါတွေမပြီးနိုင်သေးဘူးလား။ ငါ ဒီလို လုပ်တယ်ဆိုတာ မင်းကိုချစ်လို့၊ မင်းနဲ့နေချင်လို့၊ ငါ့မှာအပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒါ မင်းကိုချစ်တဲ့အချစ်ပဲ မြင်းမိုရ်၊ အဲဒီအပြစ်တွေကို ငါအတတ်နိုင်ဆုံး ပေးဆပ်ခဲ့ပြီ။ ကျေသင့်နေပြီ။ ငါ့မုန်းတဲ့ ရဲထက်ရဲသမီးကို ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ထားခဲ့ပြီးပြီ။ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းလုပ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ကျေသင့်နေပြီကွာ”

“အဲဒါတွေအားလုံး ရှင်ဖန်တီးတာတွေလေ။ ရှင်သာရဲထက်ကိုဒီလိုမလုပ်ခဲ့ရင် ထွာသစ္စာလေးကိုလည်း ရှင် ဒီလို”

“တော်တော့မြင်းမိုရ်၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ငါ မင်းကို တစ်ခုပဲမေးမယ်။ ငါ့အတွက် အမုန်းတွေပဲ မင်းဆက်ပေးနေမှာလား”

“မေးဖို့မလိုတဲ့မေးခွန်းမျိုးပါ။ ရှင်လိုလူကို ချစ်မိဖို့ အိမ်

မက်မက်မိရင်တောင် ချက်ချင်းခေါင်းထလျှော်ပစ်လိုက်မယ်”

“ငါ့ကိုမချစ်ဘဲနဲ့ မင်း ဒီကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ချက်ရှိရင် ဆက်လုပ်ပါ”

“မီးပုံထဲနေရမှတော့ အေးချမ်းမှုကိုလည်း မမျှော်လင့်ထားတော့ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို အကြိမ်ကြိမ်သတ်လိုက်ပြီးပြီ။ အဲဒီအတွက် မင်းနောင်တမရစေဖို့ ပျော်လင့်တယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကိုမုန်းနေတဲ့ခံစားချက်မျိုး မင်းပြန်ခံစားရစေမယ်။ ငါ့ကိုအထီးကျန်အောင်လုပ်တဲ့မင်းကို အထီးကျန်တဲ့ခံစားမှုမျိုးဟာ ဘယ်လိုမျိုးဆိုးသလဲဆိုတာ သိလာစေရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှတ်ထားပါ။ မင်းနောင်တရသွားတဲ့အချိန် ငါ့ရင်ဘတ်က မင်းအတွက် အဆင်သင့်ပဲ”

ပြောဆိုကာ ထွက်သွားသောနေရီကိုကြည့်ပြီး ကုတင်ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချိန်သည်။ နေရီရှေ့မှာသာ မာန်ဟန်တွေ ဆပြီး ရန်တွေနေရသော်လည်း ယုံကြည်ချက်က ရင်ထဲပျောက်ဆုံးနေသည်။ ပြီးတော့ နေရီစိတ်ကို ကြောက်သည်။ ရက်စက်ဆတ်သောနေရီက ဘာတွေလုပ်မလဲဆိုတာ မုန်းဆွေမရပါ။ ခြံကြောင့် ပိုပြီးလန့်သည်။

၅၂ ♣ ခင်စိုင်း

သို့သော် သူမရင်ထဲ သေချာမှုတစ်ခုရှိသည်။ မှတ်ထားပါ နေရီ။ ငါဟာ နောင်တရခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့အတွက် မင်းရင်ဘတ်က အလကားဖြစ်သွားမှာပါ။ ကြိုက်သလောက် ဖွင့်ထားပါ။ မင်းအအေးပတ်သေရုံအပြင် ဘာမှဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူးဟု သူမရင်ထဲ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပြောနေမိသော်လည်း လက်ချောင်းများကတော့ အေးစက်ထုံကျင်ကုန်ပါပြီ။

အသန်း (၄)

“မေမေ့ကို နင်တိုင်လိုက်တာမဟုတ်လား”
မအေးသွယ်က ဆေးလူးပေးပြီးထွက်သွားချိန်တွင် စွယ်မေတ္တာက မျက်ရည်တွေကြားမှ ဆိုလာသည်။
“အင်း... ဟုတ်တယ်”
“မေမေ့ကို ဘာတွေကုန်းချောထားသေးလဲ”
စွယ်၏စကားကို မကြိုက်ပါချေ။ စွယ်၏မျက်လုံးထဲတွင် သံသယများစွာကို မြင်နေရ၏။
“အတန်းထဲမှာ စာမရဘူး၊ လပတ်စာမေးပွဲမှာ သင်္ချာဘွဲ့တယ်၊ မြန်မာစာဆရာက စာလုံးပေါင်းမှားလို့ရိုက်သေးတယ်”
“အဲလို ငါတစ်ခုမှပြောမထားဘူး”

“လာမလိမ့်နဲ့ အလိမ့်မ၊ နင် အဲဒီလိုမပြောထားဘဲ မေ
မေက ငါ့ကိုဒီလောက်ရိုက်ပါမလား။ မေမေက ငါ့ကိုပိုချစ်တိုင်း
နင်မနာလိုတွေဖြစ်နေတာ ငါမသိဘူးမှတ်သလား”

“စွယ်မေတ္တာ၊ ငါ အဲဒီလိုစိတ်မျိုးမရှိဘူးနော်။ ခင်ခင်
ထိုက်ရဲ့အမေက မကောင်းဘူး။ ခင်ခင်ထိုက်အိမ်က မကောင်း
ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ခင်ခင်ထိုက်နဲ့နင့်ကို ငါမပေါင်းစေချင်ဘူး”

“လာပြောမနေနဲ့၊ တစ်တန်းလုံးက နင့်ကိုပဲ နင်က
ခင်စေချင်နေတာ။ တစ်တန်းလုံးမှာ ခင်ခင်ထိုက်တစ်ယောက်
တည်းက နင့်ကိုမခင်တာ။ ခင်ခင်ထိုက်က ငါ့ကိုပဲခင်တော့ နင်
မနာလိုတွေဖြစ်နေတာ”

“မခင်ချင်နေ၊ ငါလည်း သူ့လိုစာညံ့ပြီး ဆင်းရဲတဲ့သူ
မျိုးနဲ့မခင်ချင်ဘူး”

“နင် ငါ့ကိုစောင်းပြောတာလား”

“နင်က ငါ့ညီမပဲ၊ နင့်ကိုမခင်စရာဘာရှိလဲ”

“နင်ကတော့ ငါ့အစ်မမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရန်သူပဲ”

“နင့်ဟာနင် ရန်သူဖြစ်ဖြစ်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ငါနဲ့နင်က အပြာ
တွေ ညီအစ်မတွေ”

“ဟမ်! ဘာမှလာမပြောနဲ့၊ နင်က ငါ့အစ်မမဟုတ်ဘူး”

လာမပြောနဲ့”

စွယ်မေတ္တာ၏အသံက စူးစူးပါးပါးထွက်လာသည်တွင်
ထွာသစ္စာလန့်သွားသည်။ ထွာသစ္စာမှာ ညီမလေးစွယ်မေတ္တာနှင့်
ရန်မဖြစ်လိုရိုးအမှန်ပါ။ စွယ်မေတ္တာကိုချစ်သည်။ ပြီးတော့ ညီ
အစ်မနှစ်ယောက် ရန်မဖြစ်ရဘူးဟုဆိုသည့် မေမေစကားကိုလည်း
နားထောင်ချင်သည်။ သင်းကွဲနွားက ကျားကိုက်ခံရမယ်ဆိုတဲ့
မေမေရဲ့ဆုံးမစကားများက နားထဲပျောက်မသွားခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်
ဒီလိုအသံကျယ်ကြီးနှင့် ရန်စကားဆိုနေသောစွယ်မေတ္တာ၏အသံ
တိုတာဆီးရန် စွယ်မေတ္တာ၏ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးဖြင့်လှမ်းပိတ်
သည်။

“အား...”

အားမသန်၍ လက်ကောက်ဝတ်မှာ စွယ်မေတ္တာ၏သွား
ဇာများ ထင်သွားသည်။

စွယ်မေတ္တာက အားနှင့်ကိုက်ပစ်၍ ကျင်ခနဲထုံသွားရာ
အသည်းခိုက်အောင်နာကျင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စွယ်
မေတ္တာ၏ပါးစပ်ထဲမှ မိမိလက်ကိုရှန်းသည်။ လွတ်မြောက်သွား
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စွယ်မေတ္တာကို ထရံထောင့်ကြားရောက်
အောင် တွန်းလှဲပစ်လိုက်သည်။

“အား...”

လက်ကောက်ဝတ်အကိုက်ခံရစဉ်က ထွာသစ္စာ၏ညည်းသံသည် တီးတိုးဆိုသော်ငြား ထရံထောင့်ကြားရောက်နေသော စွယ်မေတ္တာ၏ညည်းတွားသံသည် ငယ်သံပါအောင် ညံ့ပွက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်နေရာအခန်းထဲသို့ ပထမဆုံးရောက်ရှိလာသူမှာ ဦးနေရီဖြစ်၏။

“ဖေဖေ၊ သမီးကို မမက တွန်းလှဲတာ”

“ဘာ!”

ထရံထောင့်ကြားတွင် ကြူကြူပါအောင် ဝိုဟိုက်နေသော စွယ်မေတ္တာ၏စကားကြောင့် ဦးနေရီဒေါသထွက်သွားသည်။ နံရံနားတွင် ဘယ်ဘက်လက်ပေါ် ညာဘက်လက်ယက်၍ မှန်ကုပ်ကုပ်ရပ်နေသော ထွာသစ္စာကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် ဒေါသဟုန်ဟုန်ထွက်၍ကြည့်သည်။

“ထွာသစ္စာ!”

“မဟုတ်ဘူးဖေဖေ... သမီးကို သူက”

“ဒီလောက်မျှက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်တာတောင် မင်းက

မြောင်ညာချင်သေးတယ်။ ဖြန်း! ဖြန်း! လုပ်ချင်ဦး... ဖြန်း!...”

ယောက်ျားအားနှင့် အားကုန်သုံးကာ ချလိုက်လေသောကြောင့် ရှစ်နှစ်အရွယ်ထွာသစ္စာမှာ မျက်နှာကြီးလည်ထွက်သွားပြီး ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ခွေခနဲလဲကျသွားသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါ... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

ထပ်မံ၍ထွက်ပေါ်လာသောအသံမှာ မြင်းမိုရ်၏အသံဖြစ်သည်။

“ရိုက်နေတာလေ၊ မတွေ့ဘူးလား”

ဦးနေရီကို မြင်းမိုရ်ဒေါသဖြစ်နေသော်လည်း ရန်မလုပ်အားပါဘဲ လဲကျနေသောထွာသစ္စာကိုသာ ယုယစွာ ထွေးပိုက်လိုက်သည်။

“သမီးလေး”

“မေမေ”

ထွာသစ္စာသည် ထိုမျှသာဆိုနိုင်လိုက်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

“သမီး... သမီးကြီး... သမီးကြီး”

နာကျင်လွန်း၍ မေ့မျောသွားသည်ထဲမှ ထွာသစ္စာသည် မြင်းမိုရ်၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ငြိမ်သက်နေသည်။ မြင်းမိုရ်ဒေါသထွက်

သွားသည်။ မြင်းမိုရ်၏အကြည့်စူးစူးများက ဦးနေရီထံသို့ ဒိုင်းခနဲ ကျရောက်လာသည်။

“သမီးသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ရှင့်ကိုလည်း သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“မြင်းမိုရ်... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အဲဒါ မင်းရဲ့သမီးမဟုတ်ဘူး။ ဒီ စွယ်မေတ္တာကမှ မင်းရဲ့သမီးအရင်း။ အဲဒီကောင်မလေးက မင်းရဲ့သမီးကို ဒီလိုတွန်းထုတ်လိုက်လို့ မင်းသမီးနာသွားတာလေ။ မင်းက ဘယ်သူ့ဘက်က သွားနာနေတာလဲ”

“ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

“ငါက မင်းကိုပဲချစ်တာနော်၊ မင်းသမီးကိုပဲစောင့်ရှောက်မှာ။ ရဲထက်တို့သစ္စာတို့ကလေးကို ငါအလိုရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလို့ပြောနေတယ်”

“ဒီကောင်မလေးက မိုက်သွေးပါတယ်၊ ရဲထက်သွေးအပြည့်ပဲ။ မင်းကြပ်ကြပ်မြှောက်စား၊ တစ်နေ့ မင်း ဒီကောင်မလေးလက်ထဲမှာ သေမယ်”

မြင်းမိုရ် သည်းခံနိုင်စိတ် ကုန်လွန်သွားပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ရင်ခွင်ထဲမှသမီးကိုချကာ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ဖြန်း! မှတ်ထား၊ ကျွန်မသမီးတွေရှေ့မှာ နောက်တစ်

ကြိမ် ဒီအကြောင်းထပ်ပြောရင် ရှင့်ကိုအရင်သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ဦးနေရီ မှတ်တက်သွားသည်။ မြင်းမိုရ်က သူ့အပေါ်ထိုသို့လုပ်လိမ့်မယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ဖူးချေ။ ထို့ကြောင့် မြင်းမိုရ်ကို မှတ်တက်စွာကြည့်နေသည်။ သူ့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မြင်းမိုရ်က ထွာသစ္စာကိုပွေ့ချီပြီး ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

သူ့ရင်တွေ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသည့်အလား နာကျင်နေသည်။ သို့သော် သူ့ပြုံးလိုက်မိသည်။ နာနာကျင်ကျင်ကြီး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

အသံ (၅)

မနက်ခင်း၏နေရောင်ခြည်သည် စူးခနဲကျရောက်လာသည်။ ညတုန်းကမိုးသည်းထား၍ မိုးစက်လက်ကျန်များသည် နေရောင်အောက် မရှုမလှကျဆုံးနေရ၏။ အရွက်ဖျားတွင် သီးခိုနေသောရေစက်ကလေးများသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ မကျချင်ကျချင် လိမ့်ဆင်းနေရသည်။

နေသည် နံနက်ခင်းနှင့်မလိုက်ဖက်အောင် စူးရှစွာ ပူနေသော်လည်း လေသည်အထူးငြိမ်သက်နေသည်။ ဤအချင်းအရာကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် မြင်းမိုရ်တွေးတာမမှားဘူးဆိုပါက နေ့လယ်ခင်း မိုးဆက်ရွာနိုင်သေးသည်။

မြင်းမိုရ်က ဒေါသတကြီးရိုက်ထားသောအရှိန်ကြောင့်

သမီးငယ်လေးမှာ ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးပူနေသေး၏။ စနေ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်နှစ်ရက်ခံထား၍သာ ကျောင်းမပျက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီပိတ်ရက်နှစ်ရက်လုံးတွင် မြင်းမိုရ်၏သမီးနှစ်ယောက် သည် အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့၏။

သမီးငယ်က သူမကြောင့် လဲနေရသလို သမီးကြီးက တော့ နေရီနှင့်သမီးငယ်ကြောင့် လဲနေရသည်။ သမီးငယ်ကိုက် ထားသောလက်ကောက်ဝတ်ဒဏ်ရာမှာ အားပြင်းသွား၍ သမီး ကြီး၏လက်က သွားဆိပ်တက်ပြီး ရောင်ကိုင်းနေသည်။ သွေးစို့ တဲ့အထိ ကိုက်လိုက်၍ သမီးကြီးကို ဆရာဝန်ခေါ်ကာ ဆေးထိုး လိုက်ရပါသေးသည်။ ဒီကြားထဲ နေရီက သမီးကြီး၏ပါးကို အား နှင့်လွှဲချ၍ သမီးကြီးမှာ တစ်နာပေါ် နှစ်နာဆင့်ခဲ့ရသည်။

မြင်းမိုရ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သမီးကြီးနေမကောင်း တာရော၊ သမီးငယ်နေမကောင်းတာပါ သူမထံမှမြစ်ဖျားခံခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ သမီးကြီးနှင့်ယှဉ်ပြီး သမီးငယ်အပေါ် လောဘမမွေး ခဲ့ရင် ဒီပြဿနာက ဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိပါချေ။ ခုတော့ သူမရဲ့မနာလို မစ္စရိယစိတ်ကြောင့် သူမချစ်သောသမီးနှစ်ယောက် လုံး ဝေဒနာခံစားနေရပါပြီ။ ထို့အတွက် ယူကြူးမရလည်း မြင်း မိုရ် ခံစားနေရသည်။

မိမိ၏မကောင်းတဲ့စိတ်က မိမိကိုတန်ပြန်ဒဏ်ခတ်နေ၍ ရင်ထဲပိုပြီးနာနာကျင်ကျင်ခံစားရသည်။ စာတော်သောသမီးကြီး က ရှေ့လထဲ ကျောင်းပေါင်းစုံစာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲရှိသည်။ ဒီလို လက်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့သာဆိုပါက ဘယ်လိုမှပြိုင်ပွဲဝင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

လပတ်စာမေးပွဲက နီးပြီမို့ ကျောင်းမသွား၍မဖြစ်ပါ။ ကျောင်းကိုမသွားမဖြစ် လွှတ်ရမည်ဆိုသော်ငြား သမီးနှစ်ယောက် တို့ စိတ်မချနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် အကျိုးကိုနွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ် ငြီး ပြင်ဆင်ပေးသည်။

သမီးငယ်က ထုံးစံအတိုင်းပင် ချေးထူပြန်၏။ နေပူ၍ အကျိုးအပေါ်ဖုံးမဝတ်ချင်ဘူးဟုပြောနေ၍ ချောရပြန်သည်။ သို့ သော် သမီးငယ်က သူမချောလေ ပို၍ငြူစူလေဖြစ်သည်။ အခု လို အညိုအမည်းစွဲအောင်ရိုက်ထား၍ သမီးငယ်က သူမကိုစိတ် ကောက်ချင်နေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သမီးကြီးကို ဒဏ်ရာရအောင် လှုပ်ထားသည့်သမီးငယ်ကို ဆက်၍မဆူဖြစ်တော့ချေ။

“မိုးရွာမယ်ထင်တယ် သမီးကြီး၊ သမီးငယ်အတွက် ထီး ငါယူသွားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

အသုံးမကျလွန်းတဲ့သမီးငယ်ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ သမီးကြီးအပေါ် မနာလိုမှုလေးဖြစ်ရသော်လည်း လိမ္မာသောသမီးကြီးကိုချစ်သည်။ စာတော်သောသမီးကြီးအပေါ် အားရကျေနပ်မှုရှိသည်။ သမီးကြီးက သစ္စာငယ်တုန်းကနှင့်သိပ်တူသည်။ သစ္စာက ကျောင်း၌ အတော်ဆုံးဆရာခွဲဖူးသူဖြစ်၏။ ပါရမီအခံကောင်း၍ သစ္စာက အထူးဉာဏ်ကောင်းသူလည်းဖြစ်၍ သစ္စာကို သူမ အားကျခဲ့ဖူးသည်။

သမီးကြီးကိုမြင်ရသည်မှာ သူငယ်ချင်းသစ္စာကို မြင်နေရသလိုခံစားနေရ၍ သစ္စာက သေဆုံးသွားသူဟု ရင်ထဲမခံစားရတော့ဘဲ သူမနားတွင် အသွင်တစ်မျိုးနှင့်ရှိနေခဲ့သည်ဟု နွေးထွေးစွာခံစားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သမီးအရင်းထက် ပိုတော်နေသောထွာသစ္စာလေးကို မနာလိုတောင်ဖြစ်မိပါသည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် စွယ်မေတ္တာလေးကို မကျော်လွန်နိုင်ရင်တောင် ထွာသစ္စာလောက်နီးပါး တော်စေချင်သည်။

အခုတော့ အကြီးနှင့်အငယ်က နံ့သာဆီနှင့်အီးတူခြားနားနေသည်။ အကြီးမက အတန်းထဲတွင် ဒုတိယအမြဲရတာဆရာဝန်ကြီး၏သားနှင့် အဆင့်မြင့်မြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပြီး အငယ်မကတော့ အတန်းထဲ ငါးဆယ့်ငါးယောက်ရှိပါက အဆင့်

ငါးဆယ်ကို ကန်ထရိုက်ဆွဲထားက နိမ့်ကျသော အရက်ရောင်းသူမ၏သမီးနှင့် သူငယ်ချင်းလုပ်နေသည်။ သူမ ပို၍အသည်းနာခဲ့သည်က ဒီလိုနိမ့်ကျသူတွေရဲ့အဝတ်ကို သမီးလက်နှင့်လျှော်နေသောမြင်ကွင်းဖြစ်၏။

သူမဘယ်လောက်ထိ မျှော်လင့်ခဲ့သည်လဲ။ သမီးငယ်ကို သူမအများကြီးမျှော်လင့်မိခဲ့သည်။ သမီးကြီးနှင့်သမီးငယ်က နေရီရှာသမျှငွေများနှင့် ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်သွားမည်။ ထိုအချိန်ကျရင် သမီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူမက နေရီရင်ကို ခြေစန်ကန်ကာ ထွက်သွားမည်။ နေရီကို ဓားမလည်းရှုံး၊ ဖွတ်လည်း ဆုံးဆိုသည့်အဖြစ်မျိုးပန်တီးခဲ့ချင်သည်။ သူမအဲဒီလိုလုပ်နိုင်မှ အောင်ကောင်း၊ ရဲထက်၊ သစ္စာတို့အပေါ် တာဝန်ကျေတော့မည်လေ။ သူမ၏ရှင်သန်ခြင်းက နေရီကိုဒုက္ခပေးဖို့ဆိုသည့် အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့၍လည်း ဒီရှစ်နှစ်တာကို သူမ ကောင်းကောင်းသည်းခံနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသွားနော်၊ ရန်ဖြစ်ကြနဲ့။ သမီးငယ်ကလည်း မမစကားကိုမပယ်ရှားနဲ့၊ သမီးကြီးကလည်း သမီးငယ်အပေါ် သည်းခံပါ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ချစ်ခင်စည်းလုံးရမှာပေါ့။ ဒါမှ ကြားလေသွေးလို့မရမှာ။ နွားကွဲ

ကျားကိုက်ဆိုတာမျိုးရှိတယ်လေ။ သမီးတို့နှစ်ယောက်က စိတ်
ဝမ်းကွဲနေရင် အလစ်ချောင်းနေတဲ့ကျားက ဝင်ကိုက်မှာပဲ။ နှစ်
ယောက်ပေါင်းနေရင် ကျားက သမီးတို့ကိုမနိုင်ဘူးလေ။ ကွဲသွား
မှ နိုင်တာ။ ဒါကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခမဖြစ်ချင်ရင် ချစ်ခင်
စည်းလုံးပါ။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

“ကဲ! တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်တွဲပြီး သွားကြ
တော့”

မေမေစကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထီးနှစ်ချောင်း
လက်မှာချိတ်ထားသော ထွာသစ္စာက စွယ်မေတ္တာ၏လက်ကို ဆုပ်
ကိုင်လိုက်သည်။ စွယ်မေတ္တာက မကြိုက်သော်လည်း မေမေ
မှာမို့ မရုန်းဘဲနေလိုက်၏။

မိမိတို့သွားရာလမ်းကို မေမေက မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်
နေတတ်မှန်းသိ၍ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်ခံလာရာမှ လမ်းဆုံး၌ လမ်းခွက
ကိုတွေ့လိုက်သည်တွင် စွယ်မေတ္တာက မိမိလက်ကိုကိုင်ထားသော
ထွာသစ္စာ၏လက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ စွယ်”

“နှင်မတွေ့ဘူးလား၊ ပုတ်ချလိုက်တာလေ”

“နွားကွဲကျားကိုက်လို့ မေမေပြောတာ နှင်မကြားဘူး
လား”

“စာတော်တယ်ဆိုတိုင်း ငါ့ကိုစကားနဲ့အနိုင်မယူနဲ့၊ နှင်
နဲ့ငါက တန်တာမဟုတ်ဘူး။ နှင်က မွေးစားသမီး”

“နှင်မဟုတ်တာမပြောနဲ့၊ ငါတို့က အမြွှာတွေ”

“နှင်က မဟုတ်တာကိုသိထားတာ၊ နှင့်ကို ပေဖေက
သနားလို့မွေးစားထားတာ။ နှင့်အမေနဲ့အဖေက ခေါ်ပြီး၊ နှင်မွေး
ကတည်းက သေသွားတာ”

“မဟုတ်တာ မပြောနဲ့”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟိုနေ့က မေမေနဲ့ဖေဖေပြော
နေတာ ငါကြားတယ်။ နှင်က မေ့သွားလို့မကြားလိုက်တာ။ ငါ
က ပေဖေကိုမေးပြီးပြီ။ နှင့်အမေက ဥစ္စာရှူးရှူးပြီး သေသွားတာ၊
သိထားရင် နှင်ပါသေမှာစိုးလို့ ငါ့ဖေဖေက မွေးဇာထားတာ။
နှင်က အရှူးရှူးသမီး”

“စွယ်မေတ္တာ! နှင်မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

“နှင့်အဖေက လူပျင်း၊ နေရာမရှိလို့ ငါ့ဖေဖေဆီမှာ
အိပ်နေတာ။ နှင့်အမေကလည်း ရုပ်ဆိုးမ၊ အိမ်ဖော်မ”

“စွယ်မေတ္တာ!”

“မယုံရင် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မေမေ့ကိုမေးလိုက်”

“မယုံဘူး နင် ငါ့ကိုမနာလိုတိုင်း လျှောက်ပြောနေတာ”

“ငါက နင့်ကိုဘာလို့မနာလိုရမှာလဲ”

“နင်က စွမ်းပကားနဲ့ခင်ချင်နေတာ၊ နင့်ကို စွမ်းပကားက မခင်ဘဲ ငါ့ကိုပဲခင်လို့ နင်မနာလိုဖြစ်နေတာ။ အတန်းထဲမှာ နင်က ဘိတ်ချေမို့ ငါ့ကိုမနာလိုတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တော့ဘာလုပ်ချင်လဲ။ ချမလား”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် စွယ်မေတ္တာက ထွာသစ္စာကိုတွန်းလှဲလိုက်၏။ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေသော ထွာသစ္စာမှာ အားပင်မထိန်းလိုက်နိုင်တော့ဘဲ လမ်းဘေးမြောင်းကြားထဲသို့ ခွေခနဲ ကျသွားသည်။

မိုးရေလက်ကျန်နှင့်ရွှံ့တို့ရောနေ၍ ထွာသစ္စာတစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့များဖြင့် ပေကျဲကုန်သည်။

“နင်ပြောလို့ ငါလုပ်လိုက်တာ၊ ကျောင်းမသွားချင်ရင် အိမ်ပြန်”

စွယ်မေတ္တာမှာ ဒေါသကြီးစွာပင် နေရာမှထွက်သွား၏။ ထွာသစ္စာ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ နို့ထဲမှရုန်းထွက်ချင်သော်လည်း နာနေသည့်လက်တစ်ဖက်က

နို့ထဲမှထီးနှစ်လက်ကို မဆွဲလိုက်နိုင်ချေ။

“ဟင်! ထွာသစ္စာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကြင်နာစွာမေးလာသောလူကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်သည်။

“စွမ်းပကား”

“မြောင်းကြားထဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကျောင်းတက်တော့မယ်”

“ဟို... ငါမထနိုင်”

စွမ်းပကားက ထမင်းချိုင့်နှင့်ကျောပိုးအိတ်ကို လမ်းမ၌ ချကာ သေးငယ်ပါးလျှသောနွယ်ပင်လေးကို အားပြုနှိကပ်ပြီးလျှင် မြောင်းကြားထဲမှ ထွာသစ္စာကိုဆွဲတင်သည်။ နွယ်ပင်လေးက ခနော်လီခနော်လဲမို့ ခရီးမတွင်ပါချေ။

“ငါ့လက်ကိုဆွဲပြီးတက်လိုက်”

စွမ်းပကား၏စကားကြောင့် ထွာသစ္စာကလည်း ယုံယုံကြည်ကြည်ပင် စွမ်းပကား၏လက်ကိုခိုတက်သည်။ ကလေးအားမို့ ကြာကြာရုန်းလိုက်ရသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ ထွာသစ္စာ လမ်းပေါ်ရောက်လာသည်။

“ငါ့ထီး”

ထွာသစ္စာက မပွင့်တပွင့်ပြောလာချိန်တွင် စွမ်းပကားက
မြောင်းကြားထဲပြန်ကြည့်သည်။ အနီရောင်ထီးလေးနှစ်ချောင်းကို
ရွံ့နှံ့ထဲ၌ ပျောက်တစ်ဝက်ပေါ်တစ်ဝက် တွေ့လိုက်ရသည်။

“နင် ဒီထီးဆင်းကောက်တာလား”

“ငါကို အဲဒီထီးယူပေးပါ စွမ်းပကား။ ငါလက်နာနေလို့
ယူလို့မရဘူး”

ထွာသစ္စာက တောင်ပန်ရိုးကျိုးသောအသံဖြင့်ပြော၍
စွမ်းပကားက ငါးခြမ်းရှည်တစ်ချောင်းကိုလှမ်းဆွဲကာ ထီးနှစ်ချောင်း
ကို မြောင်းထဲမှဆယ်ယူတော့၏။ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိ၍လား။ ရွံ့တို့
နှင့်လျောနေ၍လားမသိ။ ထီးနှစ်ချောင်းက ခဏခဏပြတ်ကျနေ
သည်။ သို့သော် စွမ်းပကား၏စိတ်ရှည်မှုကြောင့် ထိုထီးနှစ်ချောင်း
သည်လည်း လမ်းပေါ်သို့ရောက်လာသည်။

“နင်တို့မိသားစု ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာပဲ။ ဒီထီးနှစ်
ချောင်းများ အချိန်မရွေးဝယ်လို့ရတယ်။ ခုတော့ နင်လည်း ရွံ့
ပေတယ်”

“အဲဒါ ငါတို့မေမေက အရောင်ဆင်တူဝယ်ပေးထားတာ
ပထမဆုံးမို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ချောင်းကြီးဖြစ်နေတာလဲ”

“တစ်ချောင်းက စွယ်ဟာပါ”

“စွယ်မေတ္တာက သူ့ထီးသူမယူဘူးလား”

“သူနေမကောင်းဘူး”

“ဪ... ဟိုနေ့က နင်တို့အိမ်က ဆရာဝန်လာပင့်

သွားတာ သူနေမကောင်းလို့လား”

ထွာသစ္စာပြန်မဖြေပါဘဲ ခေါင်းငုံ့၍နေလိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ မဖြေချင်လည်းနေပါ။ အခု ငါတို့အိမ်ပြန်
မှဖြစ်မယ်၊ နင်ရောငါရော ရွံ့တွေပေးနေပြီ”

“ငါအိမ်ပြန်လို့မရဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မေမေ စွယ်ကိုဆွဲလိမ့်မယ်”

“ဘာကိစ္စဆူရမှာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ငါကျောင်းပဲသွားတော့မယ်”

“ဘာလို့သွားမှာလဲ၊ နင်က ငါ့ထက်ပိုပေးနေတယ်လေ”

“ရပါတယ်”

“နင့်ထမင်းဘူးလည်း စားလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ လာ
ဗျ၊ ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့။ နင့်အိမ်ရှေ့ကမဖြစ်ချင်ရင်လည်း ဒီဖြတ်လမ်း
ကပဲ သွားမယ်”

ဟု စွမ်းပကားကဆိုကာ ဦးဆောင်လိုက်သဖြင့် ထွာသစ္စာက စွမ်းပကားနောက် ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်လာခဲ့ပြန်သည်။

မြို့၏ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးဟုဆိုသော်ငြား ထိုဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ထွာသစ္စာ မရောက်ဖူးတာအမှန်ပါ။ ဆေးရုံဆိုသည့်အမျိုးကို ချုံ့နွယ်တွေဆိုင်းပြီး လူသေကောင်တွေနှင့် ငိုယိုသူတွေ ရှုပ်လှေ့နေမည်ဟုထင်ထားခဲ့တာပါ။ ခုတော့ အထင်နှင့်အမြင်က တခြားစီဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

ဖြူဖွေးချောမွတ်နေသည့်စကြာနှင့် စိုပြည်သည့်ဥယျာဉ်လေးမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆောင်ကြီးနှင့်ပင် ထင်မှားရလောက်ပါသည်။ အနီရောင်လုံချည်များနှင့်နာဗ်များကလည်း ဟိုပြေးဒီပြေးနှင့် ကြည့်ကောင်းလှသည်။

“ဒါ နင်တို့အိမ်လား”

“ဒါက ဆေးရုံလေ၊ ငါတို့အိမ်က ဟိုးမှာ”

စွမ်းပကားညွှန်ပြရာသို့ကြည့်လိုက်သည်။ အစိမ်းရောင်တိုက်ပုလေးဖြစ်သည်။ ခြံဝ၌ ဒေါက်တာထက်ပိုင်ဟု ရေးထွင်းထားသည်။

“ဟိုအိမ်တွေကရော”

အစိမ်းရောင်တိုက်ပုဘေးတွင် စိရရိုရိုနေသောတန်းလွှာ

ရှည်ကြီးကိုညွှန်ပြပြီး မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါတွေက နာဗ်တွေနဲ့ ဆရာဝန်အငယ်လေးတွေ နေတဲ့နေရာပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုတိုက်ပုလေးထဲ ရောက်လာသည်။

“ဟင်! သား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“သူ့ကိုကယ်ရင်းနဲ့ ရွှံ့ပေလာတာ”

“သူက”

“ထွာသစ္စာပါ”

“ဪ... ကိုနေရီနဲ့မမြင်းပိုင်တို့ရဲ့သမီးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

စွမ်းပကား၏အမေက မိမိရဲ့မိဘများကိုသိနေ၍ အားတက်မိသည်။

“သမီးက အတန်းထဲမှာ အဆင့်နှစ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွှံ့တွေနဲ့၊ ကျောင်းချိန်လည်းနီးနေပြီ”

“သားလုပ်လိုက်လို့ သူ့မြောင်းထဲကျသွားတာ၊ သူ့ချိုင့်လည်း မကောင်းတော့ဘူး၊ ကျောင်းဝတ်စုံရောပဲ”

“ကဲကဲ... မေမေသားလေးလုပ်တော့လည်း မေမေက
တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ လာလာ... သမီးလေး၊ ဝတ်စုံကတော့ မိန်း
ကလေးဝတ်မရှိဘူး။ သားအင်္ကျီလေး ဝတ်သွားလိုက်။ အန်တီ
လုံချည်အစိမ်းလေးကို ဖြတ်ချုပ်ပေးလိုက်မယ်။ လူကဝတော့
လုံချည်တွေ ကွင်းကျဉ်းနေတာနဲ့အတော်ပဲ”

စွမ်းပကား၏ကျေးဇူးကြောင့် သန့်ရှင်းသောထမင်းဘူး
နှင့်အတူ ရွှံ့ပေသောထီးမှာလည်း သန့်စင်လာသည်။ ပြီးတော့
လုံချည်လေးသေးသေးလေးကိုလည်း ဝတ်ခွင့်ရလိုက်သည်။ ဒါ
ကလည်း စွမ်းပကား၏အမေလက်ရာဖြစ်သည်။

“သမီးက ချစ်စရာလေးပဲကွယ့်၊ နောက်လည်း အန်တီ
တို့အိမ်ကိုလာလည်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲကဲ... သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သွားကြပေတော့။
ကျောင်းနောက်ကျတော့မယ်”

လုံချည်လေးမနီတနိုင်နှင့် ဝတ်လာခဲ့ရပေမယ့် ထိုလို
ချည်လေးကိုနှစ်သက်မိသည်။

“အဲဒါ ငါ့ကိုမမွေးခင်က ငါ့အမေဝတ်တာလေ”

“နင့်အမေက ဆရာမလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှာတော့မဟုတ်
ဘူး၊ ဆေးရုံမှာ”

ထွာသစ္စာစိတ်ထဲ မှတ်ထားလိုက်သည်။ ဆေးရုံမှာလည်း
ဆရာမရှိတာကိုးဟုဖြစ်သည်။ ခြေလှမ်းခပ်သုတ်သုတ်နှင့်လျှောက်
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းမှနိုင်ငံတော်သီချင်းဆိုသံကို
ခပ်ဝေးဝေးကတည်းက ကြားနေရသည်။

ကျောင်းနောက်ကျပြီဆိုတာသိ၍ နှစ်ယောက်သားမှာ
သုတ်ခြေတင်အောင်ပြေးသည်။

“နင့်ထမင်းချိုင့်နဲ့ထီးပေး”

စွမ်းပကားက ထွာသစ္စာလက်ထဲမှချိုင့်နှင့်ထီးနှစ်ချောင်း
ကိုယူကာ သွားရင်းပြောသည်။

“နင့်လက်ကပတ်တီးက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နင့်လက်က
ကြီးနေသလိုပဲ”

ထွာသစ္စာက ယောင်နနပင် မိမိလက်ကိုငုံကြည့်သည်။
လက်ကောက်ဝတ်သည် ရောင်ကိုင်းနေခဲ့သည်မှာ ယနေ့နှင့်ဆို
ပါက လေးရက်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကို အပြင်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောချ

ဘူးနော်ဆိုသည့်မေမေ့စကားက ထွာသစ္စာနားထဲမှထွက်ပါ။

“စွယ်မေတ္တာ”

“လာပါတယ်ဆရာမ”

သုတ်ခြေတင်အောင်ပြေးလာခဲ့သော်လည်း ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာမက ကျောင်းလာလူစာရင်းစစ်နေပါပြီ။

“ထွာသစ္စာရော”

“သူ...”

“လာပါတယ် ဆရာမ”

အတန်းပြင်ပမှ ထွက်လာသောအသံဖြစ်၏။ စွမ်းပကား နှင့်ထွာသစ္စာတို့က မောဟိုက်လွန်း၍ အသက်ရှူပင်မမှန်ချင်တော့ ပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

“ဝင်ခွင့်ပြုပါဆရာမ”

“အေးကွယ်...ဝင် ဝင်”

ဆရာမခွင့်ပြုတော့မှ အတန်းထဲဝင်ခဲ့နိုင်သည်။ စွယ် မေတ္တာက ထွာသစ္စာကိုမျက်စောင်းနှင့်ကြည့်သည်။ အကြည့်က ထွာသစ္စာ၏မျက်နှာသို့မဟုတ်ဘဲ အကျီကိုဖြစ်သည်။

အကျီကော်လံထိပ်စွန်းတွင် အစိမ်းရောင်ခြည်လေးနှင့်

ငှက်ပုံပိစိကွေးလေး ထိုးတတ်သည်က တစ်နိုင်ငံလုံး၌ စွမ်းပကား တစ်ယောက်သာရှိပေလိမ့်မည်။

စွယ်မေတ္တာစိတ်တိုသွားသည်။ ထွာသစ္စာဝတ်လာခဲ့သည့် အကျီမှာ မေးစရာမလိုလောက်အောင် စွမ်းပကား၏အကျီမှန်း သိသာနေသည်။

“နင် ဘယ်သူ့အကျီဝတ်ထားတာလဲ”

“နင်နဲ့ဘာဆိုလဲ”

“နင် စွမ်းပကားအကျီဝတ်ထားတာမဟုတ်လား”

ထွာသစ္စာအံ့သြသွားသည်။

“နင့်ကို မေမေနဲ့တိုင်မယ်”

ထွာသစ္စာ လန့်သွားသည်။ မေမေက ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သူတို့ညီအစ်မကို ရောရောနှောနှောမနေစေချင်မှန်းသိသည်။ ပြီး တော့ သူများသုံးပြီးသားပစ္စည်းကိုလည်း မသုံးစေချင်မှန်းသိသည်။ စွယ်မေတ္တာသာ တိုင်ပြောပါက သူမသေချာပေါက်အရိုက်ခံရမှန်း သိသည်။ မေမေ့ကိုကြောက်သည်။ စွယ်မေတ္တာကိုပင် ညှိမည်း နေအောင်ရိုက်၍ မေမေ့ကိုကြောက်သည်။ အသားနာမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။

“ငါအရိုက်ခံရသလိုပဲ နင့်လည်းအရိုက်ခံရမယ်၊ ခါမှ

ငါကျေနပ်မယ်”

စွယ်မေတ္တာ၏ခြိမ်းခြောက်စကားကြောင့် စာထဲ၌ပင်စိတ်
မဝင်စားတော့ချေ။ အားလပ်ချိန်ခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်သည်ကို
ပင် မသိလိုက်တော့ပါ။

“ထွာသစ္စာ... ရော့! ဒီမှာ နင့်ထီးနဲ့ထမင်းချိုင့်”

စွမ်းပကားက လှမ်းပေးလာတော့မှ ဘေးဘီဝဲယာ်ကြည့်
လိုက်ရာ အတန်းဖော်များ ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီဖွင့်ကာ စားသောက်
နေကြပါပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း မိုးစက်အချို့ ဝင်ရောက်စပြု
လာသည်။

“အယ်! စွယ်မေတ္တာ... နင် ထီးပါလား”

“ပါတယ်လေ၊ ဟိုမှာမတွေ့ဘူးလား”

စွယ်မေတ္တာက ထီးအနီရောင်နှစ်လက်ကို ညွှန်ပြသည်။

“ငါတော့မပါဘူး၊ အပြန်မိုးမိတော့မှာပဲ”

“ငါ့ထီးယူသွားလေ”

“နင်ကရော”

“ငါက မိုးရေထဲပြန်မယ်လေ”

“နင်ဖျားမှာပေါ့၊ နင်က မိုးရေနဲ့မတည့်ဘူးဆို”

“ဖျားပါစေလေ၊ အဲဒီထီးကို နင်အပိုင်ယူလိုက်”

“တကယ်”

“အင်း... ငါ သူနဲ့အရောင်တူတာ မကိုင်ချင်ဘူး”

“နင်တို့က အမြွှာလေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ငါ့ဖေဖေက သနားပြီးမွေးစားထား
တာ”

စားနေသောထမင်းသည် လည်ချောင်းဝ၌ တစ်သွား၏။

“သူ့အဖေက အကျွန်ုပ်မကောင်မတို့သူ၊ သူ့အမေက အိမ်
ဖော်၊ ငါတို့ရပ်မတူတာ ငါတို့အမြွှာမဟုတ်လို့တဲ့။ ငါ့ဖေဖေက
လျှို့ဝှက်ချက်ကိုပြောပြတယ်”

ထွာသစ္စာမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့စီးကျလာသည်။ စွယ်
မေတ္တာကိုရန်ထောင်ပစ်ချင်သော်လည်း လက်ဖျားများက အေး
စက်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ပြာနှမ်းလာသည်။ အမြင်တွေက
ဝေဝါးလာသည်။

“ထွာသစ္စာ”

စွမ်းပကား ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

စွမ်းပကားက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထွာသစ္စာ၏လက်ကို
ကိုင်သည်။

၈၀ ♣ မတ်တိုင်း

“ဟင်! အေးတယ်၊ နင်ဖျားနေလား။ ခဏနေနီ၊ ငါ ဆရာမကိုသွားခေါ်ခဲ့မယ်”

စွမ်းပကားက ပြောပြောဆိုဆိုပြန်ထွက်သွားသည်တွင် ထွာသတ္တ ခုံပေါ်လဲကျသွားသည်။ ကမ္ဘာကြီးကိုရော စွမ်းပကား ကိုရော စွယ်မေတ္တာကိုပါ မေ့သွားတော့၏။

အခန်း (၆)

“ဒေါင်! ဒေါင်! ဒေါင်!”

ထိုအသံသည် ထွာသတ္တ၏နားထဲ ပွက်လောရိုက်အောင် ဆူညံသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်စိကိုအားယူကာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ထမဆုံးမြင်လိုက်ရတာက လေးပေချောင်းဖြူဖြူလေးဖြစ်သည်။ ဒုတိယမြင်လိုက်ရသည်က ဖြူဖွေးသောမျက်နှာကျက်ဖြစ်၏။

“ဟင်! သတိရလာပြီလား”

ငုံ့ပြီးမေးလာသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“သတိရလာပြီ၊ ဆရာဝန်ကြီးကိုအကြောင်းကြားပါ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောသူမှာ ဆရာဝန်သုံးသောနားကျပ် နှိ လည်ပင်းတွင် သိုင်းထားသောသူဖြစ်သည်။

ထိုအသံကြားပြီးခဏအကြာတွင် စွမ်းပကားက အမော
တကောရောက်လာသည်။ ထွာသစ္စာသိလိုက်ပါပြီ၊ ခုရောက်နေ
တာ ဆေးရုံဆိုတာကိုပေါ့။

“ထွာသစ္စာ နိုးလာပြီလား”

“အင်း”

“နင်တို့အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ နင့်အမေ မကြာခင်
ရောက်လာလိမ့်မယ်”

စွမ်းပကား၏စကားကြောင့် ဝမ်းနည်းအားငယ်သွားမိ
သည်။ အင်အားတွေမရှိလောက်အောင် ဖျော့တော့နေချိန်၌ မေ
မေ့ကို ဘေးတွင်ရှိစေချင်သည်။ မေမေ၏စကားသံကို နားထောင်
ချင်သည်။ မေမေနှင့်အတူရှိချင်နေသည်။

“နင်မေ့သွားတာ ရှစ်နာရီကြာနေပြီ”

ထွာသစ္စာ ပို၍ဝမ်းနည်းလာသည်။ ရှစ်နာရီကြာမေ့ပြီး
သော်လည်း မေမေက ဘေးမှာရှိမနေ၍ မိမိက မွေးစားသမီးမို့
လားဆိုသည့်သံသယက ဝင်ရောက်စပြုလာသည်။

“အခုဘယ်အချိန်လဲ”

“ညရှစ်နာရီထိုးနေပြီ”

“စောစောက ငါကြားတဲ့အသံက ဘာလဲ”

“ဪ... ဂျူတီချိန်းတာ”

“ဂျူတီက ဘာလဲ”

“တာဝန်လဲတာလေ၊ ညတာဝန်ကျတဲ့လူတွေဝင်တော့
ဗျာ”

“ငါဆေးရုံရောက်နေတာ မေမေသိလားဟင်”

“သိတယ်... ပြေးလာသေးတယ်။ စွယ်မေတ္တာ နေ
ကောင်းလို့ ပြန်ပြေးသွားတာ”

ထွာသစ္စာရင်ထဲ အသက်ရှူချောင်သွားသည်။ ဒီလိုဆို
မော့လည်း နေသာ၏။ မေမေက သူမကိုပစ်မှမထားတာ။

“နင့်လက်ကဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့်လို့ပြောတာပဲ။ အခု
မိမေမေက နင့်ကိုဆေးထိုးထားပေးပြီး ဆေးလည်းထည့်ထား
ပေးတယ်။ နင်ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ”

“ငါပြန်ရတော့မှာလား”

“ဟင်အင်း... မနက်ဖြန်မှပြန်ရမယ်လို့ပြောတယ်။ ဘာ
ညီလဲ၊ ပြန်ချင်ပြီလား”

“စွယ် နေမကောင်းဘူးဆို”

“စွယ်မေတ္တာထက် နင်ကပိုပြီးနေမကောင်းတာပါ။ နင့်
ဇာတာက စွယ်မေတ္တာ ကိုက်ထားတာလား”

ထွာသစ္စာ ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်သည်။

“စွယ်မေတ္တာက ဆိုးတယ်”

စွမ်းပကား၏အသံက တိုးတိုးလေးဆိုသော်လည်း ထိုစကားလုံးလေးက ထွာသစ္စာ၏မျက်ရည်ကို ခြုံယူနေသည်။

“ဘာလို့တိတာလဲ၊ တိတ်ပါ။ နင့်အမေ မကြာခင်ရောက်လာမှာပါ။ ဟိုမှာ ငါ့အဖေလာနေပြီ”

လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ကိုဝတ်ထားသောလူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“သမီးက သားရဲ့သူငယ်ချင်းဆို”

“ဟုတ်”

“ခေါင်းမူးသေးလား သမီး”

“ဟင့်အင်း”

စွမ်းပကား၏အဖေဆိုသူ ဆရာဝန်ကြီးက ကြင်ကြင်နာနာပြောဆိုနေသော်လည်း အားငယ်စိတ်ဝင်လာသည်။

လည်ကုပ်မှနားကျပ်ကိုဖြုတ်ကာ မိမိ၏ရင်ဘတ်တစ်ခုကို ဟိုဟိုဒီဒီစမ်းနေသော်လည်း နာကျင်လာသလိုခံစားရသည်။

“မငိုပါနဲ့သမီးရယ်၊ ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ။ အနာအရာနာသေးလား”

ခေါင်းရမ်းပြလိုက်၏။ နှုတ်မှဖြေချင်သော်လည်း အသံတို့က လည်ချောင်းဝဌ်နှင့်နေသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီစူးစမ်းကြည့်တော့လည်း ထိုမျက်နှာတွေအားလုံးက မိမိအတွက် စိမ်းနေပြန်သည်။ စွမ်းပကားတစ်ယောက်မှလွဲ၍ မိမိသိသောသူသည် ထိုလူများထဲတွင် တစ်ဦးတလေမှရှိမနေပါ။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ မိမိတစ်ယောက်တည်းရှိနေသလို ခံစားရသည်။ ရင်ထဲဟာပြီး ကူကယ်ရာမဲ့နေသည်။

“သမီးကြီး... သမီး”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်ချိန်၌ ရင်ထဲ အလုံးကြီးဆိုလာသည်။ ထိုအသံသည် မိမိနှင့်အရင်းနီးဆုံးသောအသံဖြစ်သည်။

“သမီးကြီး”

မိမိကိုဝိုင်းကြည့်နေသော ဆရာဝန်ကြီးနှင့်သူနာပြုများအားလုံးမှ ထွက်ပေါ်လာသောမျက်နှာဖြစ်သည်။

“သမီးကြီးရယ်”

“မေမေ... အီးဟီးဟီး”

ကယ်တင်ရှင်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသော ဒုက္ခသည်ပမာအားလုံးအော်ငိုပစ်တော့၏။ ကြောက်စရာမလိုတော့ပါ။ လောကကြီးသည် အခြားကိုကြောက်ဖို့မလိုတော့ပါ။

၈၆ ♣ ထေဦး

“တိတ်ပါသမီးရယ်... တိတ်ပါ”

“မေမေ ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်”

“စွယ် နေမကောင်းဘူးသမီးကြီး”

“စွယ်က ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“စွယ်က မိုးရေထိလို့မရဘူးလေ၊ သမီးက ဘာလို့ စွယ်ကို ထီးမပေးရတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... သမီး စွယ်ကိုထီးပေးလိုက်တယ်”

“ပေးရင် စွယ်ကဆောင်းပြီး ပြန်လာမှာပေါ့။ သမီးက ထီးကိုတမင်ဖျောက်လိုက်လို့ စွယ် အခုအိမ်မှာ ဖျားနေပြီ”

“သမီးက ထီးကိုတမင်ဖျောက်တယ်လို့ စွယ်ပြောတာလား”

“ကဲကဲ... သမီးနားလိုက်ဦး၊ မေမေ ဆရာဝန်ကြီးစကားသွားပြောဦးမယ်”

ထွာသစွာရင်ထဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ မဟုတ်တာတော့ တတ်သောစွယ်မေတ္တာကို စိတ်တိုသည်။ မိမိရှေ့မှာတင် ခင်မိတ်လိုက်ကို ထီးပေးလိုက်တာ မိမိအမြင်ပါ။ မိမိမြင်သလို စွမ်းပကလည်းမြင်သည်။ ခုတော့ ဘာလို့မဟုတ်တာတွေ လုပ်ကြပြီး မေ့ဆီ တိုင်ရတာလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင့်အမေရောက်လာပြီမို့ ငါပြန်တော့မယ်”

“အင်း”

“မနက်ဖြန် နင် ကျောင်းမတက်နဲ့လေ၊ ငါ စာကူးပေးထားပါ့မယ်”

“အင်း”

စွမ်းပကား လှည့်ထွက်လာသည်။ ထိုအမြှာညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို နားမလည်နိုင်ခြင်းများဖြစ်သွားသည်။ နားမလည်နိုင်ခြင်းဆိုသည်ထက် စွယ်မေတ္တာကို အထင်သေးခြင်းက ပိုပေလိမ့်မည်။ ထီးအနီရောင်တစ်လက်ကို ခင်ခင်ထိုက်ထံ ပေးလိုက်သည်ကို မိမိမြင်သည်။ ဒါနှင့် ဘာကြောင့် စွယ်မေတ္တာကက လိမ်ပြောရတာလဲ။

ခေါင်းပူအောင်စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေကမထွက်၍ ဒီအတိုင်းသာ မေ့ထားလိုက်တော့၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

အေးသွယ်နှင့်အတူ စွယ်မေတ္တာက ခြံထဲ၌ ပန်းပွင့်အဝါ
ဆောင်လေးများကို ကတ်ကြေးဖြင့် ကိုက်ဖြတ်နေချိန်တွင် မြင်းမိုရ်
ဆင်းလာသည်။

“ပန်းတွေရပြီလား သမီး”

“အရမ်းလှတယ်မေမေ”

“ဘုရားအိုးသုံးအိုးစာရရင် တော်ပြီအေးသွယ်”

“ဟုတ်... မမ”

စွယ်မေတ္တာက ဖေဖေနှင့်မေမေယှဉ်လျှင် မေမေ့ကိုပို
နှစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မေမေပန်ရန်အတွက် အလှဆုံးပန်းတစ်
မျိုးကို ကပ်ကြေးဖြင့်ညှပ်ယူသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မေမေ့ခေါင်း

တွင် ပန်ဆင်ပေးချင်သည်။ အတွေးနှင့်ပင်ပျော်ပြီး မေမေ့ထံပြေး
လာချိန်တွင် ခြံထဲသို့ စွမ်းပကားနှင့်မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထဲ
လာသည်။

“ဪ... ဆရာကတော်ပါလား။ ဘယ်ကလှည့်လာ
တာလဲ”

“ဒီကဲ့ပဲ သူဌေးကတော်ရေ၊ သားတော်မောင်လေး၊ သူ
သူငယ်ချင်းဆိုသွားမယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့တာ”

“အန်တီ၊ ထွာသစ္စာနေကောင်းသွားပြီလား”

စွယ်မေတ္တာရင်ထဲ နာသွား၏။ မိမိလည်း နေမကောင်း
တာ၊ ထွာသစ္စာလည်း နေမကောင်းတာအတူတူ ဘာလို့ ထွာ
သစ္စာကိုပဲမေးနေရတာလဲ။

“သမီးကြီးက အိမ်ပေါ်မှာ စာရေးနေတယ်။ စာစီစာကုံး
လေ့ကျင့်တယ်ဆိုလား။ လာလေ... အိမ်ထဲဝင်ခဲ့”

မြင်းမိုရ်ဦးဆောင်မှုဖြင့် စွမ်းပကားတို့သားအမိမှာ အိမ်
ထဲဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် သစ်သားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
ဆက်တီပိုင်းကို ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်းတွေ့ရသည်။

“ထိုင်ကြပါဦး၊ သမီးကြီးရေ... ဒီမှာဧည့်သည်အတွက်
တယ်ဟေ့”

ဧည့်ပတ်ပြုရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အသံပြုလိုက်
သောအခါ ခဏအကြာတွင် ထွာသစ္စာရောက်လာသည်။

“နေကောင်းပြီလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

စွယ်မေတ္တာရော မြင်းမိုရ်ပါ အံ့သြသွားသည်။ ထွာသစ္စာ
နှင့်ဆရာဝန်ကြီးကတော်တို့ ဘယ်အချိန်က သိနေကြတာလဲ။

“သားကလေး ထွာသစ္စာလေးကိုသိပ်ခင်တာ မြင်းမိုရ်
ရဲ့။ ခုတောင် ထွာသစ္စာဖျားနေလို့ လိုက်မမိတဲ့စာတွေ ကူးပေး
ခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒါ စာအုပ်လာပေးတာလေ”

မြင်းမိုရ်ရဲ့မျက်နှာ မသိမသာပျက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်း
လှမ်းတွင် ပန်းပွင့်ကြီးကိုကင်ကာရပ်နေသော သမီးငယ်စွယ်မေတ္တာ
ကို လှမ်းကြည့်၏။

“သမီးငယ်လေး လာထိုင်လေ၊ သမီးကြီးရော ထိုင်”

မြင်းမိုရ်က ထိုသို့အသံပြုတော့မှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်
လုံးက အသီးသီးထိုင်ကြသည်။

“နင်ဘာတွေရေးနေတာလဲ”

“ ‘တို့ကျောင်း’ ကို စာစီစာကုံးရေးကြည့်နေတာ”

“ပြီးသွားပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး”

ကလေးနှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက်ညီညီပြောနေကြသည်တွင် စွယ်မေတ္တာက အလိုလိုနေရင်း ဘေးရောက်သွားသည်။

“သူလေးက”

“စွယ်မေတ္တာတဲ့၊ သူလည်း သုံးတန်းပဲ”

“ဪ... အမြွှာဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တော့မတူဘူး”

“အံ့ဩစရာပဲနော်၊ အမြွှာတွေက များသောအားဖြင့် ဆင်ဆင်လေးဖြစ်ဖြစ် တူကြတယ်။ သမီးရော စာစီစာကုံးမရေးဘူးလား။ မမြင့်မိုရ်ရေ၊ ဒါကိုသာကြည့်၊ ခုခေတ်ကလေးတွေက ငယ်ငယ်လေးနဲ့သိပ်တတ်တာ။ မြို့နယ်စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲအတွက် စာစီစာကုံးရေးကျင့်နေကြသတဲ့လေ။ လူကြီးလေးတွေ ကျနေတာပဲ။ ထွာသစ္စာတော့ အိမ်ကိုရောက်မှူးလို့ သိနေတယ်။ စွယ်မေတ္တာက အချောလေးပဲနော်၊ ချစ်စရာလေး”

စွမ်းပကား၏မိခင်က ချီးမွမ်းတော့မှ မှန်ကုပ်နေသော စွယ်မေတ္တာမျက်နှာသည် ပြန်လည်ကြည်စင်လာသည်။

“ထိုင်ကြဦးနော်၊ အခါရည်နဲ့လက်ဖက်ပွဲလေး ပြင်လိုက်

ဦးမယ်”

“မလုပ်နဲ့တော့၊ အခုပဲ ပြန်တော့မှာ။ နောက်နာရီဝက်ဆို သားရဲ့စာဖတ်ချိန်ရောက်ပြီလေ။ စကားတော့ကောင်းပါရဲ့ မမြင်းမိုရ်ရယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ နောက်လည်းလာလည်ပါဦး”

“မမြင်းမိုရ်လည်း သိတာတို့ဆီလာလည်နော်၊ ဆေးရုံလိုင်းခန်းဆိုတော့ ခေါ်ရတာလည်း အားနာပါတယ်၊ ကလေးတွေကြောင့်ဆိုသော်လည်း သိတာက ခင်တတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မရောပဲ”

“ကဲ! သားရေ၊ သူငယ်ချင်းကိုစာအုပ်ပေးလိုက်ပါ။ မေမေတို့ သွားရအောင်”

စွမ်းပကားက စာအုပ်အစိမ်းရောင်လေးကို လှမ်းပေး၏။ ထွာသစ္စာက လှမ်းယူပြီး ရင်ခွင်ထဲပိုက်ထားလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ပတ်ကျောင်းဖွင့်ရင် ကျောင်းတက်နိုင်ပြီမဟုတ်လား”

“အင်း... တက်နိုင်မှာပါ”

“မြန်မြန်လာခဲ့ပါ၊ နင်ရှိမှ ငါ့မှာအပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်တာ”
ထွာသစ္စာကျေနပ်သွားသည်။ ပြန်သွားသော စွမ်းပကား

တို့သားအမိ၏ကျောပြင်ကို ငေးနေသည်။ ကျေနပ်နေမိသည်။
ကမ္ဘာကြီးက သာယာလှပနေသည်။

“အဲဒီစာအုပ်ကို သမီးငယ်နဲ့အတူကြည့်ကြနော်”

မြင်းမိုရ်၏အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြစ်သည်။ ထွာသစ္စာ
ရင်ထဲမှစာအုပ်အစိမ်းလေးကို မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေ၏။ စွယ်
မေတ္တာအပေါ် အားမလိုအားမရဖြစ်ရသည်။ ညွှဲလိုက် တုံးလိုက်
လေခြင်းဆိုပြီး ကရုဏာဒေါသစိတ်နှင့် ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်မိ၍ ဒေါသ
ကို ထိန်းချုပ်နေရသည်။ သူမကိုယ်တိုင်တောင် သူမစိတ်ကို
သူမ မသိလိုက်ခင်မှာ ထွာသစ္စာအပေါ် မနာလိုဖြစ်သွားသည်။

မိခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ဒီလိုစိတ်မျိုးမဖြစ်သင့်မှန်း
သိသည်။ ထွာသစ္စာကို ရင်နှင့်လွယ်ပြီး မမွေးခဲ့ပေမယ့် သူမလက်
ထဲမှာသာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်မို့ ချစ်သည်။ သမီးတစ်ယောက်လို
လည်း မြင်မိသည်။ သို့သော် ထွာသစ္စာကို စွယ်မေတ္တာ၏နောက်
၌ ရှိစေချင်သည်။ ခုတော့ စွယ်မေတ္တာက ထွာသစ္စာထက် ရုပ်
လေးချောနေသည်မှလွဲ၍ အရာအားလုံးနောက်ကျနေခဲ့သည်။

ထွာသစ္စာသည် တော်လွန်းနေသည်။ ထက်လွန်းနေ
သည်။ ထိုအချက်သည် သူမကိုဒေါသဖြစ်စေတာအမှန်ပါ။ မိမိ
ဘဝနှင့်ထပ်တူပြုရလောက်တဲ့အထိ ကယ်ရကျိုးနပ်နေတာကို

လည်း ခုချိန်၌ မကြည်ဖြူချင်တော့ပါ။

“မေမေ၊ သမီးနေမကောင်းဘူး၊ မကူးချင်ဘူး”

“ထွာသစ္စာက ကူးပေးလိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်ကျောင်းဖွင့်
ပြီဆိုတော့ ဒီညအပြီးကူး”

ထိုသို့ပြောကာ ခြေလှမ်းခပ်သုတ်သုတ်ဖြင့် အိမ်ထဲဝင်
သွားသောမေမေကျောပြင်ကို ထွာသစ္စာက ယောင်နှုတ်ကြည့်နေ
ဖြစ်သည်။ မေမေအသံသည် မာကျောနေ၏။ မေမေက မိမိကို
များ စိတ်ဆိုးနေသလားဟု တွေးနေမိသည်။

“မြင်တယ်မဟုတ်လား... နင်က မွေးစားသမီးလေ။
မေမေက ငါ့ကိုပိုချစ်တယ်၊ သိပြီမဟုတ်လား”

စွယ်မေတ္တာ၏လေသံက မာကျောကျော ဆောင့်ကြား
ကြားဖြစ်သည်။

“နင် ငါ့ကိုမခံချင်အောင်ပြောလည်း ဒီလောက်ဆိုတော်
ဦး စွယ်”

“ငါက လိမ်ညာပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြော
နေတာ။ ငါ့ကို ဖေဖေပြောပြီးသား”

“နင် တကယ်ပြောတာလား”

“အဲဒါဆို ငါတို့ ဘာလို့ရုပ်မတူသလဲ၊ အမြွှာဆို တူရ

မှာပဲ။ အမြဲမဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း နင်နဲ့ငါက ဘာလို့အတူမွေးတာလဲ။ ပြီးတော့ မေမေက အမြဲတမ်း ငါ့ကိုပဲခိုချစ်တယ်။ နင်နဲ့ ငါက အတူဖျားတာချင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေက ငါ့အနားမှာ ပိုနေတယ်။ ငါ့ကိုပိုပြီးဂရုစိုက်တယ်။ အဲဒါ နင်က မွေးစားထားလို့တဲ့ ဖေဖေက ပြောတယ်။ နင်က အိမ်ဖော်သမီးပဲ သနားလို့ခေါ်ထားတာနေမှာပေါ့။ နင်မယုံဘူးလား။ မယုံရင် ကြည့်နေ၊ ငါ့လုပ်ငြမယ်။ ငါ့လုပ်လိုက်လို့ မေမေက နင့်ကိုရိုက်ရင် နင်က မွေးစားသမီးဆိုတာ အမှန်ပဲ”

စွယ်မေတ္တာက ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ထွာသစ္စာကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ကာ ပြေးလိုက်သည်။

“စွယ်! . . .”

ထွာသစ္စာ၏အော်သံမဆုံးသေးခင်မှာပင် စွယ်မေတ္တာက နံရံနှင့်ခေါင်း ပြေးဆောင့်ပြီးနေပါပြီ။

“အား. . .”

စူးရှကျယ်လောင်သော စွယ်မေတ္တာ၏အော်သံက ဖတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ထွာသစ္စာ အံ့သြနေသည်။ စွယ်မေတ္တာဘာလုပ်နေမှန်းပင် သူမသိချေ။

“အား. . .”

စွယ်မေတ္တာ ထပ်မံ၍သည်းတွားသည်။ ထွာသစ္စာလန့်သွားသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းလေးဆိုသော်ငြား စွယ်မေတ္တာ၏ နဖူးပြင်တွင် သွေးတို့က မြင်ရက်စရာပင်မရှိတော့ပေ။

စွယ်မေတ္တာက အသံသည်သာ ငြီးတွားနေသည်ဆိုသော် ငြား မျက်လုံးများကတော့ ထွာသစ္စာကိုသာ စူးစူးရှရှုစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့်များသည် အောင်မြင်ခြင်း ယုတ်မာခြင်းတို့ ပြည့်သိပ္ပံနေခဲ့သည်။

“ဟင်! သမီးဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပြုံးတူးပြာတာ ပြေးဆင်းလာသူက မေမေဖြစ်သည်။ မေမေ့နောက်၌ ဖေဖေ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်လုံး၊ မအေးသွယ်။

“ဟင်!”

“မေမေရေ၊ သမီးကိုကယ်ပါဦး. . . ကယ်ပါဦးမေမေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီးငယ်လေးရယ်”

မေမေ့အသံက ငိုသံနှင့်နှောနေသည်။

“သူတွန်းလိုက်တာ၊ စာမကူးပေးဘူးတဲ့၊ သမီးကို မျက်စိဖြူးကြီးနဲ့ပြောတယ်။ အီးဟီး. . . ဟီး. . . သွေးတွေ၊ သမီးသေတော့မှာလားဟင်၊ သမီးကြောက်တယ်”

စွယ်မေတ္တာ၏အသံတွေကို ထပ်ကြားရသောအခါ ပို၍

ထိတ်လန့်သွားသည်။ မဟုတ်တာတွေပြောနေသော စွယ်မေတ္တာကိုလည်း ကြောက်လန့်မိသည်။ မိမိထံ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ကြည့်နေသောမေမေ။ ထိုအကြည့်များကိုလည်း ကြောက်လန့်မိသည်။

“သူ သမီးကိုတွန်းတယ်... အီး... ဟီးဟီး”

စွယ်မေတ္တာ၏နဖူးမှသွေးများကို သုတ်ပေးပြီးမှ မြင်းပိုင်းထရပ်လိုက်သည်။ မိမိ၏သွေးသားကို ခုလိုသွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် လုပ်သောထွာသစ္စာကို မုန်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ငယ်ရွယ်လွန်းသောကလေးဟူသောအသိက မရှိတော့ဘဲ ရန်သူတစ်ယောက်လို မြင်သွားပြီး ထွာသစ္စာ၏ဆံပင်များကို ဆောင့်ဆွဲသည်။ ပြီးနောက် ပါးနှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖြန်း! ဖြန်း! ကယ်ရကျိုးမနပ်တဲ့ကလေး”

ပါးနှစ်ဖက်မှာ နာကျင်လွန်း၍ လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ထားမိသည်။ မျက်ဝန်းမှလည်းမျက်ရည်တို့ လိမ့်ကျလာသည်။ သို့သော် ငိုသံတော့ ထွက်မလာချေ။ မိမိကိုရိုက်နှက်ပြီး စွယ်မေတ္တာကိုပွေ့ချီကာ ထွက်သွားသောမေမေကျောပြင်ကို ငေးနေ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ကိုမယုံချင်ပါ။ ထွာသစ္စာငေးနေစဉ် မေမေနှုတ်လူတစ်စုသည် အပေါ်ထပ်သို့တက်ပြီး မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထွာသစ္စာ ဒူးများတုန်နေသည်။ ကြောက်လွန်း၍ ကျင်ငယ်ရည်များပင် အဝါရောင်စကတ်လေး၌ စို၍နေသည်။ ထွာသစ္စာအနား ဖေဖေက တိုးကပ်လာသည်။ ဖေဖေက မိမိကိုမချစ်မှန်းသိသော်လည်း ဖေဖေကိုအားကိုးချင်လာသည်။ ဖေဖေဟု အားကိုးတကြီးခေါ်ပစ်ချင်ပေမယ့် အသံကထွက်မလာချေ။ မျက်ရည်များကသာ အလုံးအရင်းစီးကျနေသည်။

ဖေဖေကို အားကိုးတကြီးကြည့်နေသည်။ သမီးလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ စွယ်ကို သမီးမတွန်းဘူး။ စာမကူးပေးဘူးလို့လည်း မပြောပါဘူးဟု ပြောချင်နေသော်လည်း အသံကထွက်မလာချေ။ အသံအစား မျက်ရည်များသာ ထွက်ကျလာသည်။

“ငါ့သမီးကိုသွေးထွက်အောင် လုပ်ချင်တဲ့ကလေး၊ ကဲကွာ... ကဲ!”

ထွာသစ္စာမှာ ညည်းတွားချိန်ပင် မရလိုက်ပါ။ အမှန်တရားကိုပြောပြချိန်ပင် မရလိုက်ပါဘဲ ဦးနေရီ၏ကန်ကျောက်ခြင်းခံလိုက်ရ၍ နံရံထောင့်၌ ခွေခနဲလဲကျသွားသည်။

“မှတ်ထား! နောက်တစ်ကြိမ်ဆို ဒီထက်ပိုနာမယ်။ မင်းအဖေ ရဲထက်ကိုလည်း ငါဒီလိုပဲ ကန်ဆောင့်ခဲ့တာ။ နောက်တစ်ခါ စွယ်မေတ္တာကိုထိရင် မင်းကို ငါသတ်ပစ်မယ်။ ကျွေးရကျိုး”

မနပ်တဲ့ကလေး သနားလို့ အမြွှာဆိုပြီးလိမ်ခဲ့တာ၊ ဇာတိက ငြိ
လာတယ်။ တောက်! မင်းအမေသစ္စာလိုပဲ မင်းက သန္ဓေယုတ်
အယုတ်တမာမရဲ့သမီး၊ မင်းလည်း အယုတ်တမာလေးပဲ။ သွေး
ဆိုးသွေးယုတ်တွေ၊ အား... ငါလုပ်ထည့်လိုက်ရ သေတော့
မယ်။ တောက်! "

ထွာသစ္စာကြောက်သွားသည်။ လဲကျနေရာမှ မထနိုင်
ပါ။ ထလည်းမထဝံ့ပါ။ ဖေဖေက နောက်တစ်ကြိမ်ကန်မှာကို
လည်း ကြောက်သည်။ မေမေကလည်း မိမိကိုးရိုက်သွားသည်။
ဖေဖေကလည်း ကျိန်းမောင်းသွား၏။ လောကတွင် အားအကိုး
ရဆုံးလူနှစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပါပြီ။

ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးရမလဲ။ ဘယ်သူက မိမိကိုဆွဲထူ
လာမလဲ။ စွယ်မေတ္တာနာမည်ကို တ၊လိုက်ချင်သော်လည်း စွယ်
မေတ္တာကိုကြောက်မိသည်။ မေမေ့ကိုအော်ခိုတောင်းပန်ချင်သော်
လည်း အသံကထွက်မလာပါ။ ဖေဖေကိုလည်း ကြောက်သည်။
မိမိကိုမျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့် ကြည့်နေသော ထိုမျက်လုံးတွေ
ကိုကြောက်မိသည်။

ကြမ်းခင်းက အေးစက်နေသည်။ အကြာကြီးလဲ့နေရ၍
နာကျင်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်မှာလည်း ထုံကျင်၍နေပါပြီ။

ထွာသစ္စာ အားယူပြီးထသည်။ သို့သော် ပြန်လည်ယိုင်ကျသွား
သည်။

ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါ...

အော်ခေါ်နေသော်လည်း အသံတို့က ထွက်မလာပါချေ။
ထည်ချောင်းဝသည် အက်ရှ ခြောက်သွေ့နေ၏။ သို့သော် အား
ချကာ ထရပ်သည်။ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့်ပင် လျှောက်လှမ်းမိသည်။
သို့သော် ခြေလှမ်းတွေက အိမ်ထဲသို့မဟုတ်တော့ဘဲ အိမ်ပြင်သို့
နောက်လာသည်။

မဟူရာညအမှောင်တွင် ထွာသစ္စာတစ်ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်
သွားတော့သည်။

အခန်း (၈)

“ထွာသစ္စာရေ၊ ချုပ်ခိုင်းထားတဲ့အထည်တွေ ပြီးပြီလား

ကြမ်းခင်းလေးတွေ ပြောင်ရှင်းနေသော်လည်း ခေါင်မိုး
မလုံတလုံ လင်းပြောင်နေသည်။ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း
ထိုသွားသောအိမ်လေးဖြစ်သည်။ ထရံကာအိမ်ဖြစ်သော်ငြား
ထရံတွေက ဆွေးမြေ့ကျိုးပဲ့နေပါပြီ။ သွပ်မိုးအိမ်ဖြစ်သော်
လည်း သွပ်ရောင်က လင်းပြောင်မနေဘဲ သံချေးရောင် နီကျင်
သည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် သွပ်မိုးထားဘဲ ဆန်ကာချပ်
ထားသလားဟုပင် ထင်မှတ်စေသည်။

“ထွာသစ္စာရေ... ထွာသစ္စာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါ်သင်းသင်း ထပ်မံ၍ အသံမြင့်အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် အိမ်ထဲတွင် မည်သည့်လူပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှမတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ငါးပေမျှမြင့်သောအိမ်လေးပေါ် လှေကားငါးထစ်ကို ကျော်ပြီး တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်လေးမှာ စုတ်သော်ငြား လှေကားတွင် သံမှုန်တစ်ချက်မှမနင်းမိချေ။ ခြစားနေသောပျဉ်ချပ်လေးပေါ်တွင် ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထား၍ ကြမ်းခင်းမှာ ပြောင်ချောနေသည်။

ပုဏ္ဏားကွယ်တွင် နှစ်ပေခွဲ တစ်ပေခွဲခန့် လေးထောင့်စားပွဲတစ်လုံးကိုတွေ့ရ၏။ ထိုစားပွဲပေါ်တွင် ညှပ်လက်စ အင်္ကျီရောင်ပိတ်စနှင့် ကပ်ကြေးကိုတွေ့ရသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းစဉ်းစားသည်။ ထွာသစ္စာတစ်ယောက် ဘယ်များသွားနေတာလဲ။ အလုပ်တွေကို တန်းလန်းကြီးပစ်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီမသွားတတ်သည့် ထွာသစ္စာရဲ့အကျင့်ကိုလည်း သိပြီးဖြစ်သည်။

“ထွာသစ္စာရေ... ထွာသစ္စာ”

စိမ်းနုရောင်ခန်းစည်းနောက်ကွယ်သို့ ဦးတည်ပြီး အသံပြုလိုက်သည်။ ထိုစိမ်းနုရောင်ခန်းစည်းလေးသည် လေအစဉ်းလှုပ်ခတ်သွားသည်။ မှန်ပါသည်။ လက်ချောင်းလှလှလေး၏ဆုတ်ကိုင်ခြင်းကိုခံလိုက်ရသည်။ ထိုလက်ချောင်းလေးများက ခန်းဆီး

လေးကို အသာအယာဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

ဒေါ်သင်းသင်း ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသည်က ဖောင်းကားသွယ်လျနေသည့်ခြေချောင်းဖူးဖူးလေးများဖြစ်သည်။ ဆိုးဆေးစိမ်းနုရောင်တင်ထားသောခြေချောင်းလေးများသည် အစိမ်းရောင်ကြမ်းခင်းပေါ်၌ မိုးရွာနေချိန် ဖားဝါလေး ခုန်နေသည့်အလား စိုပြည်တင့်တယ်နေသည်။

ဒုတိယပေါ်ထွက်လာသည်က ရှင်းသန့်ကြည်စင်သော မျက်နှာလှလှလေးဖြစ်သည်။ မျက်နှာ၏ရိုးသားကြည်စင်မှုကို ဝိုင်းစက်ကြည်စင်နေသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများက ပံ့ပိုးသောအခါ ကြည်စင်သောမျက်နှာလေးတွင် ရိုးသားမှုက ဆင့်ကဲလေသည်။ ထိုအခါ ဘဲဥပုံမျက်နှာဖူးဖူးလေးသည် လှချင်တိုင်း လှနေလေတော့၏။

“အိပ်ပျော်နေသလား”

ဒေါ်သင်းသင်းအမေးစကားကို ကြည်စင်သောအပြုံးနုနုဖြင့်သာ တုန်ပြန်သည်။ ပြီးနောက် ဒေါ်သင်းသင်းကိုထိုင်လေဆိုသောသဘောဖြင့် သစ်သားဆက်တီပေါ် လက်ဝါးနှင့်တန်းပြ၏။

“အပ်ထားတဲ့အင်္ကျီ ပြီးပြီလား”

ထွာသစ္စာခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးနောက် ဗီရိယံရဲ့ စိစစ်ရုံရုံ

နေသောအထည်များထဲမှ ဝါရွှေရောင်ချိတ်ဝမ်းဆက်တစ်ထည် ကိုထုတ်သည်။ ထိုအထုပ်ကို ဒေါ်သင်းသင်းထံလှမ်းပေးပြီး ဝတ်ကြည့်လေဆိုသည့်အမူအရာမျိုး လုပ်ပြသည်။

“ဝတ်ကြည့်စရာမလိုပါဘူးအေး၊ ညည်းလက်ရာက ကျုပ်တို့ကိုယ်ထည်ကို အလွတ်ရနေပါပြီ။ ကဲ... ပြော၊ ဘယ်လောက် ကျသလဲ”

လက်လေးချောင်းထောင်ပြပြီး နောက်ထပ် ငါးချောင်း ထောင်ပြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သင်းသင်းကလည်း ချွေးခံအင်္ကျီ ထဲမှငွေတစ်လိပ်ကိုထုတ်သည်။ ပြီးနောက် ထောင်တန်လေးရွက် နှင့် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ထွာသစ္စာထံ လှမ်းပေးသည်။

“မွေးနေတာပဲ၊ ရေချိုးထားတယ်ထင်တယ်”

ထွာသစ္စာခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ရေချိုးပြီးခါစမို့ နားထင် စပ်မှဆန်အချို့သည် စိုစိစိဖြစ်နေသေးသည်။ ပါးပြင်ပေါ် လူးထားသည့် ရှင်မတောင်သနပ်ခါးကလည်း သိပ်မခြောက်ချင်သေးပါ။

“ထွာသစ္စာတို့ကတော့ အမြဲသန့်ပြီးလှနေတာပဲ၊ ဆံပင်လေးကလည်းရှည်တော့ ကျက်သရေရှိ၊ အသားအရေလေးကလည်း လှ၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ချော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ဆိုလည်း အချိုးအဆစ်ကိုကျနေတာပဲ၊ မနာလိုချင်စရာကောင်း

နေပြီ။ အလှပေါ်အယဉ်ဆင့်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ ကဲကဲ... စကားကောင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ သွားဦးမယ်၊ အိမ်မှာ ဟင်းအိုးတန်းလန်းနဲ့မို့ သွားပြီနော်”

ဒေါ်သန်းသန်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထရပ်သည်။ သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့်လှေကားဆင်းမယ်ကြပြီးကာမှ ထွာသစ္စာထံ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဪ... မေ့တော့မလို့ ညည်းရဲ့လက်ရာကို အေးသိတို့ရုံးက မန်နေဂျာမက ကြိုက်လို့တဲ့။ အထည်အပ်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ညည်း ချုပ်ပေးမလား”

ထွာသစ္စာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ယူလာခဲ့ပါ၊ အပိုဝင်ငွေရတာပေါ့၊ ချုပ်ပေးပါမယ်ဆိုတာမျိုးကို ခြေဟန်လက်ဟန်တို့ဖြင့် တစ်ဖက်လူသိအောင်ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ မေ့နေတာ၊ ဒေါ်လေးအေးရော”

ခေါင်းကိုက်လို့ ဆေးခန်းသွားတယ်ဟု ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်ပြောသောအခါ ဒေါ်သင်းသင်းက ထွာသစ္စာကို သနားကြင်နာစွာကြည့်သည်။

“ကဲ! သွားတော့မယ်နော်၊ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်တော့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေါ်သင်းသင်းက အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်တွင် အဝင်အထွက်၌ ဆိုက်ကားပေါ်မှဆင်းလာသော ဒေါ်လေးအေးနှင့်ဆုံသည်။ ဒေါ်လေးအေးက ဆိုက်ကားသမားအား ငွေငါးရာပေးနေ၏။

“ခေါင်းကိုက်လို့ဆို”

“ဟုတ်ပါ။ သွေးတိုးနေတယ်တဲ့။ အပေါ်သွေး ၁၃၀၊ အောက်သွေး ၉၀ ဖြစ်နေတယ်”

“မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း မအေးရယ်၊ ဂရုစိုက်ပါ။ အသက်က မငယ်တော့ဘူး”

“ဒါနဲ့ မသင်းက အကျီလာရွေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မလည်း ထွာသစ္စာလေး ရှိနေလို့သာပဲ၊ ကျွန်မတွက်တော့ ထွာသစ္စာလေးက နတ်ကောင်နတ်မြတ်တွေ ပိုလွှတ်လိုက်တဲ့ တမန်တော်ပါပဲ”

“ကဲကဲ! စကားကောင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြေးရဦးမယ်”

ဒေါ်သင်းသင်းက ပြောပြောဆိုဆိုပြေးထွက်သွားသည်ကို ဒေါ်အေးက ဘာရယ်မဟုတ် ငေးကြည့်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ လေးတွဲတွဲတက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်အေး၏လက်ကို ထွာသစ္စာက ဖေးမ

လာခဲ့၏။

“ရတယ်သမီး၊ ဒေါ်လေး တက်နိုင်ပါတယ်”

ဘယ်လောက်ပဲငြင်းပါစေ၊ ဂါရဝတရားရှိတဲ့ထွာသစ္စာက ဖေးမကူညီသည်။ ထွာသစ္စာက ဒေါ်အေးကို ဆက်တိုင်းထိုင်စေပြီးမှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ကာ ပေးသည်။ ထွာသစ္စာပေးသောရေကို ဒေါ်အေးက စိတ်အေးချမ်းသာစွာသောက်သည်။

“လူကြီးသူမကိုရှိသတဲ့သမီး၊ စိတ်ချမ်းသာပါစေ၊ ကိုယ်ကျန်းမာပါစေကွယ်၊ လူကောင်းသူကောင်းနဲ့လည်းဆုံစည်းပါစေ”

ထွာသစ္စာက အေးချမ်းစွာပြုံးသည်။ ထို့နောက် ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုသိမ်းကျုံးပြီး ဒေါ်အေးဘေးတွင်ထိုင်သည်။ ပြီးနောက် လက်တလောရလာသော ငွေလေးထောင့်ငါးရာကိုပေးသည်။

“ရသမျှ ဒေါ်လေးကိုပဲ ပေးမနေနဲ့၊ သမီးသုံးဖို့ရောယူထားဦး”

‘ဟင့်အင်း...’ ရပါတယ်၊ သမီးမှာ အခြားသုံးစရာမှဆိုတာ’ ဆိုပြီး ခြေလက်အမူအရာတို့ဖြင့်ပြောသောအခါ ဒေါ်အေးက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့သမီးလည်း ငါ့ဆီရောက်လာတာ အလုပ်အကျွေး ပြုဖို့လိုပဲ၊ ဒေါ်လေးဖြင့် အားနာလှပါပြီ”

‘အားမနာပါနဲ့ဒေါ်လေးရယ်၊ အားမနာပါနဲ့။ ဒေါ်လေးကသာ ထွာသစ္စာရဲ့ကယ်တင်ရှင်ပါ။ အားကိုးရာပါ။ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့’ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်သာ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပြောလေသော အခါ ဒေါ်အေးရင်ထဲ နင့်သွားသည်။

မျက်နှာလေးက ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် လှပါရဲ့နဲ့ အသံမထွက် နိုင်ရှာသည့်ထွာသစ္စာလေးကို သနားမိသည်။ မိမိနှင့်တွေ့ဆုံခါစက ကလေးကချေလေးထင်ပြီး ပစ်ပစ်ခါခါဆက်ဆံခဲ့မိသည်ကိုလည်း နောင်တရမိသည်။ ထွာသစ္စာလေးက အရိပ်သုံးပါးနားလည်သည်။ လိမ္မာသည်။ ယဉ်ကျေးသည်။ စကားမပြောတတ်တာတစ်ခုကလွဲလို့ တော်သည်။ စက်ချုပ်သင်ရာတွင်လည်း တတ်လွယ်သည်။

စကားမပြောတတ်သောထွာသစ္စာလေးကို ကျောင်းဆက်မထားဖြစ်ခဲ့သည်ကို နောင်တရမိ၏။ ထွာသစ္စာက ဉာဏ်ကောင်းမှန်း မိမိရိပ်မိသည်။ ကျောင်းထားပါက ထူးချွန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မှန်းလည်းသိသည်။ သို့သော် အပျိုကြီးတစ်ကိုယ်ရည်တစ်ကာယဖြစ်တဲ့မိမိမှာ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးရာမိခင်ကြီး ဆုံးပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် ထွာသစ္စာလေးနှင့် ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ထွာသစ္စာသည် လမ်းဘေး၌ ငုတ်တုပ်ထိုင်ပြီး ငိုနေသည်။ မိမိအတွက်တော့ မြင်ကွင်းသည် ထူးဆန်းနေ၏။ လက်ထဲတွင် အစိမ်းရောင်စာအုပ်တစ်အုပ်သာ ကိုင်ထားပြီး အသံမထွက်ဘဲ မျက်ရည်ဥကြီးများသာ တသောသောကျနေခဲ့သော ထွာသစ္စာကို ကြည့်နေမိ၏။ သူတောင်းစားလားဟုလည်း တွေးခဲ့သည်။ သို့သော် သူတောင်းစားဆိုရင် ခုလိုအားကိုးရာမဲ့ပုံစံမျိုး ငိုနေပါ့မလားဟုလည်း တွေးမိပြန်သည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲစာအုပ်တစ်အုပ် အတူပါရှိနေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အမည်ဘာလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲဟု မေးဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ထွာသစ္စာက ပြန်မဖြေပါချေ။ မဖြေချင်၍တော့ ဟုတ်ပုံမရပါ။ မျက်လုံးတွေ ဖူးရောင်သည်အထိ ငိုထားသောထွာသစ္စာက နှုတ်ခမ်းကိုလှုပ်ပြီး စကားကိုအားပါးတရ ပြောဖို့ကြိုးစားနေသည်။ ပါးစပ်ကိုဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်သည်။ မိမိကိုတစ်ခုခုပြောနေမှန်းလည်း ရိပ်မိသည်။ သို့သော် အသံတွေကိုမူ ဘာမှမကြားရချေ။

ထွာသစ္စာကိုယ်တိုင်ကလည်း အသံထွက်ဖို့ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော် အသံကထွက်မလာဘဲ မျက်ရည်များသာ အသံတိတ် ကျလာတော့၏။ ထိုတစ်ခဏ၌ ထွာသစ္စာကို သနားသွား

သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်တောင် အကြွေးတွေကြား အဆင်မပြေသော်
ငြား ထွာသစ္စာလေးကို ကယ်တင်ချင်မိသည်။ သမီးနာမည်ဘယ်
လိုခေါ်သလဲဟုမေးသောအခါ နာမည်ဖြေဖို့ အားယူနေသော ထွာ
သစ္စာလေးကို သနားခဲ့သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းညစ်နေပြီး
အကျိုးလေးတွေပင် အရောင်အဆင်းမပေါ်တော့ပေမယ့် ထွာသစ္စာ
၏မျက်လုံးလေးများက ကြည်စင်ရှင်းသန့်နေသည်။

မိန်းကလေးလည်းဖြစ်၊ ငယ်သေးတဲ့အရွယ်လည်း ဖြစ်
နေတာမို့ နောက်တော့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟုတွေးပြီး ထွာသစ္စာကို
လက်ဆွဲကာ ခေါ်ခဲ့သည်။ ပထမတော့ ထွာသစ္စာက မိမိလက်
ကိုဖြုတ်ချသည်။ ထိုအခါ မိမိရင်ထဲဝမ်းနည်းခြင်းက တိုးဝင်လာ
သည်။ ပြီးတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ လူကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်ဟု
လည်း ယုံကြည်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အမေနှင့်အတူ ငှား
နေခဲ့သောအိမ်လေးဆီသို့ ခေါ်လာသည်။ ပြီးနောက် ဘုန်းကြီး
ဆွမ်းကပ်စဉ်က ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဆန္ဒမကင်းကို ချကျွေးသည်။
ထွာသစ္စာလေးက မိမိကိုမသုံးမကြည့်ပြီး အားပါးတရစားရှာသည်။
ထိုမြင်ကွင်းသည် မိမိရင်ထဲ နှင့်ခနဲဝင်သွားပြီး ထွာသစ္စာလေး
က မိမိ၏မျက်ရည်များကို ခြုံယူလိုက်သည်။

ဒီကမ္ဘာမှာ ငါ့ထက်ဆိုးတဲ့လူရှိနေပါသေးလားဟု အား

တင်းမိသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် အမေဆေးဖိုးအတွက် တင်ကျန်
နေသောကြွေးမြီများကို အကျေဆပ်နိုင်ခဲ့သည်။ သင့်တင့်သော
အိမ်လေးတစ်လုံးကို စပေါ်တင်ပြီးငှားနိုင်ခဲ့သည်။ အရစ်ကျခဲ့
အကြွေးဆပ်လာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် လက်ရှိနေသောအိမ်ကို
ပိုင်ဖို့ ငါးလသာလိုတော့သည်။

ရှေးရေစက်ကြောင့်လားမသိ၊ ထွာသစ္စာလေးအပေါ်မှာ
အလိုလိုနေရင်းက ကရုဏာသက်မိသည်။ ရုန်းကန်ရသောဘဝ
မို့ အဆင်မပြေတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ ထွာသစ္စာလေးအပေါ် ဒေါသပုံ
ချမိသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် မိမိကိုမျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်
နေတတ်သောထွာသစ္စာလေးအပေါ် သနားမိသည်။ မိမိ၏မျက်
နှာရိပ်မျက်နှာကဲ့သို့သာကြည့်ပြီး နေတတ်သောထွာသစ္စာလေးကို
အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ချစ်ခင်လာသည်။ ထွာသစ္စာလေး
အပေါ် တာဝန်ယူချင်လာသည်။

ထိုစိတ်ကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
နေရရင်း ငှားချုပ်ရသောချုပ်စက်ကို ပိုင်ဆိုင်လာသည်။ အိမ်ငှား
ဆရာ အိမ်ရှင်ဘဝသို့ တဖြည်းဖြည်းကူးပြောင်းလာသည်။ ဆယ်
ဆန်းမအောင်သောမိမိက တတ်တာဆိုလို့ ဒီစက်ချုပ်တဲ့ပညာ
လေးတစ်ခုသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထွာသစ္စာလေးကိုလည်း မိမိ

တတ်တဲ့ပညာကို ဆရာစားမချန်ဘဲ သင်ပေးခဲ့သည်။ သင်ရကျိုး နှစ်သည်။ ထွာသစ္စာက ဆရာထက် တပည့်က အသက်ပိုကြီးနေ သည်။ ထွာသစ္စာလေးက အမြင်စူးရှသည်။ သင်လွယ်တတ်လွယ် သည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ မျက်နှာလေးရှင်းသန့်နေသော ထွာ သစ္စာသည် တွေ့စကနှင့်မတူအောင် တစ်နေ့တခြား တစ်သွေး တစ်မွေးလှလာခဲ့သည်။ ခုဆိုလျှင် အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိ ပြီး အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပါပြီ။

တတိယတန်းမှာ ပညာသင်ကြားနေဆဲ နာမည်က ထွာ သစ္စာဆိုသည်ကလွဲ၍ ထွာသစ္စာ၏နောက်ကြောင်းကို ဘာမှမသိ ရရိုးအမှန်ပါ။ သို့သော် ထွာသစ္စာကိုယုံသည်။ ထွာသစ္စာ၏နေပုံ ထိုင်ပုံ စားပုံသောက်ပုံအရ ထွာသစ္စာက နိမ့်ကျတဲ့အဆင့်အတန်း က မဟုတ်မှန်း သိသာလွန်းလှသည်။

ဘာကိစ္စကြောင့် တစ်ယောက်တည်း လမ်းဘေးမှာ ငို နေရတာလဲ။ ဘယ်ကလာတာလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားသည်။ အဲ သော်လည်းမဖြေချေ။ ခေါင်းသာ တွင်တွင်ခါရမ်းနေသည်။ ဝါး ရောင်အင်္ကျီလေးနှင့် စာအုပ်အစိမ်းလေးကိုသာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟု အကြိမ်ကြိမ် မေးသောအခါ စာရွက်ပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် ထွာသစ္စာဟုရေးသည်။

ထွာသစ္စာလက်ထဲမှစာအုပ်သည် တတိယတန်းစာအုပ်ဖြစ်သည်။

သူတောင်းစားလား၊ မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းက ထွက် ခြွေးလာတာလား၊ မိဘတွေက မမွေးချင်တော့လို့ လာပစ်ထား တာလား။ အစရှိသဖြင့် အတွေးတွေက သို့လောသို့လောဖြစ်ခဲ့ ရသည်။ ရဲစခန်းတွင် လူပျောက်ကြော်ငြားရှိမရှိစစ်မိခဲ့သည်။ သို့ သော် လူပျောက်တိုင်ထားခြင်းက မရှိချေ။ ကလေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားတယ်ဟု တိုင်ပြန်လျှင်လည်း အမှုပတ်လာမှာစိုး သည်။ အမှုပတ်လာပါက အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းသည်။

ထိုအတွေးကြောင့် မတိုင်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ထွာသစ္စာ ၏ ကြည်စင်မြင့်မားမှုကို မြင်လာရသည်နှင့်အမျှ မိကောင်းဖခင် သားသမီးမှန်း ရိပ်မိလာသည်။ ထိုအချိန်၌ ထွာသစ္စာကို မိမိကိုယ် ထိုင် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မိမိအတွေးကြောင့် ထွာသစ္စာလေး၏စစ် ချစ်ကို မစုံစမ်းခဲ့တော့ပါ။ ယခုတော့ ထွာသစ္စာလေးနှင့်မိမိ၏ဘဝ သည် စမ်းရေပမာ ငြိမ်းအေးလှသည်။

ထွာသစ္စာလေးက မွေးရကျိုးနပ်လှသည်။ စကားမပြော ဆတ်တာတစ်ခုမှလွဲ၍ အနေအေးသည်။ လူကြီးကိုရိုသေသည်။ အိပ်မှုကိစ္စကောင်းကောင်းလုပ်သည်။ အင်္ကျီချုပ်ရာတွင်လည်း

၀၀၆ ♣ ဇော်စိုက်

လက်ရာသေသပ်သည်။ ကျေနပ်သည်။ မိမိထံ ထွာသစ္စာလေး
ရောက်လာခြင်းကို ကံကောင်းမှုတစ်ခုဟု ယူဆသည်။
သို့သော်...

အခန်း (၉)

“ဒေါ်လေးအေးအေး... ဒေါ်လေးအေး”

အသံစာစာကြောင့် ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးပေါက် လှည့်နေ
သည့် ဒေါ်လေးအေးသည် အင်္ကျီကို ဘေး၌ချသည်။ ချုပ်လက်စ
မတ်ကို အင်္ကျီပေါ်ထိုးစိုက်ပြီး ရပ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“သမီးပါ... အေးသိ”

“ဪ... အေး... လာလေ”

ဒေါ်လေးအေးက ထပြီးကြိုဆိုလိုက်သော်လည်း ထွာ
သစ္စာကတော့ စက်ခုံပေါ်မှထမလာချေ။ မနက်ဖြန်လာပုံမယ်ဟု
ထင်ထားသော ချိုတ်ဝမ်းဆက်ကိုသာ သဲကြိုးမဲကြိုးချုပ်နေ၏။

ဒေါ်လေးအေး၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် အေးသီက အိမ်ထဲ
သို့ တက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စ”

“စက်ချုပ်တဲ့အိမ်လာမှတော့ ဘာကိစ္စဖြစ်ရမှာလဲ ဒေါ်
လေးအေးရဲ့။ အထည်အပ်ဖို့ပေါ့”

“ညည်းအတွက်လား... ညည်းအမေအတွက်လား
ညည်းအမေအတွက်တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်သုံးရက်
ကပဲ အပ်ထည်တောင် လာယူသွားတာ”

“ကျွန်မအတွက်လည်းမဟုတ်ဘူး။ အမေအတွက်လည်း
မဟုတ်ဘူး။ ခုက ရုံးက။ ကျွန်မအင်္ကျီလေးတွေက ဖစ်ဆိုဒ်တွေ
လို့ဆိုပြီး မန်နေဂျာမက ကျွန်မချုပ်တဲ့ဆီမှာ ချုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့
ယူလာပေးတာ။ ချုပ်ပေးမယ်မဟုတ်လား”

“ငါ့ကိုမမေးနဲ့၊ ငါက မျက်စိမူနံနေပြီ။ ဘာမှလုပ်နိုင်
တာမဟုတ်ဘူး။ လက်ချုပ်လေး လိုက်ရတာတောင် အနိုင်နိုင်
ထွာသစ္စာကိုသာ မေးလိုက်”

“ထွာဆိုရင်တော့ မေးစရာမလိုတော့ဘူး။ ချုပ်ပေးမယ်
ပြောပြီသား။ မဟုတ်ဘူးလားကွာ”

ထွာသစ္စာ စက်ချုပ်နေရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအကြိမ်

ကတော့ အေးချမ်းလှ၏။ ထိုအပြုံးထဲတွင် လုပ်ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့
စကားလုံးအချို့ ပါဝင်နေသည်။ ဆယ်နှစ်ကျော်အတူတူနေလာ
ခဲ့ရသူမို့ ဒေါ်လေးအေးကလည်း ထိုအပြုံးကိုသဘောပေါက်သည်။

“အပ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ညည်းဟာက လူပါမလာ
ဘဲ ငါတို့က ဘယ်လိုချုပ်ရမှာလဲ”

“အင်္ကျီအတိုင်းတစ်ထည် ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအတိုင်း
နဲ့သာ ချုပ်တဲ့၊ သူနဲ့ကွက်တိပဲလို့ပြောတယ်”

“နင့်ဟာကလည်းကွယ်၊ လူကိုကြောသလိုမောသလိုနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးအေးရယ်၊ အထင်မလွဲပါနဲ့။

အေးသီတို့ရဲ့မန်နေဂျာမက သဘောကောင်းပါတယ်။ ပိုင်ရှင်သူဌေး
ရဲ့သမီးဆိုပေမယ့် မာနလုံးဝမရှိဘူး။ ဝန်ထမ်းအားလုံးနဲ့လည်း
ပြေပြေလည်လည်ပါပဲ။ ခုဟာက သူတကယ်မအားလို့ပါ။ နိုင်ငံ
ခြားကဧည့်သည်ကို ကြိုရမှာမို့ပါ။ ပြီးတော့ ပွဲတစ်ခုလည်းရှိနေ
တယ်လေ။ တစ်ပတ်အတွင်း ရနိုင်မလား။ ရွေးရင်တော့ တော်
မတော်စမ်းမှာနဲ့ဆို သူ့ကိုယ်တိုင်လာလိမ့်မယ်”

“အမယ်လေး! သူဌေးပဲအေ၊ နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာတွေ
ပေါ့လို့၊ အပ်ပေါ့”

ဒေါ်လေးအေးက ထုံးစံအတိုင်းပင် စိတ်ထဲတွင်ရှိသည့်

အတိုင်း ဟန်မလုပ်တမ်း ပြောသည်။ ထွာသစ္စာက အားနာသွား
ဟန်နှင့် စက်ချုပ်နေရာမှထလာသည်။ ပြီးနောက် ဒေါ်လေးအေး
ကိုမပြောရန် မျက်နှာကဲပြသည်။ အေးသီလက်ထဲမှအထုပ်ကို
ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အပ်ထည်အစကိုဖြန့်ကြည့်၏။ စိမ်း
ညိုရောင်ပိုးသားတစ်ထည်နှင့် ဒေါနစိမ်းရောင်ကြိုးကြီးချိတ်ကို
တွေ့ရသည်။

“ဒေါ်လေးအေးတို့များ အစွမ်းထက်တဲ့သမီးကလေး ရှိ
တော့ ပြောအားသာလိုက်တာ။ အထည်အပ်ရတဲ့လူကို ခေယယပဲ”

အေးသီက မှဲကာရှွဲကာပြောသည်ကို ထွာသစ္စာက အေး
ချမ်းသောအပြုံးဖြင့်သာ တုံ့ပြန်သည်။

“ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်ပေါ့၊ ငါတော့ လောကမှာ ငါ့
သမီးထက်တော်တဲ့သူမရှိဘူးလို့ကို စင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေါ်လေးအေးက နေရာမှထရပ်ကာ
လက်ချုပ်လက်စအင်္ကျီကိုဆွဲယူပြီး ချုပ်မြဲနေရာတွင်ထိုင်ကာ
ချုပ်သည်။ ထွာသစ္စာက အထည်ကိုဖြန့်ကြည့်သည်။

လှလိုက်သည့်အဆင်လေး။ ဒီအရောင်မျိုး သူမသိပ်နှစ်
သက်သည်။ အစိမ်းရောင်ဆိုလည်း ဒေါနစိမ်းတို့ ငှက်ပျောညွန့်
စိမ်းတို့ ရေညှိစိမ်းတို့ကို ပိုကြိုက်သည်။ ထိုချိတ်အဆင်လေးကို

သူမ ကြိုက်လိုက်တာ။ လုံချည်စကတ်လေးကို ယဉ်ယဉ်လေး
ချုပ်ရပ်နေအောင်ချုပ်ဝတ်ပြီး ညစာစားပွဲကို တက်လိုက်ချင်စမ်း
ပါဘိ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ထိုအချိတ်ဆင်လေးကို သူမသိပ်နှစ်သက်သွားမိမှန်း ပေါ်
လွင်သွားပြီထင်ပါရဲ့။ အေးသီပင် ခိုပ်မိနေပါပြီ။ ထို့ကြောင့် မထူး
တော့ပြီမို့ စက်သမားပိပင် လှတယ်။ အရမ်းကြိုက်တာပဲဆိုသော
အပြုအမူမျိုးလုပ်ပြသည်။

“လှတယ်၊ သူက အစိမ်းသိပ်ကြိုက်တာ။” အစိမ်းရောင်

အမျိုးမျိုး ပုံစံအမျိုးမျိုးဝတ်တယ်။ ဒေါက်ဖိနပ်ဆိုလည်း အစိမ်း
ရောင်ရှူးလေးတွေကို မက်မက်မောမောစီးတတ်တယ်။ ရုံးမှာ
ဆောင် နာမည်ပြောင်ပေးထားသေးတယ်။ မမစိမ်းလို့ . . . ဟီး
ဇီး . . . သူကြားအောင်တော့ မခေါ်ရဲပါဘူး။ သဘောကောင်း
အမယ့် မျက်နှာကြောတင်းတယ်။ သူဌေးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော
သမီးမို့ ဖင်တုန်အောင်ကြောက်ရတယ်။ စည်းကမ်းတိကျတယ်။
ဆီပြတယ်။ သူ့စိတ်နှံ့အခန့်မသင့်တဲ့လူဆို ပြတ်စော်နံ့နေပြီလေ”

ထွာသစ္စာ ပြုံးပြီးနားထောင်နေသည်။ ထွာသစ္စာလည်း
အေးသီလိုပင် လူအများကြား ပဋိပက္ခတွေ ကြည်နူးစရာတွေနှင့်

ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေချင်လှသည်။ ဒါက ယခုရှိနေတဲ့ ဘဝကိုမကြိုက်၍ မကျေနပ်၍တော့ လုံးဝမဟုတ်ရိုးအမှန်ပါ။ မွေးစားမိခင် ဒေါ်လေးအေးကိုချစ်သည်။ ဒေါ်လေးအေး၏အရိပ်တွင် ခုလိုအေးအေးချမ်းချမ်းနေရသည်ကို သဘောကျသည်။ နှစ်သက်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတော့ မသိဖူးမမြင်ဖူးသော ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ကိုအလည်ရောက်ဖူးချင်သည့်သဘောပါ။

“ထွာသစ္စာရဲ့လက်လေးတွေက လှလိုက်တာ”

အထည်လာအပ်တဲ့လူတိုင်းက မကြာခဏပြောဖူးသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြောဆိုနိုင်တိုင်းလည်း ထွာသစ္စာ မခံမရဲဖြစ်ရသည်။ လက်ချောင်းလေးများဖောင်းကားပြီး သွယ်လှနေသောမိမိ၏လက်ကို ဘယ်နားဖွက်ထားရမှန်းမသိဖြစ်ရသည်။ သို့သော် မိမိရဲ့အလုပ်က လက်မှုပညာမို့ မတတ်နိုင်ပါ။ ရှက်ရှက်နဲ့ပင် ချီးမွမ်းခြင်းကို အသံတိတ်အနေခက်နေရသည်။

ခါးကိုတိုင်းတော့ နှစ်ဆယ့်လေး၊ တင်က သုံးဆယ့်နှစ်ရင်က သုံးဆယ့်နှစ်ဖြစ်သည်။ ထွာသစ္စာ သဘောကျပြီးပြီးသည့် ဒီအကျိုးပိုင်ရှင်က ကိုယ်လုံးသိပ်လှမှာပဲဟု အမူအရာဖြင့် အေးသိကိုပြောသောအခါ အေးသိ အားပါးတရရယ်သည်။

“လှသမ္ပတေဟေ့! ဘာလှသလဲမပြောနဲ့၊ မှန်နေအောင်”

လှတာ။ လူကလည်း အပျံ့စား၊ နာမည်ကလည်း အပျံ့စား”

နာမည်က ဘာခေါ်သလဲ၊ အကျိုးမှာ နာမည်ရေးမှတ်ထားမယ်လေ။ အပ်ထည်များလို့ မှားမှားစားစားဟု ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြောသောအခါ အေးသိက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း...

“နင့်နာမည်နဲ့ ကာရံကိုက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝတော့ ကာရံမကိုက်ဘူး။ စွယ်မေတ္တာတဲ့ဟေ့”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ထွာသစ္စာ အံ့သြသွားသည်။ တိုက်ဆိုင်စွာတူညီနေ၍ ခေါင်းတစ်ခုလုံး တဆစ်ဆစ်ကိုက်လာသည်။ လက်ဖျားလေးများ အေးစက်လာသည်။ ရင်ထဲက တလှုပ်လှုပ်တုန်ယင်လာသည်။ အာရုံထဲ၌လည်း အဖြူအစိမ်းလေးနှင့် ကလေးငယ်တစ်ဦး ကြီးစိုးနေသည်။

“ထွာသစ္စာ... ထွာသစ္စာ”

ခေါ်သံကြောင့် အတိတ်ကမ္ဘာထဲ နယ်ကျွံချင်နေသည့် အတွေးများက ပစ္စုပ္ပန်ကမ္ဘာထဲရောက်ရှိလာသည်။

“ထွာသစ္စာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျလှလှမျက်ရည်များကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ သူမ ထပ်မသွားလိုပါ။ အတိတ်ကိုရော၊ အတိတ်ဘဝကိုရော၊ အတိတ်ကလူတွေနဲ့ရော မပတ်သက်ချင်တော့ပါ။

၀၂၅ ♣ ဇော်စိုးဝင်း

ယခုဆိုလျှင် လက်ရှိဘဝထဲ သူမ နေသားကျနေပါပြီ။
 လွမ်းစရာရှိနေသည်ကိုပင် နာကျင်တာနှင့် ဖြေသိမ့်တတ်နေပါပြီ။
 ချစ်သည်။ သူမအတိတ်မှလူတွေကို ချစ်သည်။
 သို့သော် မုန်းသည်။ အရာအားလုံးကိုမုန်းနေသည်။
 အချစ်နှင့်အမုန်းတို့၏အားပြိုင်ပွဲတွင် သူမ၏နှလုံးသား
 သည် အပြန်လမ်းမရှိအောင် မှောင်မည်းနေလေတော့၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀)

လေယာဉ်ကွင်း၌ လူအချို့သည် ဟိုမှဒီသို့ သွားလာ
 လှုပ်ရှားနေကြသည်။ လေယာဉ်ဆိုက်ရောက်ချိန်မို့ ထွက်လာသူ
 များက အလျှိုလျှို။ သို့သော် စွမ်းပကားကတော့ ထိုထွက်လာ
 သူများထဲတွင် ပါမလာသေးချေ။ စွယ်မေတ္တာက ရင်တမမစောင့်
 မျှော်နေသည်။

အတွင်းအပြင်ခြားနားထားသော အကာအရံဖြစ်သည့်
 မှန်ကြည်မှတစ်ဆင့် အတွင်းဘက်သို့ လည်တဆန့်ဆန့် စောင့်
 ကြည့်နေသည်။

လွမ်းလှပါပြီ။ ယခုဆို စွမ်းပကားနှင့်ခွဲလိုက်ရတာ တစ်
 လက်တံရှိသွားပါပြီ။ တစ်လဆိုသောအချိန်က စွယ်မေတ္တာအတွက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ ဆယ်နှစ်နှင့်ညီလောက်အောင်ပင် လိမ့်နေအောင် ခံစားရသည်။

မနက်အိပ်ရာထတိုင်း စွမ်းပကား၏အခန်းကို ချောင်းကြည့်သည်။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသော စွမ်းပကားကို မြင်ရတော့မှ တစ်နေ့တာအချိန်ကိုဖြတ်သန်းရန် ခွန်အားပြည့်နေတတ်သည်။ စွမ်းပကားက လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေချိန်လည်း ကြည့်ကောင်းသည်။ အစာစားနေချိန်လည်း ကြည့်၍ကောင်းသည်ဟုထင်သည်။

ကျောင်းမှပင်ပန်းပြီးပြန်လာချိန်လည်း ညှိုးနွမ်းသော စွမ်းပကား၏မျက်နှာက စွယ်မေတ္တာ၏နှလုံးသာပုံရိပ်ထဲ ထင်လင်းနေပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စွမ်းပကား ဒေါသထွက်လျှင် နဖူးကြောအစိမ်းလေးများပင် ပေါ်နေတတ်သည်။ ထိုသို့ပေါ်ပါလျှင်လည်း စွမ်းပကားက စွယ်နှလုံးသားထဲ လှနေတာပါပဲ။

စွမ်းပကားကို စွယ် ချစ်သည်။ လောကကြီးထက် ပိုချစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထက် ပိုချစ်သည်။ အသက်ထက် မြတ်နိုးသည်။ စွယ်ကိုချစ်တယ်ဟုမပြောသော ထိုနှုတ်ခမ်းလေးကိုလည်း ချစ်သည်။ စွယ်ကိုဆို မလိုတမာကြည့်တတ်သော ထိုမျက်လုံးလေးများကိုလည်း ချစ်သည်။ စွယ်ကိုဆို အမြဲဥပေက္ခာပြုတတ်သော အပြုအမူလေးကိုလည်းချစ်သည်။

စွမ်းပကားက စွယ်ကိုနိုင်မှန်းသိ၍ ဆိုးသည်။ စွယ်ကသည်းခံမှန်းသိ၍ အနိုင်ကျင့်ချင်သည်။ သို့သော် ထိုအပြုအမူလေးကိုပင် စွယ်နှလုံးသားထဲ နှင့်နေအောင် စွဲလန်းမိသည်။ စွမ်းပကားစွယ်အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ ဥပေက္ခာပြုပါစေ၊ တစ်နေ့ စွမ်းပကားကို ပိုင်ဆိုင်ရမည့်သူမှာ စွယ်ပဲမို့ စွယ် ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ ဘယ်ဘဝကရေစက်မှန်းမသိအောင်ကို စွမ်းပကားကို ချစ်မြတ်နိုးသည်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတော့ စာတော်ပြီး ဆော့ဗိုကြားကြားနိုင်သည့်စွမ်းပကားကို အမြင်ကပ်သည်။ သို့သော် အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ စွမ်းပကားကို သဘောကျလာသည်။ စွယ်တို့ ငန်းနေသောယောက်ျားလေးများနှင့်မတူအောင် တစ်မူထူးထွဲထွက်နေသော စွမ်းပကားက စွယ်နှလုံးသားကို ဆွဲဆောင်ညှို့ဆင်နိုင်သူရယ်ပေါ့။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်သောအချိန်က အခြေအပျက်တစ်ခုကို သတိရမိသည်။ စာတော်သောစွမ်းပကားက ဘာသာစုံထူးထူးဖြင့် ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်သည်။ စွမ်းပကားက ဂုဏ်ပြည့်စာစားပွဲတွေ တန်းမီပြီးတက်ရောက်နေချိန်တွင် စွယ်ကတော့ နောက်တစ်နှစ် ဆယ်တန်းပြန်ဖြေရန် စာကိုအသည်းအသန်ကျက်နေရသည်။

ထိုအချိန်တုန်းက စွမ်းပကားရဲ့တည်ကြည်ခန့်ငြားသော ရုပ်သွင်က မျက်လုံးထဲ စွဲထင်ကျန်ရစ်နေသည်။ အနောက်တိုင်း ကုတ်နှင့် နက်ခိတိုင်ကို စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်ထားသော စွမ်းပကားက လူပျိုကြီးတစ်ယောက်နှင့်တူနေသည်။ စွယ် စွဲလန်းသွားသည်။ ထိုပုံရိပ်ကို တစ်လလုံး အသိဉာဏ်ထဲမှ ဖျောက်မရပါ။ စာကျက်လို့မရပါ။

တစ်ဖက်ခြံမှ စွမ်းပကား၏ပုံရိပ်လေး ပါလာနိုးကို မျှော်လင့်နေမိသည်။

စွမ်းပကားက ဆေးတက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကို တက်ချိန်၌ စွယ်ရင်ထဲ မတင်မကျခံစားလာရသည်။ စွမ်းပကားကို စိတ်မချချင်လာတော့ပါ။ သူငယ်တန်းကတည်းက တစ်ကျောင်းတည်း တစ်ခန်းတည်း နေလာခဲ့ကြသူတွေမို့ စွယ်လည်း စွမ်းပကားနဲ့ အတူ ကျောင်းတက်ချင်သည်။

မိဘတွေကလည်း ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်ထားကြတဲ့ သူတွေမို့ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် တံခါးမရှိခင်းမရှိ တိုးလျှိုပေါက်သွားလာနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူငယ်တွေဖြစ်တဲ့ စွယ်နဲ့ စွမ်းပကားက လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ခံယူရခက်ခဲသွားကြသည်။

စွမ်းပကားကို ဘယ်အချိန်ကစပြီး ချစ်မိခဲ့တာလဲဟု

လျှင်ပင် စွယ်ထံအမြဲစကားမရှိပါချေ။ စွမ်းပကားကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ချစ်မိနေမှန်း စွယ်မသိရိုးအမှန်ပါ။ စွမ်းပကားကိုချစ်တယ်ဟု စွယ်ဘက်က ရင်ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားလိုက်တော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်၌ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် အချစ်ကရင်ထဲအမြစ်တွယ်နေခဲ့သည်။

ချစ်သူ၏အသံကို ကြားလိုသည်။ ချစ်သူ၏မျက်နှာကို မြင်လိုသည်။ ချစ်သူ၏လက်မောင်းလေးကိုခိုတွယ်ကာ ဆိုးနွဲ့ချင်သည်။ တွေ့မှ အပြတ်ချွဲပစ်ဦးမယ်ဟုလည်း ရင်ထဲကြိတ်၍ ကြံရွယ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်က ပို၍လောနေမိသည်။

လေယာဉ်တစ်စီး ဆိုက်လာပြန်ပြီ။ တသောသောဖြတ်သွားကြသူတွေထဲ စွမ်းပကား ပါမလာပြန်ပါ။ နောက်တစ်စီးထပ်ဆိုက်လာပြန်သည်။ ပါမလာပြန်ပါ။ လေယာဉ်ချိန်ကလည်း အရေးထဲ နာရီဝက်နောက်ကျမယ်ဟု ကြေငြာထားပြန်သည်။ စွယ် ထိုင်၍ စောင့်နိုင်တော့တဲ့ ထရပ်သည်။ လူအုပ်ကြားထဲ ချောင်းကြည့်သည်။ အရပ်ခြောက်ပေနီးပါးရှည်သည့် စွမ်းပကားက လူတွေကြား ထင်သာမြင်သာရှိနေမည်ဖြစ်သော်လည်း ခေါင်းမူးသည်။ ထိုမျှနောက်ရှာဖွေနေမိပါသည်။

အချိန်တွေက ပိုကြာနေသည်ဟုခံစားရသည်။ သို့သော်

စွယ်မှာ စိတ်မပျက်နိုင်အားပါ။ လူအုပ်ကြား သဲသဲမဲမဲရှာဖွေနေလေသောအခါ နောက်ဆုံး၌ လွမ်းနေရသောချစ်သူကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

ကုတ်အင်္ကျီအနက်ရောင်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ စိမ်းဖျော့ရောင်နက်မိတိုင်ကို စမတ်ကျကျချည်နှောင်ထားသော စွမ်းပကား၏ အသွင်အပြင်က လူအုပ်ကြားထဲ ထင်းခနဲလင်းနေသည်။ စွယ် စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းပင် လူအုပ်ကြီးကိုတွန်းထိုးကာ စွမ်းပကား ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်သွားသည်။

စွမ်းပကားကတော့ စွယ်ကိုမြင်နေပုံပေါ်ပါ။ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုသာဆွဲပြီး ရှေ့သို့သာ အာရုံစိုက်ကာ တည်တည်ကြည်ကြည်သွားနေသည်။

“စွမ်းပကား”

လွမ်းနေခဲ့တာကြာပြီမို့ ချစ်သူနှင့်နီးလာသည်နှင့်အမျှ အလွမ်းကိုဖွင့်ဟချင်လာမိသည်။ နာမည်ကိုအော်ခေါ်ပြီး ချစ်သူထံ တည့်တည့်ပြေးကာ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

စွမ်းပကား ကြောင်နသွားသည်။ လန့်လည်းလန့်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှလူအချို့ကို မလုံမလဲကြည့်မိသည်။ ရှက်မိသည်။ စာရိပ်တစောင်း ပြုံးမိမိကြည့်

ကြသူများကို မြင်ရသောအခါ စွမ်းပကားမှာ မျက်နှာမထားတတ်လောက်အောင် ရှက်မိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စွယ်မေတ္တာကို ရင်ခွင်ထဲမှ တွန်းထုတ်မိသည်။

“နင် ဘာလို့ စွယ်ကိုဖုန်းမဆက်တာလဲ၊ စွယ်ကတော့ လွမ်းလိုက်ရတာ။ နေနိုင်လိုက်တာ။ အွန်လိုင်းပေါ်မှာတွေ့တော့လည်း စွယ်ကိုစကားမပြောဘူး။ နေနိုင်သူကြီး”

စွယ် ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။

စွယ်ပုံစံက သိပ်ကို အိုဗာဖြစ်လွန်းသည်ဟု စွမ်းပကား ဆင်သည်။ ချစ်သူလည်းမဟုတ်၊ ရည်းစားလည်းမဟုတ်ဘဲ သူ့အပေါ် လိုတာထက်ပိုပြီး ရွံ့နွဲ့နေသည်ဟုယူဆသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စွယ်မေတ္တာ၏ငိုချင်းချွဲကို အာရုံစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ အာရုံစိုက်မိသွားသည်။

“စွယ်မေတ္တာ... နင်ဘာကိစ္စကြောင့် ငိုနေတာလဲ။ ချောက်ဘူးလား”

“နင့်ကိုလွမ်းလို့ပေါ့၊ စွယ်ဟာစွယ် ငိုတာ၊ ဘယ်သူ့ကို နှုတ်ရမှာလဲ”

စွယ်မေတ္တာ၏အသံက ခပ်မာမာဖြစ်သည်။ စွမ်းပကား ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမကြည့်ဝံ့တော့ချေ။ လူတွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြ

လိမ့်မယ်ဟုလည်း ယုံကြည်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုပြီးအရှက်ပို လာသည်။ မသိလျှင် သူကပဲ ရည်းစားကို မညှာမတာ ရက်ရက် စက်စက် ပစ်ထားခဲ့သလို။ ဒါမှမဟုတ် စွယ်မေတ္တာကပဲ သူ့ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယားလားဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကို အတွေးများ သို့ လောသို့လောဖြစ်စေနိုင်သည့်အပြုအမူမျိုး စွယ်မေတ္တာက မရှက် မကြောက်လုပ်နေသည်။

စွမ်းပကား စိတ်ညစ်လာသည်။ စွယ်မေတ္တာ၏ပုံစံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်ပြီး အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့လွန်းသည်ဟု ထင် သည်။ မနှစ်သက်လို့တောင် ရင်ခွင်ထဲမှ တွန်းထုတ်ထားပါတယ် ဆိုနေမှ။ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို မလွှတ်တမ်း တွဲခဲ့ထားပြန် သည်။ ဆက်ရုန်းနေရင် ပိုပြီးရှက်စရာကောင်းအောင် လုပ်လာ နိုင်မှန်းရိပ်မိ၍ အောင့်သက်သက်ပင် ကျိတ်ခံလိုက်ရသည်။ သို့ သော် ကားပေါ်ရောက်ချိန်မှာတော့ လူမြင်ကွင်းက မထင်ရှားလေ တော့ပေ။ ထိုအချိန်တွင်...

“စွယ်မေတ္တာ”

“အင်း... ပြော”

အခုကျတော့လည်း အလွမ်းတွေက ဘယ်ပျောက်တုန်း မှန်းမသိအောင် ကားစက်ကို သက်တောင့်သက်သာနိုးပြီး စေ့

ယာရင်ကို လှည့်နေပြန်သည်။ စွမ်းပကားခေါ်လိုက်သည်ကိုပင် စွမ်းပကားဘက် လှည့်မကြည့်နိုင်အားပါ။

“မင်း တော်တော်သရုပ်ဆောင်ကောင်းတာပဲ။ မင်းသမီး လုပ်ပါလား”

“လုပ်ချင်ပါဘူး။ စွယ်က မင်းသားနဲ့မတွဲချင်ဘူး။ နင်နဲ့ ပဲ တွဲချင်တာ။ စွမ်းပကားနဲ့”

“မေမေတို့ကလည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ မင်းကို လာ မကြိုခိုင်းဖို့ အတန်တန်မှာလိုက်ရဲ့သားနဲ့”

“အန်တိုကိုအပြစ်မတင်ပါနဲ့။ စွယ်က ကြုံပါရစေဆိုပြီး တောင်းပန်လို့ အန်တိုက သနားပြီး လွှတ်ပေးတာ။ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းလာကြိုပြီး မဟုတ်က ဟုတ်က တွေ လုပ်ဇာတ်ခင်းတော့ ငါအရှက်ကွဲတာပေါ့”

“စွယ်က ဘာမဟုတ်တာတွေ လုပ်နေလို့လဲ”

စွမ်းပကား စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကိုယ် ဘာလုပ်လိုက် တယ်ဆိုတာကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဆန်းစစ်နိုင်သည့်စွယ်မေတ္တာ ကို စိတ်ပျက်သည်။ ထိုသို့စိတ်ပျက်ချင်းက ဒါပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်တော့ပါ။ အကြိမ်ပေါင်းလည်း မရေမတွက်နိုင်တော့ချေ။

“မင်းကို ငါစိတ်ပျက်တယ် စွယ်မေတ္တာ၊ အလိုက်ကနိုး

ဆိုးမသိတဲ့မင်းကို ငါစိတ်ပျက်တယ်”

ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် စွယ်မေတ္တာမှာ ကား ဘရိတ်ကိုဆောင်နင်းမိသည်။ စွမ်းပကားမှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဟန်ပျက်ကာ ဒက်ရှ်ဘုတ်နှင့် နှုတ်ဝမ်းဆက်ဖြစ်ရသည်။ စွမ်းပကား စိတ်တိုသွားသည်။

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“အဲဒီလိုစကားမျိုးမပြောနဲ့လို့ နင့်ကို စွယ် ဘယ်နှခါ ပြောရမှာလဲ။ နင် အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝကုန်ပြီး လုပ်ငန်းခွင် ထဲဝင်ရင် နင်နဲ့စွယ်ကို လူကြီးတွေက လက်ထပ်ပေးတော့မယ် ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား။ မဟုတ်ဘူး... နင်သိတယ်။ နင်မသိ ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ တမင်သက်သက် စွယ်ကိုခံစားရအောင် လုပ်နေတာ”

“ကြိုက်သလိုထင်၊ မင်းကို ငါမချစ်လို့ လက်မထပ်ချင် လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလို့ထင်လည်းရတယ်။ အဲဒီလို သာထင်ရင် ငါ့ဘက်က မင်းကိုကျေးဇူးအနန္တတင်ပါတယ်”

“နင် စွယ်ကိုမရွံ့နဲ့နော်”

“အတည်ပြောနေတာ၊ ရွံ့ပြောတဲ့စကား တစ်ခွန်းမှမပါ ဘူး”

“စွမ်းပကား! နင့်စကားတွေက စွယ်အပေါ် တရားလွန် နေတယ်လို့မထင်ဘူးလား။ စွယ်က မိန်းကလေးနော်”

“ဒါမျိုးကျတော့ သိပ်မိန်းမဆန်ချင်နေပါလား။ မိန်း ကလေးလို့အမြင်ခံချင်ရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ဣန္ဒြေရှိ မှပေါ့”

“စွမ်းပကား! နင့်စကားတွေက စွယ်အပေါ် တရားလွန် နေပြီနော်။ နင့်ကို စွယ်က ခရီးဦးကြိုပြုလာတယ်ဆိုတာလည်း သတိရဦး”

“နင့်ကို ဘယ်သူက ကြိုခိုင်းနေလို့လဲ၊ မလွမ်းလောက် ဝာ”

“အခု နင်စီးနေတဲ့ကားက စွယ်ကားနော်၊ စကားကို ဆင်ခြင်ပြော”

စွမ်းပကား ဒေါသထွက်သွားသည်။ နဂိုတည်းက အမြင် မကြည်ချင်သည့်စိတ်မှာ ဒေါသပိုဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စွယ်မေတ္တာကို စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်ပြီး ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်း သည်။ ကားကိုခြေဖြင့်ကန်လိုက်သည်။

“မှတ်ထား! မင်းရဲ့ကားကို ငါတစ်သက်လုံးမစီးဘူး”

ကားနောက်ခန်းထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲပြီး ကား

ပေါ်မှဆင်းသည်။ စွယ်လည်း ချွတ်ချင်းကားပေါ်မှဆင်းသည်။

“စွမ်းပကား... ငါသွားတော့မှာနော်၊ မလာသေးဘူးလား”

စွမ်းပကား ဂရုမစိုက်ပါ။ အိတ်ဆွဲပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ပြေးတက်လိုက်သည်။

“စွမ်းပကား”

ဆက်ခေါ်နေသေးသော်လည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်လာသည်။

“တိ! တိ! ...”

စွယ်မေတ္တာ၏ကားကြောင့် ကားလမ်းတွေပိတ်ကုန်၏။ လမ်းမတစ်လျှောက် ဟွန်းသံတွေ ညံ့သွားသည်။ ဒီပုံအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် သူ့နောက်သို့ စွယ်မေတ္တာ လိုက်မလာနိုင်တော့မှန်း သိသွားသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ခုချိန်ထိ တန့်န့်ဒေါသထွက်နေသေး၏။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းသာဆိုပါလျှင် စွယ်မေတ္တာကို နှစ်ပြားမတန်အောင် ရှုတ်ချပြောဆိုချင်မိသည်။

စွယ်မေတ္တာနှင့်ဝေးရသည့်ထိုတစ်လအတွင်း နားအေးသည်။ အနေချောသည်။ ဒေါသကင်းသည်။ စွမ်းပကားအတွက်

တော့ စွယ်မေတ္တာဟာ ယုတ်ညံ့သည့်နတ်ဆိုးတစ်ပါးဖြစ်သည်။ စွယ်မေတ္တာနှင့်တွေ့ရလျှင် ဒေါသဖြစ်ရသည်ချည်းဖြစ်သည်။ အေးချမ်းမှုဆိုတာမျိုး စိုးစဉ်းမျှမရှိချေ။ စွယ်မေတ္တာကြောင့် သူ့အခြေအနေအဆင်ပြေခဲ့သည်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမရှိခဲ့ဖူး။ စွယ်မေတ္တာကို သမီးတစ်ယောက်လိုချစ်သောမေမေ့ကို အားနာသည်။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ။ သူ့စိတ်ထဲ စွယ်မေတ္တာကိုမှ ဆွဲသွင်းလို့မရတာဘဲ။

စွယ်မေတ္တာ၏လုပ်ရပ်များကိုတွေးရင်း ဒေါသဖြစ်သည်။ ဝင်လုလုနေလုံးကြီးနှင့်အတူ ဒေါသတွေကို သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ချင်သော်လည်း မအောင်မြင်ပါချေ။ သူလည်း လူထဲကလူပဲမို့ ဒေါသထွက်ရသည်ကိုမနှစ်သက်ပါ။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ပင် လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဆွဲမိဆွဲရာဆွဲလာမိသည်။ ခြေလှမ်းတွေကလည်း ဘယ်သွားလို့ဘယ်သွားနေမှန်း မသိ။ သူသတိဝင်လာသောအခါ လူအတော်စည်ကားသောနေရာသို့ သူရောက်နေခဲ့သည်။

လမ်းဘေး၌ လူအများ ဝိုင်းအုံနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ခဝေါဝေါဖြစ်သွားသည်။ ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စကြောင့် ဝိုင်းအုံနေရတာလဲ။ စပ်စုချင်စိတ်က ဒေါသစိတ်ကိုလွှမ်းမိုးသွားပြန်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လူအုပ်ကြားသို့ တိုးဝှေ့ပြီးကြည့်သည်။

သူသဘောကျသွားသည်။ ပန်းချီကားချပ်လေးများကို ခြေဖြင့်ဆွဲနေသော လက်ပြတ်အဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝှေ့လိုက်၏။ ဘာတွေကြီးစွာပင် ရှေ့ဆုံးနေရာကိုယူပြီး စိန်ပြေနပြေပင် ငုတ်တုပ်ထိုင်ကြည့်နေသည်။

ထိုအဘိုးကြီးက ရေဆေးအနက်ရောင်ကို တိုးပြီးမျှမ်းကြောင်းကလေး ဆွဲ၏။ ပြီးနောက် အဖြူရောင်ကိုတို့ပြီး တုတ်ချောင်းလေးများခြစ်သည်။ ပြီးနောက် အနက်ရောင်ဖြင့် အလျားလိုက်မျှမ်းကြောင်းလေး ဆွဲနေသည်။ ဒီလိုနှင့် အနက်ရောင်အဖြူရောင်တို့ကို မှော်ဆန်စွာသုံးပြီးချိန်၌ နောက်ဆုံးတွင် အိမ်အိုလေးတစ်လုံးက ပဉ္စလက်ဆန်စွာ ပေါ်လာသည်။

သူသဘောကျသွားပြီး လက်ခုပ်တီးသည်။ သူက လက်ခုပ်တီးသောအခါ ဝိုင်းကြည့်နေသူများကလည်း ကြောင်တောင်တောင်ပင် ရောယောင်တီးကြသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လက်ခုပ်သံသည် မြိုင်ဆိုင်သွားသည်။

ပန်းချီရေးသောအဘိုးကြီး မော့ကြည့်လာသည်။ သူအံ့သြသွားသည်။ ခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ပုံပြီး ပန်းချီဆွဲနေလေသောကြောင့် ဆံပင်ဖြူကျိုးတို့ကွဲတဲများကိုကြည့်ပြီး အသက်ခြောက်

ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည့်အဘိုးအိုဟူသာ ထင်မြင်ယူဆခဲ့သည်။ သို့သော် အခုလိုမော့လာသောအခါ တောက်ပနေသောမျက်ဝန်းများကို မြင်နေရ၏။ အရစ်မထသေးသော မျက်ဝန်းအိမ်ကြောင့် သူခန့်မှန်းလိုက်သည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်အသက် အလွန်ဆုံးရှိလှ လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့်ဟု။

သူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုပြုပြီးပြလိုက်၏။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အဆင်းမပါသောမျက်ဝန်းများနှင့်သာ သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပြုံးမပြဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး အခြားကားချပ်တစ်ခုကိုဆွဲယူပြီး အစိမ်းရောင်ဆေးကို လူးနေသည်။ သူ ကြောင်နုနုဖြစ်သွားသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းတွင် စွမ်းပကားဆိုပါက ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြသည်ချည်းသာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူပြုံးပြလိုက်ပါက သူ့ကိုတန်ပြန်မပြုံးပြတဲ့ လူဆိုတာ မရှိသလောက်ရှားပါးသည်။ သို့သော် ခုလိုလမ်းဘေးမှ ဒုက္ခိတပန်းချီဆရာတစ်ဦး၏ ဥပက္ခာပြုခြင်းကိုခံလိုက်ရပါ၏။ သူ့ရင်ထဲ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်သွားသည်။ အောင့်သီးအောင့်သက်ခံစားရလိုက်ရသည်။ ရုက်သလိုဖြစ်ပြီး မျက်နှာပူသွားသည်။ ထိုပန်းချီဆရာကို စိတ်တိုချင်မိသည်။ သို့သော် ပညာကိုလေးစားသောအားဖြင့် ထချင်နေသောနေမာန်ကို ချိုးနှိမ်ထားလိုက်ရ၏။

“ဘယ်လောက်လဲ ဦးလေးကြီး”

“တစ်ချပ်ကို သုံးထောင်”

“များလှချည်လား၊ လျော့ပါဦး”

သူ့အနောက်မှ ဝယ်သူက ဈေးဆစ်နေသည်။ ထိုသို့ အရောင်းအဝယ်ကိုစိတ်ဝင်စား၍ သူနားစွင့်နေမိသည်။ မရဘူး သုံးထောင်ပဲဟုပြောမလား၊ နှစ်ထောင်ငါးရာနဲ့ယူဆိုတာမျိုး ပြောမလားဟု အဖြေကို ရင်ထဲခန့်မှန်းနေမိသည်။

သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က မဖြေချေ။ ပန်းချီကိုသာ ဆက် ဆွဲနေသည်။ ဝယ်မည့်သူ ဆက်ဆံရေးကျသောဈေးသည်ကြောင့် ထွက်သွားသည်။ ထိုပန်းချီဆရာကို သူပို၍စိတ်ဝင်စားမိသည်။

“တစ်ချပ်ဘယ်လောက်လဲ”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက သနပ်ခါးကို ပါးအပြည့်လေးထောင့်ကွက် လူးထားသည်။ ထို အမျိုးသမီးက ပန်းချီကားကိုမကြည့်ဘဲ သူ့ကိုသာကြည့်နေသည်။

“သုံးထောင်”

ပန်းချီဆရာ၏အဖြေက တုံးတံဖြစ်သည်။

“နှစ်ထောင်ငါးရာ ထား”

မိန်းမတို့၏သဘာဝအလျောက် ဈေးဆစ်ပြန်သည်။ သို့

သော် ထိုပန်းချီဆရာက မိန်းကလေးမို့လည်း မညှာပါ။ တစ်ခွန်း နှမပြောဘဲ ပုံကိုသာ ဆက်ဆွဲနေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပန်းချီ ဆရာကို သူ့အထင်ကြီးလာမိသည်။ ပန်းချီဆရာကို အထင်ကြီး မိသည်နှင့်အမျှ ဝယ်ယူသူများကိုလည်း အထင်သေးမိသည်။

ကိုယ်နှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့အနုပညာကို ဈေးဆစ်နေ၍ လူ ခေါ်သဘူးဟုပင် ရင်ထဲမှမှတ်ချက်ပေးမိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက စောစောကပုဂ္ဂိုလ်လောက်တော့ မဆိုးပါ။ ငွေသုံးထောင်ပေးပြီး တောင်တန်းပုံပန်းချီကားချပ်ကို ဝယ်သည်။ အနံ့ခြောက်လက်မ၊ အရည်တစ်ပေမျှသာရှိသော ပန်းချီကားကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကြွတ် ကြွတ်အိတ်အဖြူနှင့်ထည့်စေသည်။ ပြီးနောက် ထိုအမျိုးသမီးပေး ထာသော ငွေသုံးထောင်ကို လွယ်ထားသောအိတ်စုတ်ထဲထည့် သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိသည်နှင့် ထို ဆုဆွဲသမျှပန်းချီကားလေးကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ထိုလူ၏လက် နာသည် သိမ့်ကိုကောင်းသည်။ ကာလာရွေးချယ်မှုတော်သည်။ ထက်တွေသာရှိနေပါက ထိုလူသည် နိုင်ငံကျော်ပန်းချီဆရာဖြစ် နေလိမ့်မည်ဟု သူ့အမွှန်းတင်ချင်မိသည်။ ကြည့်ကောင်းကောင်း ခြင်္ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ ပန်းချီကားပင် ငါးချပ်ပြီးသွားသည်။ မိုး

သည် မည်းမှောင်နေသည်။ မကြာခင် မိုးရွာလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်း
မိသည်။

“ဦးလေး မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်”

သူ့အသံက တိုးတိုးလေးဖြစ်သည်။ ထိုအသံထဲတွင်
မဝံ့မရဲဖြစ်ခြင်းများ ပျော်ဝင်နေသည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
ဝံ့ထည်ထည်သာ နေလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပန်းချီဆရာရှေ့မှာ
မှ သူ့စရိုက်သည် ခုလိုပြောင်းလဲလာခြင်းကိုတော့ သိပ်ဘဝင်
မကျပါ။ သို့သော် ကျေနပ်သည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်
၏ပညာကိုလေးစားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်က မလုပ်နိုင်
သောအလုပ်ကို ကောင်းစွာလုပ်နိုင်သူလောက် လောကတွင် လေး
စားသည့်သူမျိုးမရှိ။

ထိုပန်းချီဆရာသည် ပန်းချီချပ်ကိုသာ စိတ်ပါလက်ပါ
ရေးခြစ်နေသည်။ ထိုပန်းချီဆရာ ရေးခြစ်နေသော ပန်းချီကား
သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ပုံဖြစ်သည်။ ပိုမိုနိတာပြောရလျှင် အစိမ်း
ရောင်စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုအစိမ်းရောင်စာအုပ်၏ထောင့်စွန်းတွင်
နာမည်တစ်ခုကို မပီမသရေးထွင်းထားသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဆက်ဆွဲသည်။ ကားချပ်သည် တဖြည်း
ဖြည်းရပ်လုံးကြွလာသည်။ ကလေးမလေးတစ်ယောက်၏ပုံဖြစ်

သည်။ စာအုပ်အစိမ်းလေးကို အင်္ကျီအဝါနုရောင်ဝတ် ကလေးမ
လေးက တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ပိုက်ထားသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဆက်ဆွဲသည်။ ထိုကလေးမလေးသည် လမ်း
ဘေးတွင် ငုတ်တုပ်ထိုင်ပြီး ငိုနေသည်။ သူ့လန့်သွားသည်။ ထို
သို့ ဆံပင်လေးကို ဦးချိုထက် ခပ်မြောက်မြောက်ချည်နှောင်ထား
တတ်သူကို သတိရမိသည်။ ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဆက်
ကြည့်နေသည်။ ပန်းချီကားသည် ရပ်လုံးပေါ်လာသည်။

“ထွာသစွာ”

သူ့အသံက ဆိုညည်းရုံဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်
သည် သူ့အားမော့ကြည့်လာသည်။ ထိုအကြည့်များသည် သူ့ကို
စကားများစွာပြောနေသည်။ ထိုစကားလုံးများကို သူ့နားလည်နေ
သည်။ သူ့ရင်ထဲခံစားချက်တို့ ပျားပန်းခပ်နေသည်။

“ဦးလေး”

“မင်းက ဒီပုံထဲက ကလေးကိုသိလို့လား”

“ဗျာ! ဒီပုံထဲက ကလေးက အပြင်မှာ တကယ်ရှိနေ
လို့လား”

အားတက်သရောမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့၏မေးခွန်း
အဆုံးတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အကြည့်များသည် အရောင်တစ်မျိုးပြောင်း

သွားသည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းဝုံပြီးဆက်ဆွဲနေသည်။

“ဦးလေး၊ ထွာသစ္စာကိုသိနေလား”

ဆွဲလက်စကားချပ်အလယ်တွင် စုတ်တံသည် ရပ်တန့် သွားသည်။ ပြီးနောက် ပြန်ဆက်ဆွဲ၏။

စွမ်းပကားသည် လည်ဝယ်သောသူဖြစ်သည်။ လူရည် နပ်သည်။ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းသေချာနေပြီဆိုတာကို မျက်နှာက ဖတ်ကြည့်ရုံနှင့်သိသည်။ ထို့ကြောင့် မထူးတော့ဘူးဟုသဘော ပိုက်ကာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ မရလည်း အရင်း၊ ရလည်းအမြတ်ဟု စိတ်ထဲတွေးမိသည်။

“အဲဒီစာအုပ်ရဲ့အဖုံးမှာ စွမ်းပကားလို့ ရေးထားတယ် မဟုတ်လား”

ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် ဒုတိယအကြိမ်ရပ်တန့်သွားပြန် ၏။ စွမ်းပကား ပိုပြီးစိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ သူ ရမ်းသန်းပြော နေတာ မှန်များနေပြီလား။ သူ့ကိုယ်၌ကလည်း ထွာသစ္စာ၏ပုံ ရိပ်လေးကိုသာ မှတ်မိနေတော့တာပါ။ ထွာသစ္စာ၏မျက်နှာကျ ကိုမူ မျက်လုံးထဲ ပုံဖော်မရတော့။ သို့သော် ကြည့်စင်သောမျက် လုံးဝိုင်းများကိုတော့ ခုချိန်ထိမှတ်မိနေဆဲဖြစ်သည်။

ရွံ့နှံ့တော့မှ သူ့ကိုကူကယ်ရာမဲ့ ကြည့်ခဲ့သော ထွာသစ္စာ

၏မျက်လုံးများကို သူ့အမှတ်ရနေ၏။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကြာသွား ခဲ့ပြီဆိုသော်လည်း ထိုမျက်လုံးလေးများသည် မှော်ဆန်စွာပင် ရင်ထဲမှတ်မှတ်ရရှိနေသည်။ ပြီးနောက် ညှိုးငယ်နေသော အသံ၊ ထိုအသံကိုလည်း နားထဲကြားယောင်နေဆဲဖြစ်သည်။ သာမန် အဖြစ်အပျက်နှင့် သာမန်ကြုံဆုံမှုမျိုးဆိုလျှင် အမှတ်တမဲ့နှင့် မေ့ လောက်ပြီဖြစ်သော်ငြား ထူးဆန်းသော ထွာသစ္စာကိုတော့ ခုချိန် ထိ အမှတ်ရနေဆဲဖြစ်သည်။ စာအုပ်သွားပေးသောနေ့က ထွာ သစ္စာကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်နေ့ ကျောင်းတွင်တွေ့ရဦးမည်ဟုထင်သော်လည်း ထွာသစ္စာသည် ဘယ်တော့မှ ကျောင်းကိုရောက်မလာတော့ပေ။ ဦးငယ်လေးတွင်လည်း ဘယ်တော့မှပေါ်မလာတော့ချေ။

“ဦးလေး ကျွန်တော်မေးတာဖြေဦးလေဗျာ”

သူ့စိတ်မရှည်နိုင်တော့စွာ ဆက်မေးသည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကောင်းကင်ကိုမော့ ကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက် ပစ္စည်းများကို ခြေဖြင့်သာ သိမ်းဆည်း ဆည်။ အမြင်မတော်တော့၍ သူကပဲ ကူညီသိမ်းဆည်းပေးလိုက် ဆည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သိမ်းဆည်းပြီးအိတ်ကိုလွယ်ကာ နေရာမှ ဆုတ်ဖို့ပြင်သည်။ သူက ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက် လိုက်သည်။

“ဦးလေး”

မိုးစက်မိုးပေါက်များက အလှအယက်ခန့်ဆင်းလာသည်။ သူ့အပါအဝင် လမ်းမမှလူများသည် မိုးခိုစရာနေရာကို အံ့မြဲ အလွှားရှာဖွေကြသည်။ သို့သော် ထိုလူများထဲတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ် မပါဝင်ချေ။ မိုးကိုအံ့တုကာ သူ့ထံကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် ခပ် သောသောသွားနေသည်။ သူသတိပြုမိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် ပို ရှိသံသယရှိလာသည်။ သူထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ထွာသစ္စာကို သေချာပေါက်သိနေရမည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူလည်း မိုး မင်းကိုအံ့တုပြီး ထိုလူ့နောက် ထပ်ချပ်မကွာလိုက်သည်။ ထိုလူ ခပ်သုတ်သုတ်သွားလျှင် ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်သည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း သွားလျှင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလိုက်သည်။

သူ့ရဲ့မိုက်မဲမှုကြောင့် ရေစိုသွားရသော ခရီးဆောင်ဆွဲ အိတ်လေးကိုတော့ အားနာမိပါ၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ သူ လိုက်ရပေလိမ့်မည်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်တာ ဖြစ်ခဲ့သည့်ပဟေဠိကို ဒီနေ့အပြတ်ဖြေရှင်းရပေလိမ့်မည်။

“မင်း ငါ့နောက် ဘာကြောင့်လိုက်လာတာလဲ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တုံ့ခနဲရပ်ပြီးပြောသည်။ ရုတ်တရက်ဆို

တော့ သူ့ဘာပြန်ဖြေလို့ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်ရသည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ကလေးကချေတော့ဟုတ်ပုံမရပါ ဘူး။ ဘာကြောင့် လမ်းဘေးမှာအရပ်ရေတံခွန်ကို လာကြည့်နေ ရတာလဲ။ ဘာကြောင့် ငါ့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေရ တာလဲ။ မင်းကို ငါဒုက္ခပေးမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် လူကဲခတ် အဲလောက်မညံ့ပါဘူး။ ဦးလေး အနုပညာသမားတစ်ယောက်မှန်း ကျွန်တော်မိမိတယ်။ အနုပညာ သမားအစစ်တွေက ဘယ်တော့မှမညာဘူး။ ဘဝကို ရိုးရိုးသား သားပဲ သန့်စင်စွာဖြတ်သန်းကြတယ်။ ညာတယ်ဆိုတာ မင်းသား ခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ဘီလူးတွေပါ”

“အနုပညာသမားက ချိုပါလို့လားကွ”

“ဦးလေးရဲ့အနုပညာကို တန်ရာတန်ကြေးနဲ့ရောင်းတယ် လေ။ ဈေးမလျော့ဘူး။ ပိုပြီးလည်း မရောင်းဘူး။ ဈေးဆစ်တာ ဟိုလည်း မကြိုက်ဘူး”

“အဲဒါ ငါ့အိတ်ထဲငွေရှိနေသေးလို့ပါ။ မရှိဘူး... ငတ် တော့မယ်ဆိုရင်တော့ မဖြစ်မနေရောင်းရတာမျိုးလည်းရှိတယ်”

“အဲဒါက နားလည်လို့ရတဲ့အနေအထားပါ။ လူတွေက မင်းတစ်ယောက်တော့ ငတ်သေအဆင့်မျိုးအထိ အရောက်မခံနိုင်ကြ

ဘူး။ လူ့အလို နတ်မလိုက်နိုင်ဆိုတာမျိုးတောင် ဆိုရိုးရှိတယ်လေ”

“မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ လူတစ်ဖက်သား နားဝင်ချိုအောင်တော့ ပြောတတ်သားပဲ”

“ထွာသစ္စာကို ဦးသိတယ်မဟုတ်လား”

ကြည်လင်နေသော ထိုလူ၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် တည်ကြည်သွားသည်။ သူ့ကိုအကဲခတ်နေသည်။ သူ့အနေကျ့၏။

“ကျွန်တော် လူကောင်းပါ၊ ပြောပြလို့ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

“ယုတ္တိမရှိတာ မပြောနဲ့ကောင်လေး၊ အဲဒီပန်းချီကားထဲက ကလေးက ရှိလှ ရှစ်နှစ်ပေါ့။ မင်းက ရှစ်နှစ်အရွယ်နဲ့ ဘာမှတ်မိနိုင်မှာမို့လဲ”

“သေချာတယ်၊ ဦး... ထွာသစ္စာကိုသိနေပြီ၊ ပြောပါဦးရယ်၊ အရေးကြီးလို့ပါ။ ကျွန်တော် စွမ်းပကားပါ၊ ဦးဆွဲနေတဲ့စာအုပ်စိမ်းပိုင်ရှင်ပါ”

ထိုလူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြောင်းအလဲကို သူမြင်လိုက်ရ၏။

မိုးသည်းက တအိအိရွာနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည်လည်း အမှောင်ထုက ကြီးမားနေသည်။ သူ့အိမ်ပြန်ရပေလိမ့်မည်။ မြန်မာပြည်ထဲရောက်နေမှန်းသိပါလျက်နဲ့ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်မလာပါက ဖေဖေနှင့်မေမေက ရူးလောက်အောင် စိတ်ပူကြလိမ့်မည်ကိုသိသည်။ သို့သော် ဆယ်နှစ်ကျော် ပိုက်စိတ်တိုက် လိုက်ရှာခဲ့သည်ကိစ္စကို သဲလွန်စရပြီးမှတော့ လက်လွတ်မခံချင်တော့တာ အမှန်ပါ။

ထွာသစ္စာပျောက်သွား၍ တသိမ့်သိမ့်ခိုရှိုက်ရှာသည့် ထွာသစ္စာရဲ့အမေ ဒေါ်လေးမြင်းမိုရ်ကိုလည်း သနားသည်။ အခုချိန်ထွာသစ္စာကို ဒေါ်လေးရှေ့ လက်ဆွဲခေါ်နိုင်ပါက အိပ်ရာထဲ နာတာရှည်လဲနေသည့်ဒေါ်လေး ချက်ချင်းနေပြန်ကောင်းလာမလားဟုလည်း မျှော်လင့်မိသည်။ ပြီးတော့ ထွာသစ္စာကို သူတွေ့ချင်သည်။ မျက်ခမ်းစပ်တွင် မျက်ရည်လေး စို့နေတတ်သော ထွာသစ္စာက ယခုတယ်လို့ပုံမျိုးဖြစ်နေလိမ့်မလဲဟု စိတ်ဝင်စားမိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက် ထပ်ချပ်မကွာလိုက်ပါခဲ့သည်။ သူ့ပုံက ရယ်စရာတော့အကောင်းသားပင်။ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို မညီမညာ ကတ္တရာလမ်းပေါ် တကျုံးကျုံးဆွဲနေသည်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအပြည့်ဖြစ်သော်လည်း မိုးရေထဲတွင် ကြက်

၀၅၀ ❀ ခင်မိုး

စုတ်ပမာ ဂျစ်ပစီရုပ်ပေါက်နေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့အား အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်လှသော အကြည့်ဖြင့်သာ တုန်ပြန်ပြီး ဆက်သွားနေပြန်သည်။ သူလည်း မလျော့သောဖွဲ့ဖြင့် ဆက်လိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆင်ခြေ ဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုထဲ ဝင်သွားသည်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် လမ်းများ က ဗွက်ပေါက်နေသည်။ ထိုလမ်းမျိုးကို သူတစ်သက်တွင် ဖြတ် မလျှောက်ဖူးတာအမှန်ပါ။ သို့သော် ထွာသစ္စာကို တွေ့ချင်တဲ့စေ ကြောင့် လက်ဆွဲသေတ္တာကို မနိုင်မနင်း မသယ်ပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ် နောက် ထပ်ချပ်မကွာလိုက်လာသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြေကပ်အိမ်ထဲရံစုတ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ သူသည်လည်း အိမ်လေးကို ယောင်နုနုကြည့်ပြီး လိုက်ဝင်သည်။

“မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ထွာသစ္စာကို ဦးလေးသိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိ တယ်”

“မင်းဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပဲပြောပါ ဦးလေးရယ်။ ထွာသစ္စာ ကို ဦးလေးသိလားမသိဘူးလား၊ ဦးလေး လိမ်မပြောဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ထွာသစ္စာက တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက်

အရေးကြီးနေတဲ့သူပါ။ ပြောပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်က ထွာသစ္စာ ကိုဒုက္ခပေးမယ့်သူမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းက မပေးဘူးဆိုပေမယ့် အလိုလိုဒုက္ခရောက်သွား မယ့်သူက ရှိတယ်ဆိုရင် ငါပြောလို့ဖြစ်ပါဦးမလား”

“ဗျာ! ဦးလေးပြောတာ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

မိုးတွေက တဝေါဝေါသည်းလာ၍ အသံတွေကို မြှင့်ပြော နေရသည်။ လည်ချောင်းတွင် ကွဲမတတ်အော်ပြောမှ ဝိုးတဝါး ကြားရသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။ သူက ဝင်ပေါက်ကို ကျောပေးထားသူမို့ ထိုဝင်လာသူကိုမတွေ့ ရသော်လည်း ပန်းချီဆရာမှာတော့ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ တစ် ခုခုကိုမလုံမလဲဖြစ်သွားဟန်များ အတိုင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

သူလှည့်ကြည့်သည်။ အမှတ်တမဲ့ သူလန့်သွားသည်။ အံ့သြသွားသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပိုမှန်တာပြောရပါ လျှင် အရမ်းကျက်သရေရှိပြီး လှပသောမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးကို လုံချည်အညိုရောင်လေးနှင့် အချိုးကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နက်မှောင်သောဆံနွယ်ရှည်ကြီးကို ကျစ်ဆံ

မြီးကျစ်ပြီး အရှေ့တွင် တစ်ချောင်းတည်းချထားသည်မှာ မဟာ ဆန်၍ပင်နေလေသည်။ သူ့ရင်ထဲ အေးချမ်းလိုက်တာ။ မျက်စိ ပသာဒရှိလိုက်တာ။

ထိုမိန်းကလေးက မိုးရေစိုနေသောထီးလေးကို ပိတ် လိုက်သည်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ထိုမိန်းကလေးလက်ထဲ မှ သုံးဆင့်ချိုင့်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင် ဒီမိန်းကလေးလက်ထဲမှချိုင့်က ဒီပန်းချီဆရာဦးလေးအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်ဟုခန့်မှန်းမိသည်။ ထိုသို့ စားစရာအကြောင်းတွေ့မိ သောအခါ ဗိုက်ထဲမှ တဂွီဂွီမြည်လာပြန်သည်။

ထိုမိန်းကလေးက စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ အရှေ့ တွင် ချထားသော ကျစ်ဆံမြီးကို ကျောဘက်သို့ပို့သည်။ တစ် ဆက်တည်းမှာပင် သူ့ထံကြည့်လာသည်။ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ် မည်ခံစားလိုက်ရသည်။ ရင်ခုန်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို နှိုး ရေတွေ စိုရွှဲနေသော်လည်း ရင်တစ်ခုလုံး နွေးထွေးလာသည်။

“ဟိတ်ကောင်! ပြန်တော့လေ”

ထိုအသံကို သူ့ကြားနေရသော်လည်း ပြန်မချေပနိုင်ပါ ချေ။ ထိုမိန်းကလေး၏အလှအောက်တွင်သာ အာရုံနှစ်ပါး အတုံး အရုန်း ကျဆုံးကုန်သည်။ ထိုမိန်းကလေးက သူ့ကိုကြည့်နေရာ

မှ မျက်လွှာချသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းက သဲ့သဲ့လေး ပြုံးရိပ်ဆင် လာသည်။ ထိုအပြုံးကြောင့် သူ့အာရုံတွေ နိုးကြားသွားသည်။ ဒီအပြုံးကို သူသိသည်။ မျက်လုံးတွေကိုလည်း သူသိသည်။

ထိုမိန်းကလေးကလည်း မျက်လွှာချထားရာမှ ခေါင်းမော့ ပြီးကြည့်လာပြန်သည်။ ထိုအကြည့်တွင် ရှက်ရွံ့နေခြင်းမျိုးမရှိ တော့ပါဘဲ စူးစမ်းလေ့လာခြင်းများကိုတွေ့ရသည်။ ထိုမိန်းကလေး နှင့်သူ ခဏတာမျက်လုံးချင်းဆုံသွားခိုက်တွင် သူ့ရင်ထဲ သေချာ မှုတစ်ခုက ကပ်ငြိလာသည်။

“ထွာသစ္စာ”

သူ့အသံက တိုးတိုးလေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုမိန်း ကလေး၏အကြည့်များတွင် ထိတ်လန့်ခြင်းများ ရောယှက်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် သေချာမှုသည် ပို၍ခိုင်မာလာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း... ထွာသစ္စာပဲ”

သူ့ခြေထောက်များ ရှေ့နှစ်လှမ်းတိုးသွားသည်။

“ငါလေ... ငါ စွမ်းပကားလေ ထွာသစ္စာ၊ ငါ့ကိုမမှတ် မိတော့ဘူးလား”

ပြုံးကြည့်နေသော ထိုမိန်းကလေး၏မျက်လုံးများသည် တစ်ကွက်လျားဖြစ်လာသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် ပိုမိုခိုင်မာလာခြင်း

က မှန်ကန်ခြင်းအဖြစ်သို့ပြောင်းလဲလာသည်။

“ငါ့စွမ်းပကားလေ၊ ဟား... ဝမ်းသာလိုက်တာ ထွာသစ္စာရယ်”

သူ့ခြေလှမ်းများ ရှေ့တိုးမည်ကြိုဆိုက်တွင် ထိုမိန်းကလေးက လက်ထဲမှထမင်းချိုင့်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒေါက်ခနဲပစ်ချပြီး အိမ်ပြင်သို့ တစ်ချိုးတည်းထွက်ပြေးတော့၏။

သူ့လန့်သွားသည်။ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကြောင်နမနောဘဲ ပြေးလိုက်သည်။

“ထွာသစ္စာ... ထွာသစ္စာ၊ ခဏနေပါဦး”

သို့သော် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ ဒီလိုရှုပ်ထွေးသော လမ်းတွေအများကြီးထဲ ဘယ်လမ်းကို ချိုးကွေ့သွားသည်ကို မသိလိုက်တော့ပါ။

“ထွာသစ္စာ”

သူ့အော်ခေါ်သည်။ သို့သော် ပြန်ထူးသံ မကြားရပါ။

“ထွာသစ္စာ”

မိုးရေထဲတွင် ဟိုမှဒီသို့ပြေးလွှားရှာဖွေပါသော်လည်း ထိုမိန်းကလေး၏အရိပ်အရောင်ကိုမူ စိုးစဉ်းမျှမတွေ့ရတော့။

သူ့စိတ်ပျက်လာသည်။ မြင်နေရပါလျက် ပန်းတိုင်ကို

မရောက်နိုင်သောခရီးရှည်ကြီးတွင် ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေသလို ခံစားရသည်။

“ထွာသစ္စာ”

အသံမြှင့်၍ ထပ်ခေါ်သည်။ သို့သော် လက်လျော့လိုက်ရပါသည်။

“ဒီနေ့မတွေ့လည်း နောက်နေ့ပေါ့ကွာ... နင် ပုန်းပါ၊ ငါတွေ့အောင်ရှာပြမယ်”

သူ့အားမလိုအားမရပြောလိုက်၏။ ထိုအသံကို အကွယ်တစ်ခုတွင် ပုန်းခိုနေသောမိန်းကလေး ကြားနေသည်ကို သူ့သိပါလေစ။

အသံ (၁၁)

“ဗျာ! သူစကားမပြောတတ်ဘူး... ဟုတ်လား”

ကြားလိုက်ရတဲ့စကားကို သူမယုံချင်ပါ။ ‘လက်မခံချင်ပါ။ အဲဒီမိန်းကလေးက ထွာသစ္စာမှန်း သူ အတတ်သိနေသောကြောင့် ပိုပြီးလက်မခံချင်ပါ။

“ကောင်လေး... မင်း အိမ်မပြန်သေးဘူးလား”

သူပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ သူ့အတွေးထဲ ရှစ်နှစ်အရွယ် ထွာသစ္စာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ချိုချိုကြည်ကြည်လေး ပြောတတ်သောထွာသစ္စာ၏အသံကို ကြားယောင်နေမိသည်။

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

မေးခွန်းကို မဖြေသည့်အပြင် မေးခွန်းနှင့်သာ တုံ့ပြန်

မိ၏။ လက်မရှိသောပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုမနှစ်မြို့သလို ကြည့်ထားသည်။ သူ့အနေကြပ်သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီးနေဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ၊ သူ့မိဘတွေကရော ဦးလေးနဲ့သိတယ်မဟုတ်လား။ သူ့အိမ်ကိုပြောပြပါ”

“သူ့အမေနဲ့သူက သိပ်ချစ်ကြတယ်”

“ဗျာ!”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စကားက ဘာလဲ၊ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ သူနားမလည်ပါ။

“ကဲ! ကောင်လေး၊ မင်းပြန်တော့။ ငါထမင်းစားတော့မယ်။ ပြီးရင် အိပ်မယ်”

“သူ့အကြောင်းပြောပြပါ”

“မင်း ဘယ်လိုကောင်လဲ၊ အရိပ်သုံးပါးနားမလည်ဘူးလား။ သူများအကြောင်းကို ငါက အားအားယားယားပြောနေမယ့်ကောင်လို့ထင်နေသလား”

“ကျွန်တော့်အတွက် အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါ”

မတတ်နိုင်ပါ။ လျှာခလုတ်တိုက်ရာသာ ပြောချပစ်လိုက်သည်။ မပြောချင်ဘူးဆိုသောစကားကိုမှ ကပ်ကပ်သတ်သတ်

ကြားချင်မိတာက လူ့သဘောဖြစ်သည်။ မပြောချင်တာကိုမှ နားဆောင်ချင်သည်။ ခက်ခဲနေပါတယ်ဆိုမှ ပိုပြီးစူးစမ်းချင်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ထိုမိန်းကလေးသည် ထွာသစ္စာပါဟု ကျိန်းသေပေါက်ဆုံကြည်နေသည်။

သိချင်တာရှိရင် သိရမှ၊ လိုချင်တာရှိရင် ရရမှ ကျေနပ်သည့်သူ့စိတ်ကြောင့် သိချင်တာကိုသိရဖို့အတွက် ဒီဆယ်ပေပတ်သည်မျှအခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ကုပ်ကပ်ရစ်တွယ်ရပေဦးမည်။

“ပြောပါ၊ သူက ထွာသစ္စာမဟုတ်လား”

သူထပ်ပြီးမေးသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အားစိတ်မရှည်နိုင်တော့စွာကြည့်ပြီး ရေစိုနေသောအင်္ကျီကို နံရံမှသံချောင်းဖြင့် တွယ်ချိတ်နေသည်။ သဘောကတော့ သူ့ဟာသူ ဘာမေးမေးရေမိုက်တော့တူအသွင်ဆောင်၏။ သို့သော် ဒုက္ခိတတစ်ယောက်၏လှုပ်ရှားပုံမှာ အမြင်မတင့်တယ်တော့တာမို့ သူကပဲ မနေနိုင်ဆိုင်နိုင် အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ခြောက်သောအင်္ကျီနှင့် လဲဝတ်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ရေစိုနေသောအင်္ကျီကို လက်ဆွဲသေတ္တာဆီမှအင်္ကျီနှင့်လဲဝတ်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုမကြည်သလိုကြည့်လာသည်ကို ခြင်သည်။ အနေကျသွားသည်။ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းရှိ

သောတိုက်အိမ်ကြီးထဲတွင် ခေါင်းမောပြီး လူတိုင်းကိုအမိန့်ပေး ခဲ့ဖူးပေမယ့် ယခုတော့ ဒီကြွက်တွင်းအဆောက်အဦးထဲတွင် မျက် လွှာကိုချပြီး နေရသည်မှာ ထွာသစ္စာကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆယ့် ခြောက်နှစ်ကျော်မျှ ပဟေဠိကိုဖြေချင်သောဆန္ဒကြောင့်ပင်ဖြစ် သည်။ ကြီးမားသောခန္ဓာမှာ ကျုံ့ထားရ၍ အသက်ရှူပင် မဝချင် တော့ပါ။

“ငါထမင်းစားတော့မယ်။ မင်းပြန်တော့”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာအိပ်ခွင့်ပြုပါ”

“မင်းလို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ကပ်ကပ်တဲ့သူဌေးသား မျိုး ငါဒီတစ်ခါပဲတွေ့ဖူးသေးတယ်။ ဘာလဲ... မင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့လေးနာရီလောက်ကမှ ကျွန်တော် မြန်မာ ပြည်ကိုပြန်ရောက်တာပါ။ မေမေတို့လည်း ကျွန်တော့်ကိုမျှော်နေ ရောပေါ့”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုနားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လာသည်။ ထိုအကြည့်များက တဖြည်းဖြည်းပျော့ပျောင်းလာသည်ဟု ထင် သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကြမ်းပြင်တွင်ထိုင်ပြီး စတီးချိုင့်ကို ခြေဖြင့်

ပင် ကျွမ်းကျင်စွာဖွင့်သည်။ ပြီးနောက် သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်လာ သည်။ သူက ထိုအကြည့်ကိုနားလည်စွာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ချိုင့်ဆင့်များကို ဖြုတ်ပေးသည်။ ပြီးနောက် ဇွန်းဖြင့် ထမင်းခပ်ကျွေးသည်။

“မင်းလည်းစားလေ”

“ရပါတယ်၊ ဒါက တစ်ယောက်စာပဲ”

“ရွံ့လို့လား”

“ကျွန်တော့်ပုံက အဲဒီပုံပေါက်နေလို့လား”

“ဒုက္ခိတဆို အများက ရွံ့ကြတယ်၊ မင်းလိုကောင်မျိုး ဆို ဝေလာဝေးပေါ့။ နူနေတယ်ဆိုပြီး ငါ့အိမ်ပေါ်တောင် တက် ချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း အသန်ကြိုက်ပါတယ်၊ ရွံ့တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးရဲ့ပညာကိုလေးစားမိတယ်။ ပြီးတော့ ထွာသစ္စာ က ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးတယ်လို့ခံစားရတယ်။ ဦးလေး ပြောလာတဲ့အထိ ကျွန်တော်စောင့်ပါ့မယ်။ ဦးလေးမပြောရင် ဆောင် သူ မနက်ဖြန်တော့ ဦးလေးကို ထမင်းချိုင့်လာဖို့မှာပဲ”

“မနက်ဖြန်ထိ မင်းစောင့်မလို့လား”

“အရေးကြီးလို့ပါ၊ သူပျောက်သွားတာ မှတ်မှတ်ရရ

ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိနေပြီ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာသည် ပြောင်းလဲလာသည်။ တစ်ခုကို စဉ်းစားနေဟန်မျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဒါနဲ့ ဦးလေးလက်က မွေးကတည်းက မရှိတာလား”

“ဆိုပါတော့ကွာ”

“ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ ဦးလေးသိနေပြီ၊ ဦးလေးနာမည်ကရော”

“ခင်အောင်... ငါ့နာမည် ခင်အောင်”

“ဒီမှာ ဦးလေးတစ်ယောက်တည်း နေတာထင်တယ်၊ ဦးလေးက သတ္တိခဲ။ လက်မရှိတာတောင် လောကကြီးကိုအနှံ့မပေးဘူး။ ကျွန်တော့်လို ကိုယ်လက်အင်္ဂါအပြည့်အစုံနဲ့လူတောင် မလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်ကို ဦးလေးက လုပ်နိုင်တယ်။ ကွန်ကရစ်ကျူလေးရှင်းပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်ကိုဆန့်ထုတ်သည်။ သဘောက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြတ်နေသောလက်နှစ်ဖက်ကိုကြည့်ပြီး အားနာသွားသည်။ အကျင့်ပါနေသည့် ထိုဆက်ဆံရေးကို ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် အားတုံ့အားနာဖြင့်ပင် လက်ကို ကြောင်နုနု ရှုတ်

သိမ်းလိုက်ရသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

မထင်မှတ်ထားပေမယ့် ရယ်သံတစ်ခုကြားရသည်။ သူအံ့သြသွားသည်။

“မင်း ငါ့ကိုအားနာသွားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဆောရီး”

“မင်းက အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့လူထင်တယ်၊ ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော် ဆေးကျောင်းသားပါ။ ဟောက်ဆာကျင်ဘဝမှာ ရှိနေပါတယ်”

“မင်းအတွက် ထွာသစ္စာဆိုတဲ့ကောင်မလေးက သိပ်အရေးကြီးသလား”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ပန်းချီကားကအစ ပြောပြပေးပါလား”

“ငါ့စဉ်းစားတယ်၊ ငါမပြောရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ ပြောရင်ရော ဘာဖြစ်မလဲ”

“ထွာသစ္စာရဲ့မိဘတွေက ချမ်းသာတယ်”

“မင်းလိုချမ်းသာတဲ့ကောင်လေးက ရှာနေမှတော့ နယ်

နယ်ရရမဖြစ်နိုင်မှန်း ငါရိပ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါက ပိုပြီးစိတ်ပူတာ”

“ဘာကိုလဲ ဦးလေး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ခြောက်နှစ်က မအေးက စကားမပြောတတ်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခေါ်လာတယ်။ သူလည်း ဆင်းရဲလို့မကျွေးနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက သူ့အိမ်ရှေ့မှာပဲ ထိုင်နေတယ်။ ဘယ်မှမသွားဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ မအေးကို ငါကခေါ်ထားဖို့ပြောင်းပြန်တယ်။ အစပိုင်းမှာ အဆင်မပြေပေမယ့် ကြာလာတော့ သားအမိနဲ့မခြားဖြစ်လာတယ်။ အခု မအေးက မေမေကောင်းဘူး။ မအေးမှာက အဲဒီကလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ မအေးကြောင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်တာ ငါက အဲဒီကောင်မလေးအပေါ် တရားရဲ့လားလို့ ဝေခွဲမရဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကလေးမက သူ့နာမည် ထွာသစ္စာဆိုတာကလွဲရင် ဘာမှကိုမပြောဘူး။ စာတတ်တယ်၊ စာနဲ့ရေးပြလို့ရရဲ့သားနဲ့ မရေးဘူး ငါထင်တယ်။ သူ အိမ်မပြန်ချင်ဘူး”

“ဗျာ!”

သူအံ့သြသွားသည်။

ဒါ သူလုံးဝထင်မထားသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ထွာသစ္စာ

က ဘာကြောင့်မပြန်ချင်ရတာလဲ။ သူ့ကိုတွေ့ရဲ့သားနဲ့လည်း ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ။ သူ့စိတ်ထဲ ပဟေဠိတွေ ပိုတိုးလာသည်။

တစ်စွန်းတစ်စသိနေချိန်မှာ ဆက်သိချင်လာသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

အခန်း (၁၂)

“ထွာသစ္စာ”

သူ့ခေါ်သံက တိုးတိုးလေးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချုပ်
ဧကန်ကို တဂျိုးဂျိုးနဲ့ချုပ်နေသော ထွာသစ္စာမှာ ကြားပုံမရချေ။
ဆိုင်သူက မသိသောကြောင့် သူ့အတွက် အားပါးတရင်းကြည့်
ဖို့ အခွင့်အရေးရသွားသည်။

ထွာသစ္စာရယ်... ချောလိုက်တာဟုပင် ရင်ထဲပြောမိ
သွားသည်။ ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများနှင့် မြန်မာဝတ်စုံသည် အလှပေါ်
အယဉ်ဆင့်နေသောကြောင့် လှချင်တိုင်းလှနေတော့၏။ အဆီပို
မရှိ ချပ်ရပ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းလေးများသည် ဖုံး
အုပ်ထားသောဆံနွယ်ရှည်ကြီးများကြား မလုံတလုံအလှပြနေသေး
၏။

စက်ခုံပေါ်မှ ပိတ်စလေးကို ဆွဲခွာဆွဲတွန့် လုပ်နေသော
ထွာသစ္စာ၏လက်ချောင်းလေးများကို ငေးနေ၏။ ဆိုးဆေးမကူ
ထားသော လက်သည်းခွံလေးမှာ ပန်းနုရောင်သန်းနေသည်။
အတိုအရှည်မညီသောလက်ချောင်းလေးများသည် ဖောင်းပြီး ခွန်
သွယ်နေသည်။

မှန်တာပြောရပါလျှင် သူ့ဘဝတွင် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို ခုလိုခိုးငေးဖူးခြင်းက ဒါပထမဆုံးဖြစ်၏။ သူသဘော
ကျသည်။ ခုလိုလေး သူများမသိအောင် ခိုးကြည့်နေရသည်မှာ
ဒီလောက်ထိအရသာရှိမှန်း မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏အလှဟာ သူ့ရင်ကိုအေးချမ်းစေလိမ့်မယ်ဟု လုံးဝထင်
မထားခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။ မိန်းကလေးတွေကိုဆို သာမန်ကာရံကာသာ
ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပုံဟု
ပင် ရင်ထဲမှာ မဖွဲ့ညွှန်းမိတာအမှန်ပါ။

သို့သော် မျက်စိရှေ့မှောက်မှမိန်းကလေးကတော့ ထူး
ဆန်းလှသည်။ မိတ်ကပ်မကူ သနပ်ခါးရေကျဲလေးနှင့်ပင် သူ့
မျက်လုံးထဲ လှချင်တိုင်းလှနေသည်။

ဒါ ထွာသစ္စာတဲ့လား။ ဒါ ငယ်စဉ်က သူသိခဲ့တဲ့ ထွာ
သစ္စာတဲ့လား။ အံ့ဩမိသည်။ ပြန်တွေ့လိမ့်မယ်ဟု မထင်ထား

တဲ့ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒီလောက်လှနေလိမ့်မယ်
ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့ပါ။ စွယ်မေတ္တာနှင့် အမြှာညီအစ်မတွေမို့ စွယ်
မေတ္တာလိုပင် ရုပ်ရည်ရှိခဲ့မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

ထွာသစ္စာကို အစဉ်အမြဲမဟုတ်သော်ငြား ရံဖန်ရံခါ သတိ
ရမိသည်။ ထိုအချိန်သည် စွယ်မေတ္တာ၏ဂရုစိုက်မှုကို စိတ်
ဓာတ်တုံ့အချိန်ဖြစ်သည်။ စွယ်မေတ္တာသည် ပူလောင်သည်ဟုခံ
စားရသည်။ မျက်နှာကိုမူနုနေအောင် လိမ်းခြယ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို
အရောင်အမျိုးမျိုးမထပ်အောင် ဆိုးဆေးတင်တတ်သူပါ။ အကျိုး
အရောင်ဆို စိုပြီးတောက်မှ၊ လူတကာကြား ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်
နဲ့မှ ကျေနပ်သည့် စွယ်မေတ္တာနား နေရသည်မှာ ပူလောင်လွန်း
သည်ဟုခံစားရသည်။

သူ စွယ်မေတ္တာကိုစိတ်ပျက်သည်။ သေချာပါသည်။ စွယ်
မေတ္တာဟာ သူလိုချင်သောမိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်တာ လုံးဝသေ
ချာသည်။ ဒါဆို သူဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို လိုချင်ခဲ့တာလဲ
ဆိုတဲ့မေးခွန်းကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သောအခါမျှ မေးမကြည့်
ခဲ့ဖူးချေ။

မိန်းကလေးတွေကို သူစိတ်မဝင်စားပါ။ စွယ်မေတ္တာ
အစ်ယောက်နှင့်ပင် အရာအားလုံးကို စိတ်ကုန်လှပါပြီ။ သို့သော်

ယခု ထွာသစ္စာကိုတွေ့လိုက်ရချိန်၌ သူ့စိတ်တွေ တစ်မျိုးတစ်
မည်ပြောင်းလဲလာသည်။ သူ့ရင်ထဲ ငတ်မွတ်တောင့်တနေခဲ့တဲ့
အလှတရားက ထွာသစ္စာများလား။

သူ့ငေးကြည့်နေဆဲမှာပင် စက်ချုပ်သံ တဒန်းဒန်းက
ရပ်သွားပြီး ထွာသစ္စာ ထရပ်လာသည်။ ချပ်ရပ်သောကိုယ်ခန္ဓာ
ကောက်ကြောင်းလေးသည် စိမ်းနုရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေး
အောက်တွင် အထင်းသားလှပနေသည်။ ချုပ်ထားသောအင်္ကျီ
လေးကို ဆွဲဖြန့်နေသော ထွာသစ္စာသည် သူ့ကိုရုတ်တရက်မြင်
သွားသည်။

လူရှိနေသည်ဟုထင်မထားသော ထွာသစ္စာက သူ့ကို
ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသောအခါ လန့်သွားသည်ထင်ပါရဲ့၊ ပန်း
ကိုပင်တွန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ကြည်စင်သောမျက်လုံး
ပြူးပြူးလေးများနှင့် သူ့ကိုမှင်သက်စွာကြည့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်း
သည်လည်း တစ်ခုခုကိုကြိုးစားပြီးပြောချင်ဟန်ဖြင့် လှုပ်ရှားဖြစ်
လာသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား”

သူကမေးရင်းပင် ဆက်တီပေါ်၌ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ထိုင်
သည်။ ထွာသစ္စာ၏ခြေလှမ်းတွေက နောက်ဆုတ်သွားသည်။ သူ

သဘောကျသွားသည်။ ဒီလောကထဲမှာ သူ့ကိုကြောက်နေတဲ့
မိန်းကလေးထွာသစ္စာတစ်ယောက်သာ ရှိမည်ထင်ပါရဲ့။

“ဒေါ်လေးအေး ဘယ်သွားတာလဲ”

ထွာသစ္စာရဲ့မျက်လုံးတွေက အံ့သြသွားပုံရသည်။ ပြူး
ကျယ်ထိတ်လန့်သွားသည်။

“နင် ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတော့တာလဲ ထွာသစ္စာ”

ထွာသစ္စာက သူ့ကိုလက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ
နှင်ထုတ်နေသည်။ သူသိလိုက်သည်။ ထွာသစ္စာက သူ့ကိုမှတ်
မိနေသည်။ ထိုသို့သိလိုက်ခြင်းဖြင့် ဒီထွာသစ္စာက သူတွေ့ချင်နေ
သောထွာသစ္စာဆိုတာ လုံးဝသေချာသွားတော့၏။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ကိုမောင်းထုတ်နေ
တာလဲ။ သူ့ကိုတွေ့လျှင် ကျိန်းသေပေါက် မိသားစုကိုပြန်တွေ့
ရတော့မယ်ဆိုတာ သိသားနဲ့ ဘာကြောင့်လဲ။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ပြောသလို
ထွာသစ္စာက အိမ်ကိုမပြန်ချင်လို့လား။ ဘာကြောင့်မပြန်ချင်ရ
တာလဲ။

မပြန်ချင်ဘူးဆိုတော့ သူသိထားတာတွေက မှားများနေ
ပြီလား။ ထွာသစ္စာက အိမ်မှရိုးရိုးသားသားပျောက်ဆုံးတာရော
ထုတ်ရဲ့လား။ ထွက်ပြေးလာတာလား။ ဒါဆိုလည်း ထွာသစ္စာက

ဘာကြောင့်ထွက်ပြေးရတာလဲ။ သူ့ရင်ထဲ မေးခွန်းတွေက သို့လော သို့လော ဘောင်ဘင်ခတ်ကုန်သည်။

ထွာသစ္စာကို မေးခွန်းတွေ တရစပ်မေးပစ်ချင်သော်လည်း မမေးရင်နိုင်ပါ။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ညီမဖြစ်တဲ့စွယ်မေတ္တာအပေါ် ချစ်လွန်းသည့်ထွာသစ္စာကို သူယုံသည်။ ဦးနေရီပြောသလို ထွာသစ္စာက ဗီဇမကောင်းတဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်။

“ဗီဇမကောင်းတဲ့ကလေး သွားပေါ့။ ခြေမ၊မကောင်း ခြေမ၊ လက်မ၊မကောင်း လက်မပဲ”

ဟုပြောခဲ့စဉ်က ဦးနေရီကို သူမှန်းခဲ့မိသည်။ ကိုယ့်သားသမီးအရင်းကိုပင် ခုလိုဥပေက္ခာစကားဆိုနိုင်သည့်လူကြီးကို မှန်းမိသည်။

ထိုစဉ်က ထွာသစ္စာ အိမ်ကပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းသည် မြို့ကလေးတွင် ပျံ့နှံ့မှုမြန်ဆန်ခဲ့သည်။ ထွာသစ္စာကို ပိုက်စိတ်တိုက် လိုက်ရှာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ရှာမတွေ့ခဲ့ချေ။ ရှာဖွေခြင်းက မထိရောက်၍လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဦးနေရီကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဦးနေရီက ထွာသစ္စာကိုအားကျိုးမာန်တက် ရှာဖွေချင်ပုံမရဘူးဟု ပြောနေသောမေမေနှင့်ဖေဖေရဲ့အသံကို သူကြားခဲ့

ရသည်။ ထိုအချိန်က မေမေနှင့်ဖေဖေတို့၏ဝေဖန်ချက် ထွက်မလာသေးခင်မှာပင် ဦးနေရီကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဝေဖန်နေမိသည်။

ထိုကိစ္စကြောင့်လားမသိ၊ ယခုချိန်ထိ ဦးနေရီကို သူ့ရင်ထဲက ခင်မင်မှုဖြစ်မလာပါ။ အန်တီမြင်းမိုရ်ကိုခင်သည်။ ထွာသစ္စာပျောက်သွားသည့်နေ့မှစ၍ ‘အဲဒါငါ့ကြောင့်’ ဆိုပြီး ရင်ထဲဝိုတတ်သောအန်တီမြင်းမိုရ်ကို သနားသည်။

ဒါတွေကို အစအဆုံးမြင်ထားခဲ့သူမို့ ခုနေချိန် ထွာသစ္စာ၏လက်ကိုဆွဲပြီး အန်တီမြင်းမိုရ်ဆီခေါ်သွားချင်သည်။ သို့သော် ထွာသစ္စာက လိုက်ပါမလား။

“နင် ငါ့ကိုမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

ထွာသစ္စာ ခေါင်းရမ်းသည်။ သူပြုံးလိုက်၏။

“ငယ်ငယ်ကတည်းက နင်မညာတတ်တဲ့သူပါ ထွာသစ္စာရယ်၊ မညာချင်စမ်းပါနဲ့။ နင် ထွာသစ္စာဆိုတာ ငါသိတယ်။ နင့်ကို ငါမှတ်မိတယ်။ တခြားလူကိုသာ ညာလို့ရချင်ရမယ်၊ ငါ့ကိုမရဘူး။ ငါ နင့်မျက်လုံးတွေကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး”

စွမ်းပကား၏စကားလုံးများက ရဲရင့်ပြတ်သားလှသည်။ ထွာသစ္စာလန့်သွားသည်။ နှစ်တွေ အများကြီးခြားကုန်၍ စွမ်းပကားက မည်သို့မည်ပုံပြောင်းလဲသွားသည်ဆိုတာ မသိနိုင်ပေ

မယ့် စွမ်းပကားသည် ဉာဏ်ကောင်းမှန်းတော့သိနေသည်။

ထွာသစ္စာ အံ့သြမိသည်။ လမ်းတွင် အမှတ်တမဲ့တွေ့ပါက သူမကိုယ်တိုင်ပင် စွမ်းပကားကိုမှတ်မိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ခုတော့ စွမ်းပကားက ဘယ်ကဘယ်လို သူမကိုမှတ်မိနေရတာလဲ။ ဘယ်ကဘယ်လို ဦးခင်အောင်ရဲ့အိမ်ကို ရောက်နေရတာလဲ။

ကျွန်မဟာ ထွာသစ္စာမဟုတ်ပါဘူးဟု ညာပြောချင်၏။ ထွာသစ္စာ၏မူရင်းဘဝကို သူမကိုယ်တိုင် မနှစ်သက်ပါ။ ဒီဘဝတွင် ပျော်သည်။ ယခုအမေနှင့်နေရတာကို ကျေနပ်သည်။ နွေးထွေးသည်။ သွေးသားရင်းချာဟုသတ်မှတ်ထားပြီးမှ သွေးသားရင်းချာမဟုတ်ဘူးဟုသိလိုက်ရချိန်က ကူကယ်ရာမရှိအောင်ကို အားငယ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ စွယ်မေတ္တာ၏အနှိမ်ခံဘဝသို့လည်း မသွားချင်တော့ပါ။

သို့သော် စွမ်းပကားကို ညာ၍မရမှန်းလည်းသိနေသည်။ ဆက်ပြီးညာနေပါက စွမ်းပကားသည် ခံပြင်းကာသူမကို ဘဝဟောင်းထဲ ဆွဲသွင်းမှာမို့မိသည်။ သူမတာလုပ်ရမလဲ။ ဘဝဟောင်းကိုပြန်မသွားချင်တာ အမှန်ပါ။ ဖေဖေကိုကြောက်သည်။ စွယ်ကိုလည်း ကြောက်သည်။ မေမေနှင့်လည်း အတူမနေချင်တော့ပါ။ သို့သော် မေမေကိုတော့ချစ်သည်။

ထွာသစ္စာမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ စွမ်းပကားကိုတည့်တည့်ကြည့်ပြီး လက်အုပ်ချီကာ တောင်းပန်မိသည်။ စွမ်းပကား အံ့သြသွားသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။

“နင် ငါ့ကိုတစ်ခုခုပြောပါလား ထွာသစ္စာရယ်”

ထွာသစ္စာ ခေါင်းရမ်းပြသည်။ စကား တကယ်မပြောနိုင်တာပါဟု ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်ပြသည်။ စွမ်းပကား အံ့သြသွားသည်။ အချို့က မွေးရာပါနားမကြား၍ စကားမပြောတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့က လျှာခင်တိုလွန်း၍ စကားလုံးခြင်းဖြစ်သည်။ ထွာသစ္စာက ငယ်ငယ်က စကားအဲလောက်ထိ ကြည့်ကြည့်လင်လင်ပြောနိုင်ခဲ့သေးနဲ့ ဘာကြောင့် ခုလိုဖြစ်သွားရတာလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်ပါ။

အံ့သြသည်။ ပြီးတော့ ပိုစိတ်ဝင်စားလာသည်။ ပြီးတော့ သနားသည်။ သူ့ကိုစကားများစွာပြောချင်နေသော ထွာသစ္စာကို အားမလိုအားမရဖြစ်မိသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့် ဘယ်ဘက်ရင်အစုံသည် တဆစ်ဆစ်နာကျင်လာသည်။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် သူ့ကိုတောင်းပန်ရုံ့ကျိုးစွာ ကြည့်နေရသောထွာသစ္စာအတွက် သူ့ဘယ်အရာမဆို လုပ်ပေးချင်မိသည်။

“ထွာသစ္စာရယ်၊ ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

ထွာသစ္စာ ခေါင်းရမ်းနေသည်။ ထွာသစ္စာ၏မျက်လုံးတွေထဲမှ မျက်ရည်ကြည်တို့သည် ပြည့်ထွန်းနေရာမှ အိုင်ဖွဲ့လာ၏။ ထွာသစ္စာ၏မျက်ဝန်းတွေက သူ့အား လေးနက်သောစကားလုံးများ ဆိုနေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေကြောင့် ဘာသာဗေဒမလိုတော့ဘဲ ထွာသစ္စာ၏စိတ်ကို နားလည်သွားသည်။

“ရပါပြီ၊ မင်းမပြောနိုင်ရင် မပြောပါနဲ့တော့။ မပြောနဲ့တော့နော်”

ဘယ်သူကမျှား အမိန့်ပေးလိုက်ပါလိမ့်၊ ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေကလား။ သူ့နာခံချင်နေမိသည်။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ ထွာသစ္စာရယ်”

သူ့အသံက တိုးတိုးလေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ကရုဏာတို့ပျော်ဝင်နေသောကြောင့် အဖျားခတ်တုန်ခါသွားသည်။ စူးစမ်းခြင်းမဟုတ်တဲ့ ညည်းတွားခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ ထွာသစ္စာ ငိုနေသည်။ မျက်ရည်လုံးကြီးများ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ပြုတ်ကျသည်အထိ ငိုနေသည်။ နှာသီးဖျားလေးတွေ နီနေသော ထွာသစ္စာက ငိုနေလည်း သူ့မျက်ဝန်းများက လှတာပါပဲ။

အခန်း (၁၃)

မနက်စောစော ထမင်းချက်ကာ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ပြီးပြီ။ ဒေါ်လေးအေး နီးလာလျှင်စားဖို့ ထမင်းနှင့်ပဲပြုတ်ကို ရောကြော်လိုက်သည်။

အုပ်ဆောင်းထဲ ထမင်းကြော်ပန်းကန်ပြားကို ထည့်ခဲ့ပြီးမှ ထမင်းချိုင့်ထဲ ထမင်းကြော်ကိုထည့်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်လမ်းကျော်တွင်ရှိသော ဦးခင်အောင်အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဖြစ်၏။

ဦးခင်အောင်အိမ်သို့သွားရာလမ်းတွင် ပေသီးတို့အိမ်ကို ဝင်ကာ စံပယ်ပန်းစာရံရာဖိုးဝယ်သည်။ ငါးကုံးရ၏။ ထိုစံပယ်ပန်းကုံးများကို ဘုရားလှူရန်အတွက် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်နှင့်ထုပ်

ပြန်ကိုင်တော့ ပေသီးက ထွာသစ္စာကို စံပယ်ပန်းကုံးတစ်ကုံးပေး
သည်။ ထိုစံပယ်ပန်းကုံးကတော့ အရှည်ကြီးသီကုံးထားသောပန်း
ဖြစ်၏။ ထိုပန်းကုံးကတော့ ထွာသစ္စာ မနက်တိုင်းယူနေကျ ပေး
သီး၏လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။

ဦးခင်အောင်အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဦးခင်အောင်ကို
ခါတိုင်းနှင့်မတူအောင် သန့်ပြန့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မျက်နှာ
သစ်ထားသည်။ အင်္ကျီလဲဝတ်ထားသည်။ ထွာသစ္စာက ဦးခင်
အောင်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးကို ဦးခင်အောင် နားလည်
သည်။

“ဟိုကောင်လေး စွမ်းပကား လုပ်ထားပေးတာ၊ လူက
တော့ သူဌေးသားပုံပဲ၊ ဆရာဝန်လောင်းမို့လားမသိဘူး၊ မရွံ့တယ်
ဘူး”

ထွာသစ္စာရင်ထဲ နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ မိမိကတော့
သုံးတန်းမအောင်၍ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံသာဖြစ်သည်။ မိမိနှင့်
အဆင့်ချင်းသိပ်မကွာခဲ့သည့်စွမ်းပကားက ဆရာဝန်လောင်းထံ
လားဆိုသည့်အတွေးက ဘဝကိုကျဉ်းမြောင်းသွားစေသည်။ အနေ
ကျုံ့မိသည်။

“ဒေါ်... ထွာသစ္စာရောက်လာပြီလား”

စွမ်းပကား၏အသံဖြစ်သည်။ ထွာသစ္စာ၏နောက်နားသို့
မှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထွာသစ္စာအံ့သြမိသည်။ စွမ်းပကား
က ဘယ်ကဘယ်လို ဒီနေရာကိုရောက်လာတာလဲ။ ပြီးတော့
မိမိနှင့်တွေ့သည့်ညကနှင့်ပေါင်း၍တွက်လျှင် ဒီနေ့ဟာ နှစ်ရက်
မြောက်ပါပြီ။

စွမ်းပကားဟာ ဂုဏ်သရေရှိအသိုင်းအဝိုင်းကဖြစ်သည်။
ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ ခုလိုဖြစ်သလိုနေနေရတာလဲ။ ထွာသစ္စာ
“တွေ့မတတ်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ထိုသို့တွေ့ရင်းကပင်
စွမ်းပကားထံလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ထွာသစ္စာ အံ့သြသွားသည်။ စွမ်းပကားပုံစံက သိပ်ကို
သန့်ပြန့်လွန်းနေသည်။ ခရီးဆောင်လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဆွဲထား
သည်။ လည်ပင်း၌ နက်ခိုင်းကို စတိုင်ကျကျစည်းထားသည်။
မီးခိုးရောင်ရှုပ်ပေါ်တွင် အညိုရင့်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို စတိုင်လ်
ကျကျဝတ်ဆင်ထား၏။

ချောလိုက်တာ စွမ်းပကားရယ်၊ နင်က ငယ်ငယ်လေး
တည်းကထက် စမတ်ကျနိုင်လွန်းပါတယ်ဟု ရင်ထဲ၌ ဂယက်
ဆသည်ထိ ပြောမိသည်။ သို့သော် နှုတ်ဖျားကတော့ မည်သည့်
အသံမျှထွက်ပေါ်မလာချေ။

“ပြန်တော့မယ်လေ၊ ပြန်သင့်ပြီ၊ ဒီကြားထဲ ထမင်းကျွေးထားတဲ့နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦးခင်အောင်ရောပဲ၊ နေခွင့်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မကြာခဏလာလည်ပါ့မယ်။ လက်ခံသည်ဖြစ်စေ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ သွားပြီနော်”

စွမ်းပကားက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် လက်ပြန်တံဆိပ်က ထွက်သွားသည်။ ထွာသစ္စာရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကျန်ရစ်ခဲ့သလို ခံစားရသည်။ တစ်ခိုက်သွားနေသော စွမ်းပကား၏ကျောပြင်ကို ငေးရင်း ရင်ထဲ တစ်ခုခုနုတ်ယူသလိုခံစားရ၏။ မသွားပါနဲ့လို့ ပြောချင်သော်လည်း ထွာသစ္စာထဲတွင် ပြောပိုင်ခွင့်မရှိချေ။ တာပိုင်ခွင့်လည်းမရှိချေ။ စွမ်းပကားလိုလူတစ်ယောက်ကို ဒီမှာခေါ်ထားဖို့လည်း မဝံ့ရဲချေ။

“လူငယ်လေးက တော်တယ်ကွယ့်။ လူကြီးကိုလူကြီးမှန်းလည်းသိတယ်။ ငွေရှိတဲ့လူတွေကို တစ်ဖက်သတ်အမြင်စောင့်ခဲ့မိတာ ဒီလူငယ်နဲ့တွေ့မှပဲ ပြောင်းလဲချင်လာတော့တယ်”

ဦးခင်အောင် ပြောဆိုနေသံက ထွာသစ္စာနားထဲ အထိ အထွက်မမှန်ချင်တော့ပါ။ သို့သော် မိန်းကလေးဖြစ်ရသည့်အမိမို့ ရင်တွင်းခံစားချက်တို့ကို မလွှဲတလွှဲဖုံးဖိရတော့သည်။

ထွာသစ္စာက စတီးချိုင့်ကိုဖွင့်လိုက်၏။ ထမင်းကြော်

နှစ်ချိုင့်ဖြစ်နေသည်။ ထမင်းကြော်တစ်ချိုင့်ကို ဦးခင်အောင်ကို ကျွေးသည်။ ဦးခင်အောင်က သက်ပြင်းချ၏။

“ဟိုလူငယ်ကလည်း မနက်စာစားပြီးမှ ပြန်တာမဟုတ်ဘူး”

ဦးခင်အောင်စကားက ထွာသစ္စာ၏ရင်ကို ပိုနင့်စေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးခင်အောင်၏ဝေယျာဝစ္စများ လုပ်ပေးသည်တွင် ခါတိုင်းလို တက်တက်ကြွကြွမရှိတော့ဘဲ ထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ ဦးခင်အောင်ကလည်း သဘောပေါက်နေ၍ပဲလားမသိ၊ သက်ပြင်းတွေသာ အလီလီချနေသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားမိသည်။

ထွာသစ္စာက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊ ဘယ်လိုမိသားစုမျိုးက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ကလေးလဲ။ သာမန်ဆင်းရဲသားတွေထဲက မဟုတ်မှန်းတော့ အစောကြီးကတည်းက ဦးခင်အောင်ရိပ်မိသည်။

အင်္ကျီတွေ စုတ်ပြတ်ပေရနေသော်လည်း ထိုအင်္ကျီတွေက မြန်မာဖြစ်မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံခြားဖြစ်တွေဖြစ်နေခြင်းက ထိုကလေးရဲ့ အဆင့်အတန်းကိုရိပ်စားမိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရလေအောင် မိအေးကိုပဲ ဖျောင်းဖြထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခု ထူးဆန်းနေခြင်းက ရုပ်ရည်လေး အသင့်

၀၈၂ ❀ ဇော်စိုး

အတင့်ရှိပြီး စားသောက်ပုံမှာ အဆင့်အတန်းရှိသည်။ ထိုကလေး
မိမိတို့ထံရောက်လာစဉ်က လူပျောက်ကြော်ငြာမတွေ့ရခြင်းဖြစ်
သည်။

ဘာလဲ... ဘာလဲဆိုတဲ့ သို့လောသို့လောအတွေးက
ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကြာသွားချိန်မှ ပြန်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထွာသစ္စာသည် မိမိအတွက်ရော မိအေးအတွက်ရော
ပဟေဠိတွေ သယ်ဆောင်လာသူလေး ဖြစ်ရတော့၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

“သား... အမယ်လေး! သားရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ
လဲ”

အိမ်ထဲဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေမေ့ရဲ့အသံကို
ဦးစွာကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရုံမျှဖြင့် မေမေက
သူ့ကိုဘယ်လောက်ထိ စိတ်ပူနေခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့ရုပ်မိလိုက်၏။
သူ့အပြစ်မကင်းသလိုခံစားရသည်။ စွယ်မေတ္တာကိုစိတ်တို၍က
လည်း တစ်ကြောင်းပါသလို ထွာသစ္စာကြောင့်လည်းပါသည်။

စွယ်မေတ္တာကိုစိတ်တိုခြင်းကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ့ကျေ
နပ်သည်။ သူဒေါသဖြစ်စေရန် ပြုမူသွားသောစွယ်မေတ္တာကိုလည်း
ကျေးဇူးတင်မိသည်။ အဲဒီနေ့က စွယ်မေတ္တာသာ သူ့အပေါ် ထောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လော်ကန်လန်မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုပါက သူလည်းဒေါသဖြစ်ပြီး လင်း
တစ်ဝက်တွင် ဆင်းနေခဲ့ရမှာကြောင်းမရှိပါ။ ထိုသို့မဆင်းပါက
ထွာသစွာနဲ့လည်း တွေ့ရမှာကြောင်းမရှိပါ။

ခုတော့ သူကျေနပ်နေသည်။ ထွာသစွာနဲ့တွေ့ရ၍လား
သူ့နှလုံးသားထဲ ပျောက်ဆုံးနေသော မဟာဆန်သည့်အလှတရား
ကို တွေ့ရ၍လားမသိ။ သူ့ကမ္ဘာသည် ကြည်စင်ရှင်သန်နေသည်။

“သားရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ စင်ကာပူက ပြန်လာ
တယ်ဆိုတဲ့သတင်းပဲ ရောက်လာတယ်။ လူကပျောက်နေတယ်။
ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့ လူပျောက်တိုင်လို့လည်းမရ၊ ဖုန်းဆက်လို့လည်း
မရနဲ့”

“ဖေဖေရော မေမေ”

“ဆေးရုံသွားပြီလေ၊ အဲဒါထားပါ။ ဘယ်တွေသွားပြီး
ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး။ မေမေရင်ထိတ်လှပြီ”

“စိတ်မပူပါနဲ့မေမေရယ်၊ ဒါက မြန်မာပြည်ပါ။ ကူညီ
တတ်တဲ့လူတွေ အများကြီး။ သားက ကလေးမှမဟုတ်တာ”

“ဖုန်းက ဘာလို့ပိတ်ထားရတာလဲ”

“အားကုန်သွားတာလား၊ မိုးစိုလို့လားမသိဘူး၊ ဖွင့်လို့
ကိုမရဘူး”

“ဘယ်မှာသွားနေတာလဲ။ ဟိုဘယ်တွေမှာလည်း လက်
ဆွမ်းမိသလောက်စုံစမ်းပြီးပြီ။ ထိုင်ပါဦး သားရယ်”

“ထိုင်လို့မဖြစ်သေးဘူးမေမေ၊ တက္ကစီသမားကို ကားခ
သေးလိုက်ပါဦး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“သားလက်ထဲမှာ မြန်မာငွေမရှိဘူး၊ သုံးထောင်တဲ့”

သူပြောပြောဆိုဆိုပင် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ ဆင်ဝင်
အောက်တွင် ရပ်ထားသောကားဆရာထံ မေမေက ငွေသုံးထောင်
သေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်၏။

လက်ဆွဲသေတ္တာကို အိမ်အကူဒေါ်သင်းအား ပေးခဲ့ပြီး
အခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ကြမ်းပြင်တွင် အခင်းမပါဘဲအိပ်ခဲ့ရ၍ ကျော
ဆစ်ပြင်လုံး နာကျင်နေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အတိုးချကာ အိမ်က
နေသောမွေ့ရာထူထူပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်သည်။

အိပ်ရာပေါ် တစ်ကိုယ်လုံးနစ်ဝင်သွားတော့မှ ကိုက်ခဲ
နာကျင်နေသောခန္ဓာမှာ သက်တောင့်သက်သာရှိသွားသည်။

“သား... သား”

“ဟုတ်၊ မေမေ”

အသံလည်းပြုကာ အိပ်နေရာမှထလိုက်၏။ မေမေက

တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လာသည်။ မေမေ့လက်ထဲတွင် သံပုရာရည်တစ်ခွက် ပါလာသည်။

မေမေ့လမ်းပေးသောသံပုရာရည်ကို လှမ်းယူသောက်လိုက်၏။ လည်ချောင်းတစ်ခုလုံးအေးပြီး သန့်ရှင်းသွားသည်။

“ထုံးစံအတိုင်း စွယ်နဲ့ရန်ဖြစ်ပြန်တာလား”

သူပြန်မဖြေဘဲ သံပုရာရည်ကိုသာ သောက်နေသည်။

“စွယ်လေးခမျာလည်း တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာတာ။ သားကိုလည်း စိတ်ပူနေရှာတာ။ ခုတောင် မေမေက စိတ်မပူဖို့ဖုန်းဆက်ထားသေးတယ်။ ကုမ္ပဏီမှာရောက်နေတာ ခုလာခဲ့မယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟာ! မေမေ၊ ဘာလို့သွားပြောလိုက်တာလဲ။ အလကား နားညည်းလို့”

“မပြောလို့ရမလား၊ ဟိုက သားကိုစိတ်ပူပြီး သူ့ကြောင့် ဆိုပြီး တင့်တယ်ရယ်လုပ်နေတယ်”

“အလကား... အပိုတွေ”

“သားရယ်၊ ပြေပြေလည်လည်ညှိနှိုင်းကြမှပေါ့”

“မေမေတို့က အဲဒီလိုပဲ၊ သားကိုအလျော့ပေးခိုင်းနေလို့ ဟိုက ရောင့်တက်နေတာ။ လေယာဉ်ကွင်းမှာဆိုလည်း လူကို

သူ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကျနေတာပဲ”

“အဲလိုမပြောရဘူးလေ သား။ သူနဲ့သားက မကြာခင် ထက်ထပ်ကြရတော့မှာ”

“သား သူ့ကိုလက်မထပ်နိုင်ဘူးမေမေ”

“ဟဲ့! ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“မေမေတို့ပဲ စိစဉ်နေတာ၊ အစောကြီးကတည်းက သား ပြောသားပဲ။ သား သူ့ကိုမယူနိုင်ဘူး၊ မယူချင်ဘူး၊ အရင်တုန်း ကတည်းက ဒီစိတ်က ခုတော့ လုံးဝခိုင်မာသွားပြီ။ သား သူ့ကို လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

အသံနှင့်မျက်လုံးတွေက ခိုင်မာပြတ်သားလှသည်။ ဒေါ်သီတာ အံ့သြသွားသည်။ မိဘစကားကို အမြဲဟုတ်ကဲ့တစ်လုံး နောက်တွင် ခေါင်းညိတ်နေခဲ့တဲ့သားက အိမ်က နှစ်ရက်လောက် နောက်သွားပြီးကာမှ ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ် စွယ်မေတ္တာကိုမယူ နိုင်ပါဘူးလို့ ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ငြင်းဆိုသွားနိုင်ရတာလဲ။

“သား ဘာလို့ အဲဒီလိုကြီး အသည်းအသန်ငြင်းနေရတာလဲ”

စွမ်းပကား မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ့ထဲတွင် အခြေခံ ရှိနေသော်လည်း ထိုအခြေကိုပေးဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်။ တွန့်

ဆုတ်နေသည်။ သို့သော် သူသတ္တိမွေးနိုင်ရမည်လေ။ အပျက် အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်တော့မခံနိုင်ပါ။ သူ့ရဲ့သတ္တိသမီး က စွယ်မေတ္တာ လုံးဝဖြစ်၍မရပါ။

“သားမှာ ချစ်သူရည်းစားများ ရှိနေတာလား”

“ရှိတော့မရှိသေးပါဘူး”

“ရှိတော့ ရှိတော့မယ်လို့ဆိုလိုတာလား”

သူ မဖြေပါ။ ငြိမ်၍နေသည်။ သား ထွာသစ္စာနဲ့တွေ့ခဲ့ ပါတယ်။ ထွာသစ္စာကိုပဲချစ်ပါတယ်ဟု အားပါးတရပင် ပါးစပ်ထဲ အပြည့်ကြီး ပြောပစ်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့အား သိမ်ငယ်စွာ ကြည့်နေခဲ့သောထွာသစ္စာ၏မျက်လုံးလေးတွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့ဟူသောအဓိပ္ပာယ်မျိုး နှောယှက်ပါဝင်နေသည်မို့ လည် ချောင်းမှစကားလုံးများကို မျှီချနေရသည်။

“သူက စွယ်မေတ္တာတို့လောက် မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ မှီ သလား၊ စွယ်မေတ္တာထက် ချောသလား၊ အရည်အချင်းရှိသလား ဆိုတာ သား နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါ”

“သားအတွက် အဲဒါတွေမလိုဘူးမေမေ၊ အဲဒါတွေက သားမှာရှိနေရင်ပဲ ရနေပြီ။ သားက သူ့ကိုဦးဆောင်ရမယ့်သူပါ”

“ဒါဆိုရင် သားရဲ့မိန်းကလေးက သေချာပေါက် စွယ်

မေတ္တာကို မမိဘူးဘဲ”

“သားအတွက်တော့ စွယ်မေတ္တာထက် အဆပေါင်းများ စွာသာတယ် မေမေ”

“ဘယ်သူလဲလို့မမေးသေးခင် တစ်ခုပြောမယ်သား။ မေ မေတို့နဲ့သူတို့မိသားစုသိလာတာ သားတစ်သက်ပဲ။ မေမေတို့ကို မျက်နှာမဖျက်နဲ့ သား”

“ဘာမှန်းမသိသေးလို့ ဘာမှမပြောနိုင်ပေမယ့် မေမေ တို့ သားကိုယုံပါလို့တော့ပြောချင်တယ်”

“စဉ်းစားပေါ့သားရယ်၊ ဟိုဟာမလုပ်နဲ့ ဟိုဟာလုပ်ပါ လို့ မေမေတို့က ကွန်ထရိုးလုပ်နေလည်း သားကိုစော်ကားရာ ကျပါတယ်။ သားပြောသလိုပဲ မေမေတို့ သားကိုယုံကြည်လိုက် ပါမယ်။ ကဲ! သားလည်းမောရောပေါ့။ နားဦး”

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ခန်းထဲမှထွက်သွားတော့ သူက မချစူး သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်မိသည်။ အိပ်ရာထဲ လဲအိပ်မည်ကြံခိုက်တွင် အခန်းတံခါးမှာ ဝန်းခနဲပွင့်သွားသည်။

သူလန့်သွား၏။ တံခါးပေါက်ကို အထိတ်တလန့်ကြည့် လိုက်သောအခါ ကာလာများသော စွယ်မေတ္တာ၏ရုပ်သွင်ကို ပုံ ပျက်ပန်းပျက်တွေ့ရ၏။

“စွမ်းပကား”

စွယ်မေတ္တာက သူ့ထံသို့ အရှက်မရှိပြေးဝင်လာသော အခါ သူက ရှောင်ဖယ်လိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက အနည်းငယ် ကိုးရိုကားယားနိုင်လှ၏။ အကြောက်အကန် ရှောင်ဖယ်လိုက်သော သူ့ကြောင့် စွယ်မေတ္တာမှာ အံ့သြသွားသည်။ ကြောင်နသွားသည်။

“စွမ်းပကား”

“နင်ဟာ မိန်းကလေးဆိုတာလည်း သတိရဦး စွယ်မေတ္တာ”

“နင် စွယ်ကိုမိတ်ဆိုးနေတုန်းလား”

“မင်းအလုပ် မင်းသွားလုပ်ပါ။ ငါ အေးအေးဆေးဆေး နားချင်တယ်”

“ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ၊ နင်သူငယ်ချင်းတွေဆီလည်း အကုန်ဖုန်းဆက်မေးပြီးပြီ၊ နင် စွယ်ကိုစိတ်ပူအောင်လုပ်တယ်”

“နင့်ကို ငါကြည့်မရတာ အဲဒါပဲ စွယ်မေတ္တာ၊ နင်ဟာ နေရာတကာမှာ ဆရာကြီးလုပ်လွန်းတယ်၊ စည်းကျော်လွန်းတယ်၊ ငါ့ကို နင်စိတ်ပူရအောင် ငါက ကလေးလား။ နင့်ထက်ငယ်နေတဲ့လူလား။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်မေးရလောက်အောင် မင်းနဲ့ငါက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ၊ အာရုံနောက်တယ်”

“နင့်ကို စွယ်စိတ်ပူတယ်... စိတ်ပူတယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်လေ။ အဲဒါ နင်ဝမ်းသာရမှာမဟုတ်ဘူးလား။ နင် တမင်သက်သက်”

“တော်ပြီ စွယ်မေတ္တာ၊ ငါ မင်းနဲ့ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ သွားတော့... ငါနားချင်ပြီ”

သူပြောပြောဆိုဆိုပင် ကုတင်ပေါ်ပြန်တက်ကာ ခေါင်းအုံးပေါ်လှဲအိပ်ပြီး ကိုယ်ကို တခြားတစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားလိုက်သည်။ စွယ်မေတ္တာ သက်ပြင်းချ၏။ ထိုသက်ပြင်းက စွမ်းပကားကို အလျော့ပေးခြင်းမည်ပေ၏။ စွယ်မေတ္တာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“စွယ်မေတ္တာ”

စွမ်းပကား၏ခေါ်သံဖြစ်သည်။ ထွက်ပေါက်ကို ခြေလှမ်းနေပြီဖြစ်သောစွယ်မေတ္တာ၏ခြေလှမ်းမှာ တွန့်ဆုတ်သွားသည်။ စွယ်မေတ္တာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ စွမ်းပကားက ကုတင်ပေါ်၌ ငုတ်တုပ်ထိုင်နေသည်။

စွယ်မေတ္တာ ရင်ခုန်သွား၏။ မိမိကိုများ သနားသွားလေရောသလား။ ထိုခံစားချက်ကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံးနွေးထွေးသွားသည်။ ကမ္ဘာလောကရှိလူများ၏ သနားကရုဏာကို အကြောက်

အကန်ငြင်းပယ်ချင်သော်လည်း စွမ်းပကား၏ကရုဏာကိုတော့
ငတ်မွတ်တောင့်တလှသည်။

“နင် ထွာသစ္စာကို သတိမရဘူးလား”

နားထဲ မိုးကြိုးပစ်သလို ဆူညံသွားသည်။ ရင်တစ်ခု
လုံးမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်တုန်ယင်လာသည်။ ထွာသစ္စာ! အဲဒီ
နာမည်ကို စွယ် မကြားခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ထို
နာမည်ကို စွယ်မေ့ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။

ရုတ်တရက်ပျက်ယွင်းသွားသော စွယ်မေတ္တာ၏မျက်နှာ
ကို စွမ်းပကား ခိုင်းစားမိလိုက်သည်။ ထွာသစ္စာအကြောင်းပြော
လိုက်လျှင် စွယ်မေတ္တာက သိချင်စိတ်ပြင်းပြလိမ့်မည်ဟု မျှော်
လင့်ထားခဲ့သည်။ လူကြီးတွေကြား ပြဿနာရှိသည်ကိုသိသော်
ငြား စွယ်မေတ္တာကတော့ အကြွအစယ် ထွာသစ္စာကိုသိချင်နေလိမ့်
မည်ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့တာပါ။ သို့သော် စွယ်မေတ္တာက ဘယ်
လိုဖြစ်သွားတာလဲ။

“နင် ဘာလို့ အဲဒီအကြောင်း ရုတ်တရက်ပြောလာ
တာလဲ”

သူ့စဉ်းစားသည်။ ဖြေသင့်မဖြေသင့်ဖြစ်၏။ စွယ်မေတ္တာ
ကိုအကဲခတ်နေသည်။ ထိုသို့အကဲခတ်ခြင်းမှာ သူ့အား တောင်း

ဖန်ရိုကျိုးစွာကြည့်ခဲ့သည်။ ထွာသစ္စာ၏မျက်ဝန်းအစုံကြောင့်ဖြစ်
သည်။ ထိုမျက်ဝန်းလေး၏အဓိပ္ပာယ်ကို နှလုံးသားက ဖတ်တတ်
နေသော်လည်း ဦးနှောက်ကတော့ အဖြေကိုရှာမတွေ့နိုင်ပေ။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုတ်တရက် ထွာသစ္စာကိုသတိ
ရသွားမိလို့ပါ။ ခုနေချိန် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

“သူမရှိတော့ဘူး စွမ်းပကား”

“ဘာ! ဘယ်လို”

သူအံ့သြသွားသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့နာရီပိုင်းကမှ ထွာသစ္စာ
နဲ့ဆုံစည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ် ထွာသစ္စာက
စွယ်မေတ္တာ၏ပါးစပ်ထဲ မရှိတော့ဘူးဖြစ်နေရတာလဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ သူမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဖြစ်
ခဲ့တာပါ။ ဒါက စွယ်တို့မိသားစုရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်လည်းဖြစ်
နိုင်တယ်။ သူ ဒီလောကထဲမှာမရှိတော့ဘူး”

“ဟာ! မဖြစ်နိုင်တာ”

“သူ့အလောင်းကို ဖေဖေကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့တာပါ”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတာ”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဒီလိုအသက်ရှုန်နှစ်ကလေးက ကိုယ့်

ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ် သတ္တိရှိမှာလဲ။ နင် မဟုတ် တာတွေမပြောနဲ့”

“စွယ်တို့မိသားစုအတွင်းရေး နင်မသိတာတွေ အများ ကြီးပါ။ ထွာက အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့တစ်ယောက် ပါ။ တကယ်တော့ ထွာနဲ့စွယ်က အမြှာညီအစ်မ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို”

သူမယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွား၏။ ဆယ့်ခြောက် နှစ်ကျော် အတူနေလာခဲ့ကြပေမယ့် ထွာသစ္စာအကြောင်း ခုလို စကားစပ်မပြောဖူးခဲ့ကြတာအမှန်ပါ။ သူကလည်း တစ်ဖက်လူ စိတ်ထိခိုက်မှာစိုး၍ မမေးသလို စွယ်မေတ္တာတို့မိသားစုထဲမှလည်း ထွာသစ္စာဆိုသည့်အသံများ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ခုမှ ဆက်စပ် မရအောင် ကွာဟနေသည့်အခြေအနေကို အံ့အားသင့်နေရသည်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်မပြောချင်ပါဘူး။ နင်က ထွာ ကိုခင်တော့ စွယ်ပြောတာကို ဘာမှယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ထွာသစ္စာက ဘယ်သူလဲ”

“မွေးစားထားတာ၊ မေမေက ထွာကိုချစ်တော့ အများ အမြင်မှာ သိမ်ငယ်မှာစိုးလို့ အမြှာညီအစ်မလို့ ညာထားတာ”

“အန်တီပြောတာလား”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဖေဖေက တစ်စွန်းတစ်စပြော၊ ဟိုဆက် ဒီစပ်နဲ့သိလာတာ”

“ထွာသစ္စာက ဘယ်ကလဲ”

“သူ့မိဘတွေက တောပုန်းဓားပြတွေ”

“ဘာ!”

“ရမ်းပြည်နယ်ဘက်ကလို့ပြောတာပဲ”

“ဟာ! မဖြစ်နိုင်တာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဘာလို့ ခုချိန်မှ ဒါတွေလာတူး ဖော်နေရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ထွာသစ္စာရဲ့မကောင်းတဲ့အကြောင်း ငါ့ကို နင်က လွယ်လွယ်ပြောထွက်ရတာလဲ”

“နင်က မေးလို့လေး၊ စွယ် နင့်အပေါ် ဘာမှမထိန်ချန် ချင်ဘူး။ လောကကြီးကလူတွေအားလုံးကို ညာထားချင်ရင်တောင် အဲဒီထဲမှာ နင်မပါစေရဘူး”

“နင် အခုချိန် ထွာသစ္စာကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့မယ် ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဘာလုပ်မလဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေပါ၊ သူ ရေထဲပြုတ်ကျလို့ သူဝတ်ခဲ့ တဲ့ဝတ်စုံတောင် ဖေဖေ ယူလာသေးတာပဲ”

“သူ့ကို နင်တို့ သင်္ကြိုဟ်ခဲရလို့လား”

“ဖေဖေကိုမယ့်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး”

“အကယ်၍ဆိုပါတော့”

“သူက စွယ်တိုမိသားစုနဲ့ မသက်ဆိုင်သူပါ။ ခုချိန်မှဆိုလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေရောပေါ့။ သူပြန်လာချင်တယ်ဆိုရင်တော့ စွယ်တိုက ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ ဘာလို့ထဲဆိုတော့ သူနဲ့စွယ်က အမြွှာအဖြစ် ရှစ်နှစ်အတူကြီးပြင်းခဲ့ဖူးကြတယ်။ ပြီးတော့ မေမေက စွယ်ထက် သူ့ကိုပိုချစ်သလိုပဲ။ ခုဆိုထိ သူ့ကြောင့် အိပ်ရာထဲလဲနေတာ ကြည့်လေ”

သူအားတက်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွာကို မိသားစုနှင့် ပြန်လည်နေထိုင်စေလိုသည်။ ထွာ၏အိမ်စုတ်လေးကိုလည်း သူတွေ့မြင်နေရသည်။

ထွာကို မဆင်းရဲစေချင်ပါ။ ပြီးတော့ ထွာနဲ့သူ နီးစပ်ချင်သည်။ ထွာသာ ဒီအိမ်ကိုပြန်ရောက်ခဲ့ပါက သူနှင့်နီးစပ်နိုင်သည်။ မေမေ့ရဲ့အမြင်တွေလည်း ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။ အဓိကကတော့ စကားမပြောတတ်တော့သည့် ထွာကျန်းမာရေးကိုစစ်ဆေးလို့ ရနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ခုခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်မိ၏။

“ထွာသစ္စာ မသေသေးဘူး”

“ဟမ်!”

ဒီတစ်ကြိမ်အံ့သြရသူက စွယ်မေတ္တာပဲဖြစ်တော့၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူမသေဘူး။ အန်ကယ်က လူမှားတွေ

ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ဖေဖေမှားတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူက ဖေဖေသမီးအရင်းမဟုတ်ပေမယ့် ဖေဖေရဲ့သမီးအဖြစ် ရှစ်နှစ်ကျော်နေလာတာပဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ငါ ထွာသစ္စာကိုတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟမ်!”

“သူလည်း နင့်လိုအရွယ်ရောက်နေပြီ”

“စက်ပူမှာလား”

“ဟင့်အင်း... ဒီမြန်မာပြည်ထဲမှာ”

“နင် လူကြည့်မှားတာဖြစ်မှာပါ။ ထွာ တကယ်ပဲ လောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါ နင့်ကို တစ်နေ့ သူနဲ့တွေ့ပေးမယ်၊ နင့်မျက်စိနဲ့မြင်ပြီးမှ ထွာသစ္စာဟုတ်မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

“ရှစ်နှစ်အရွယ်ပဲရှိခဲ့သေးတဲ့ငါက သူ့ကို မှတ်မိနိုင်ပါ့”

မလား။ ပြီးတော့ သူကရော ရှစ်နှစ်အရွယ်ရှိနေသေးလို့လား။

“နင် ကျိန်းသေပေါက်မှတ်မိမှာပါ။ ထွာသစ္စာရဲ့မျှော်
ဝန်းတွေက အခုချိန်ထိ မပြောင်းလဲသေးဘူး။ ကြည်စင်တောက်စ
ပြီး လှနေဆဲပဲ”

စွယ်မေတ္တာရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မိမိမဟုတ်
သော အခြားမိန်းကလေးကို လှတယ်ဟုပြောနေသော စွမ်းပကား
ကြောင့် ရင်နာသွားသည်။ အဲဒီလိုအပြောခံရသူက အခြားသူ
မဟုတ်ပါ။ မိမိကို ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်အနှောင့်အယှက်
အမျိုးမျိုးပေးခဲ့သည့်ထွာသစ္စာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပိုပြီးမကျေနပ်
ချင်ပါ။

မိမိကတော့ စွမ်းပကား ရင်ခုန်စေလိုခြင်းအလို့ငှာ စွမ်း
ပကားနှစ်သက်သော အစိမ်းရောင်လေးများကို ရွေးဝတ်သည်။
စွမ်းပကားနှင့်တွေ့ခါနီး အလှပြင်ရသည်ကလည်း အမောဖြစ်၏။
သို့သော် စွမ်းပကား၏နှုတ်ဖျားမှ နှင် ဒီနေ့ လှလှချည်းလားဆို
တာမျိုး အိပ်မက်ထဲဥပင် မကြားခဲ့ဖူးချေ။

သို့သော် ယခုတော့ ထွာသစ္စာ၏မျက်လုံးများကို လှနေ
ဆဲ ဆိုပါလား။ စွယ်ရင်ကို စားနဲ့မွန်းသလို တနဲ့နဲ့ခံစားရသည်။
မမြင်ရသေးသော ထွာသစ္စာအတုအယောင်အား အကြိမ်ကြိမ်

နှိတ်သတ်ချင်မိသည်။

“ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့လို့လဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လိပ်စာပြောပြပါလား”

“သူ့ကိုမေးကြည့်ပြီးမှ ပြောပါမယ်။ ငါထင်တယ်၊ သူ
လည်း နင့်ကိုတွေ့ချင်နေလိမ့်မယ်။ နင်တို့က အမြွှာမဟုတ်မှန်း
သုသိလား”

“သိတယ်၊ သိတဲ့နေ့ပဲ အိမ်ကထွက်ပြေးသွားတော့တာ
ပဲ”

“ဘာ! ထွက်ပြေးတယ်”

စွယ်မေတ္တာ စကားမှားသွားမှန်း သိလိုက်သော်လည်း
လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။

“သူက ဓားပြသမီးဆိုတော့ စိတ်ကြမ်းတယ်၊ ခက်ထန်
တယ်ထင်တယ်။ ဓားပြသမီးဆိုပြီးမနေချင်တော့လို့ ရေထဲခုန်ချ
တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“သူရှိနေပါတယ်၊ အဲဒါတခြားတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါ။
ထွာသစ္စာရဲ့စိတ်ဓာတ်က အဲဒီလောက် ပျော့ညံ့လိမ့်မယ်လို့ ငါ
မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ဇွဲနဲ့တယ်၊ ဉာဏ်ကောင်း

၂၀၀ ❀ ဇော်စိုး

တယ်၊ အတန်းထဲမှာ ငါပြီး သူပဲလေ။ မြောင်းထဲကျပြီး ရွံပေနေတာတောင် အားနဲ့မာန်နဲ့ ကုပ်ကပ်တွယ်တက်နေသူမျိုးပါ။”

“နင် ထွာကိုအထင်ကြီးလွန်းနေပြီ”

အသံကိုထိန်းနေသည့်ကြားမှ ဒေါသသံစွက်သွားသေး၏။ မိမိသည် စွမ်းပကား၏အမြင်တွင် သဘောထားပြည့်ပြီး မိန်းမပီသသူဖြစ်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် စွမ်းပကား၏အထင်ကြီးမှု ရရှိအောင် ဘယ်လောက်တောင်များ ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီလဲ။ မကြာခင်ပဲ လက်ထပ်ကြတော့မည့်အရေးကို ထွာသစ္စာဆိုသည့်နာမည်က နှောင့်ယှက်လာ၍ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။

စွယ်မေတ္တာဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ၊ ဆက်ကြည့်ပေါ့။ ထွာသစ္စာအယောင်ဆောင်မရယ်ဟုပင် ရင်ထဲ နှင့်နှင့်သည်းသည်း ပြောမိတော့၏။

အခန်း (၁၅)

“ဒေါ်လေးအေးအေး... ဒေါ်လေးအေး”

ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်အေးထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်မှ လမ်းကြည့်လိုက်တော့ အေးသီနှင့်အတူ မိန်းကလေးချောချောတို့ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ... အေးသီပါလား၊ လာလေ... တက်”

ဒေါ်အေး၏ဖိတ်ခေါ်လိုက်မှုကြောင့် အေးသီနှင့်အတူ မိန်းကလေးချောချောက အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသည်။

“ထိုင်ကြပါ”

စွယ်မေတ္တာက အိမ်အပြင်အဆင်ကိုခန့်မှန်းကြည့်သည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော်လည်း ပြည့်စုံမှုမရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။ နေ

နိုင်ထိုင်နိုင်ရုံမှလွဲ၍ ပိုပိုလျှံလျှံသိပ်ရုံပုံမပေါ်ပါ။

“ဒါက အေးသီတို့ရုံးက မန်နေဂျာ မစွယ်မေတ္တာတဲ့”

“လူလေးနဲ့နာမည်လေးနဲ့တော့ လိုက်ပါ။ မန်နေဂျာဆိုတော့ အရင်တစ်ခါအပ်ထားတဲ့အထည် လာယူတာထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အေးသီက အထည်ပြီးပြီဆိုလို့ပါ”

“အင်း... ပြီးတာတော့ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတော့မရှိဘူး။ အပြင်ခဏသွားတယ်”

“ဦးခင်အောင်ကြီးဆီ ထမင်းသွားဖို့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ၊ အေးသီရယ်၊ သူလည်း ဘာရေစက်မှန်းကိုမသိဘူး။ ဦးခင်အောင်ကြီးကို မိဘလိုခင်တွယ်နေတယ်”

“ဒုက္ခိတမို့ ကရုဏာသက်တာနေမှာပါ။ သူ့လိုမေတ္တာတရားကလည်း ဆန်းတယ် ဒေါ်လေးအေးရေ။ ထွာသစ္စာတို့ကတော့ စံပဲ”

အမှတ်တမဲ့ကြားလိုက်ရသော ထိုအသံက စွယ်နားထဲမြည်ဟီးသွားသည်။ ဘာကြောင့် ခုတလော ဒီနာမည်ကို မကြာခဏကြားနေရပါလိမ့်။

“ထွာသစ္စာဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... မမစွယ်မေတ္တာရဲ့၊ လက်ရာကလည်း

ကောင်း၊ ရုပ်ကလေးကလည်းချော၊ ဟွန်း! စကားသာပြောတတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် စံပါပဲ”

အေးသီက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဒေါ်အေးလက်ထဲမှ အထုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး ချည်ထားသောကြိုးစကိုဆွဲကာ အထဲမှ အင်္ကျီကိုဆွဲထုတ်ရင်းပြောသည်။

သို့သော် စွယ်ကတော့ နှစ်သက်လှပါချည်ရဲ့ဆိုသော အထည်ကိုပင် စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။

“ဘယ်လို! စကားမပြောတတ်ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီးရယ်၊ ထွာသစ္စာလေးက အတိတ်ကဆိုးရှာပါတယ်။ စကားမပြောတတ်ရှာဘူး”

စွယ်ရင်ထဲ ဟင်းခနဲချနိုင်သွားသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စွယ်သိသော ထွာသစ္စာက စကားကိုပီပီသသပြောနိုင်၍ဖြစ်သည်။ လောကတွင် နာမည်တူမရှား လူတူမရှားဆိုတာမျိုးကလည်း ရှိနေသည်လေ။ နာမည်တူတာပါဟုပင် အင်္ကျီတံပြီး ယုံကြည်လိုက်၏။

“သူက ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲမသိဘူးနော်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်စိနှင့်အတည်ပြုသွားချင်သည်။ လွန်ခဲ့သောဆယ့်ခြောက်နှစ်က ထွာသစ္စာသေသွားပြီဆိုတာ မျက်လုံး

နှင့်အတည်ပြုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစကားမပြောတတ်
သော စက်ချုပ်သမလေးကို တစ်ချိန်က ထွာသစ္စာဟု မယုံကြည်
မိသော်လည်း ထွာသစ္စာနှင့်ဘယ်လောက်ထိတူသလဲဆိုတာကို
တော့ အတည်ပြုကြည့်ချင်သည်။

ဒါကတော့ စက်ချုပ်သမလေးကို စိတ်ဝင်စား၍တော့
မဟုတ်။ စွမ်းပကားကြောင့်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သောရက်ပိုင်းကပဲ
စွမ်းပကားက ထွာသစ္စာအကြောင်း ဆက်စပ်ပြောခဲ့သည်။ တိုက်
ဆိုင်လွန်းနေသည်ဟုထင်သည်။ စွမ်းပကားအမြင်မှားနေတာ ဒီ
က ထွာသစ္စာများလားဟု သံသယဖြစ်မိ၏။

သို့သော် မထင်ရက်နိုင်ပါ။ စွမ်းပကားလို မျိုးရိုးစဉ်ဆက်
ပညာတတ်ပြီး ဥစ္စာရှိသူက ဒီအအမလေး၊ ပြီးတော့ သာမန်ဆင်း
ရဲသားအိမ်မှ စက်ချုပ်သမလေး၊ ဘယ်လိုမှဆက်စပ်မရအောင်
ကွာခြားလွန်းလှသည်။ စွယ် စွမ်းပကားကိုယုံသည်။ စွမ်းပကား
က ထိုသို့မိုက်ရူးရဲဆန်သည့်အလုပ်မလုပ်ဘူးဟု ယုံသည်။ မိဘ
ဂုဏ်၊ နေဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်၊ အလှဂုဏ်ရှိသောစွယ်နှင့် ထိုစက်
ချုပ်သမလေးကို စွမ်းပကားက နှိုင်းယှဉ်လာမည်ဆိုပါက စွမ်း
ပကားလောက် မိုက်မဲသောလူ လောကတွင်မရှိတော့ဘူးဟု ထင်
သည်။

စွယ်က နဂိုကတည်းကလည်း ထိုသို့အနှိုင်းမခံနိုင်ပါ။
ထိုသို့နှိုင်းယှဉ်ခံရမည်ဆိုပါကလည်း စွယ်သာလျှင် အသာရမည်
မှန်းသိသည်။ သို့သော် သိက္ခာကျသည်ဟုခံစားမိသည်။ ထိုသို့
မိန်းကလေးနှင့် စွမ်းပကားရင်ထဲ တန်းတူရှိရလျှင်ဖြင့်ပင် သိက္ခာ
ကျလွန်းလှပါပြီ။ ထိုသို့အခြေအနေမျိုးဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း စွမ်းပကား
ကို စွယ် ဘယ်တော့မှခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်တော့ပေ။

စွယ် သိပ်အတွေးလွန်သွားပြီထင်ပါရဲ့။ စွမ်းပကားကို
ခုလိုစိတ်ပူနေရတာကပင် စွမ်းပကား၏သိက္ခာ ပွန်းပဲ့လွန်းနေပြီ
ဟုထင်သည်။

စွမ်းပကားလိုလူနှင့် ဒီလိုချောင်ကျကျရပ်ကွက်တစ်ခုက
ဘယ်လိုလုပ် ဆက်စပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ စွယ်တောင် ရုံးဝန်ထမ်း အေး
သိကြောင့် စပ်စပ်ဆော့ဆော့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်! သိပ်လှတာပဲ၊ မမနဲ့ဆို သိပ်လှမှာ”

အသက်အရွယ်အားဖြင့် မကွာသော်လည်း ဂုဏ်နေအား
ဖြင့် ကွာဟလွန်းသူမို့ အေးသိက စွယ်အား မမဟုတ်သော ရိုရိုသေ
သေခေါ်၏။

“အင်း... ဟုတ်သားပဲ”

အေးသိအသံကြားတော့မှ တွေးချင်ရာတွေးနေခဲ့သော

စွယ်က ပစ္စုပ္ပန်၏ခေါ်ဆောင်မှုနောက် လိုက်ပါခဲ့ပြန်သည်။

စွယ်မျက်စိရှေ့မှအင်္ကျီလေးသည် အရမ်းကိုလှနေသည်။ အတွန့်လေးများကို ပညာသားပါပါ ထည့်ထားသောကြောင့် အတူ လေးသည် ရိုးရှင်းသယောင်နှင့် ဆန်းပြားနေ၏။ အစိမ်းရင့်ရောင် အနားကွပ်လေးများက အစိမ်းနုရောင်ကြား ပေါ်လွင်နေသည်။ စွယ်ရင်ထဲ အသံတိတ်ချိုးကျူးလိုက်မိ၏။ အမြင်တော့ ရှိသားပဲ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

“ဝတ်ကြည့်ဦးမလား သမီး”

“အင်း... ဝတ်ကြည့်ချင်တယ်၊ မတော်ရင် တစ်ခါ တည်းပြင်သွားရအောင်လို့”

“မတော်မှာမပူနဲ့ မမရေ၊ ထွာသစ္စာက သိပ်စနစ်ကျ တာ။ ကျုံ့စရာချဲ့စရာကို မလိုတာ။ မယုံရင် ဝတ်ကြည့်၊ ကွက် တိပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အေးသီကတော့ ညွှန်းနေပြီ အန်တီရေ”

“ကဲ! အခန်းထဲဝင်ပြီးဝတ်ကြည့်လေ၊ အိမ်က ယောက်ျား သားရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုအခန်းထဲဝင်လိုက်၊ အဲဒါ ထွာသစ္စာရဲ့ အခန်းပဲ”

စွယ်လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခန်းစည်းစ အစိမ်းနု

ချောင်လေး ကာထားသောအခန်းဖြစ်၏။

“ဒါဆို ခဏနော်”

“အေးသီ ကူပေးရဦးမလား”

“ရတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အင်္ကျီအစိမ်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ကာ အခန်းကျဉ်းလေးထဲဝင်လာခဲ့၏။ မပြည့်စုံသောအိမ်မို့ ကုတင် ထားရှိခြင်းမရှိဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သင်ဖြူးဖျာတစ်ချပ်သာ ခင်း ထား၏။ ခေါင်းအုံးပေါ်မှစောင်ခေါက်သည် ညီညာသန့်ရှင်းနေ သည်။

စွယ်က အခန်းဝန်းကျင်ကို သာမန်ကာ လျှံကာ အကဲ ခတ်ပြီး ဝတ်ထားသောအင်္ကျီနောက်ဖက်ကို ဖြုတ်မည်ကြိုက်တွင် မျက်ဝန်းတစ်စုံက အိပ်ရာဘေးသို့ရောက်သွားသည်။ စာအုပ်တစ် အုပ်ဖြစ်သည်။ ပိုပြီးမှန်တာပြောရလျှင် အစိမ်းရောင်စာအုပ်မျက် နှာဖုံးဖြစ်သည်။

စွယ် စဉ်းစားသည်။ ဒီစာအုပ်မျိုးကို ဘယ်မှာမြင်ဖူးခဲ့ ပါလိမ့်ဟု အထပ်ထပ်စဉ်းစားမိသည်။ မျက်စိအာရုံထဲ ဒီစာအုပ် မျိုးကို ရင်းနှီးနေ၏။

စွယ် မူလတန်းတုန်းက သုံးခဲ့ဖူးသည့်အမျိုးအစားလား

ဆိုပြီး ထပ်စဉ်းစားသည်။ သို့သော် မဟုတ်မှန်းသိသည်။ စွယ်စုံ
ကျောင်းမှန်မှန်တက် စာမခက်ဆိုသော ကော်ဖီရောင်အဖုံးမျိုးနှင့်
စာအုပ်ကိုသာ သုံးခဲ့သည်လေ။ ဒါဆို ဒီစာအုပ်အဖုံးမျိုး ဘယ်မှာ
မြင်ဖူးခဲ့ပါလိမ့်။ စဉ်းစားသည်။ အတွေးထဲပေါ်မလာချေ။ ငါ
မလာလေ စဉ်းစားချင်လေဖြစ်သည့်လူစိတ်ကို ဖြည့်ဆည်းပေး
လိုက်သောအခါတွင် စွမ်းပကားကိုသတိရမိ၏။

စွမ်းပကားသည် အစိမ်းရောင်နှစ်သက်သူပီပီ မည်သို့
သောစာအုပ်အဖုံးမျိုးကိုမဆို အစိမ်းရောင်အဖုံးကပ်ပြီးမှ သုံးလေ့
ရှိသည်။ ပြီးတော့ စွမ်းပကားသုံးသည့်အစိမ်းရောင်မျက်နှာဖုံးမှာ
လည်း တစ်မျိုးတည်းဖြစ်၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စွမ်းပကား
၏အမေ ဒေါ်သီတာက စွမ်းပကားသုံးသည့်မျက်နှာဖုံးကို ထိုအချိန်
က ရန်ကုန်တွင် ဆင့်မှာခဲ့၍ဖြစ်သည်။

ဒီလိုစာအုပ်မျိုးက ဒီမိန်းကလေးထံတွင် ဘယ်က ဘယ်
လိုရောက်နေရတာလဲ။ စာအုပ်တစ်အုပ်က လှပသောအင်္ကျီထက်
ပို၍ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစာအုပ်အနား တစ်
ရပ်တိုးကပ်သွား၏။ စာအုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး ဖွင့်ဖတ်မည်ကြံစိုက်
တွင်...

“မမ မပြီးသေးဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရုတ်တရက် အေးသီက ဝင်လာလေ
သဖြင့် စွယ်မှာ ယောင်နနပင် စာအုပ်ကို အင်္ကျီနှင့်လုံးထွေးထား
လိုက်ရ၏။

“အင်း... တော်တယ်၊ အတော်ပဲ”

“မြန်လှချည်လား၊ အေးသီးက ကူဝတ်ပေးမလို့ကို”

“ရတယ်... မလိုတော့ဘူး၊ အားလုံးကွက်တိပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးနောက်
အင်္ကျီကို ဖြစ်သလိုလုံးချေကာ အိတ်ထဲထည့်၏။ မထည့်လို့လည်း
မဖြစ်။ အင်္ကျီထဲ၌ ခိုးရာပါပစ္စည်းက ပါနေတာကိုး။

“အန်တီ ခေါက်ပေးမယ်လေ”

“အဲ! ရ... ရပါတယ်၊ ကော်တွေနဲ့ဆိုတော့ လျှော်ရ
မှာပဲ၊ မထူးပါဘူး။ ဘယ်လောက်ကျသလဲအန်တီ”

“ထွာသတ္တကတော့ ခုနစ်ထောင့်ငါးရာလို့ရေးထားတာ
ပဲ၊ အနုစိပ်ရလို့နဲ့တူတယ်”

စွယ်မေတ္တာက အိတ်ထဲမှငါးထောင်တန်နှစ်ရွက်ကိုထုတ်
ကာ လှမ်းပေးသည်။

“ရတယ် အန်တီ၊ ပြန်မအမ်းနဲ့တော့။ လုံချည်စကတ်
နဲ့အင်္ကျီနဲ့ဆိုတော့ တခြားမှာအပ်ရင်လည်း တစ်သောင်းကျမှာပဲ။”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကဲ! ကိစ္စလည်းပြီးပြီဆိုတော့ စွယ်ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

စိတ်ထဲမလုံမလဲဖြစ်နေရတာနှင့်ပင် စကားစကဲပြန်ပြန်
ဖြတ်လိုက်၏။

“အေးသီလည်း ကျေးဇူးပဲနော်”

“ရပါတယ် မမရယ်၊ နောက်လိုတာရှိလည်း လာအေး”

“ကဲ! ဒါဆိုပြန်ဦးမယ်”

အဆောတလျင်ပင် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသော စွယ်
မေတ္တာကို ကျန်ရစ်သူနှစ်ဦးက ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“သိပ်ချောတာပဲနော်၊ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောဆိုတာ ဒါနဲ့
ကိုပြောတယ်ထင်ပါရဲ့”

“ကဲ! ဒေါ်လေးအေးလေ၊ ပြောနေလို့မပြီးဘူး၊ အိမ်ပြန်
ပြီးချက်ပြုတ်ရဦးမယ်။ ဒါနဲ့ ဒီညနေ ဘာထွက်သွားလဲ”

“သုံးလေးတဲ့ဟေ့၊ ငါက ရှစ်ကိုထိုးတာ ပါဝါချိန်းသွား
တယ်”

“သုံးလုံးကရော ဘာထွက်သွားသလဲ”

“မသိပါဘူးအေး၊ ထွာသစ္စာက အဲဒါတွေထိုးတာ ကြိုက်
တာမဟုတ်ဘူး။ ငါကဝါသနာပါလွန်းလို့သာ ခိုးထိုးနေရတာ။ သူ
က တစ်ချိန်လုံးအိမ်မှာရှိနေတော့ မထိုးလိုက်ရဘူး။ ညည်းရော

ဆက်သေးလာ။ အဲဒါ ညည်းရဲ့မွေးကဏန်းဆို၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
နာမည်ကြီးနေတယ်”

“မွဲချင်တော့ ပြာပုံတိုးတာပဲ၊ ဆတ်တိုးနဲ့မွေးလာတာ လေး
ဆတ်ရှိပြီ၊ ဒီမနက်မှ အချိန်မရလို့ ငွေမပေးမိတာ မွဲတာပဲ”

“ညည်းကလည်းအေး၊ ရင်နာစရာ”

“ကဲကဲ... အေးသီလည်းပြန်ဦးမယ်၊ ဟိုမှာ ထွာသစ္စာ
ပြန်လာပြီ”

ဒေါ်အေး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အေးအေးလူလူလမ်း
လျှောက်လာသော ထွာသစ္စာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ပြန်လာပြီလား”

အေးသီ၏နှုတ်ခွန်းဆက်စကားကို ထွာသစ္စာက အပြုံး
ရေးရေးဖြင့်သာ တုံ့ပြန်၏။ အေးသီနှင့်ထွာသစ္စာတို့ အဝင်အထွက်
ချိန်းပြီး ထွာသစ္စာက အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“ဟို... သူဌေးမလေးတောင် ခုပဲပြန်သွားတယ်”

ဒေါ်လေးအေးထံ ထွာသစ္စာက မျက်ဝန်းလေးဝင့်ကာ
ကြည့်၏။ ထိုမျက်ဝန်းလေးက မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို ဒေါ်
အေး သဘောပေါက်၏။

“အေးသီတို့အလုပ်ကလေး မန်နေဂျာမ၊ နာမည်တော့

ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ”

အခြေစကားကြောင့် ထွာသတ္တရာရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသလို သက်ပြင်းလည်းချစ်၏။ နာမည်တူတာပဲဖြစ်နေစဉ်းတော့ စွယ်နှင့်ထပ်မံဆုံစည်းချင်တာ အမှန်ပါ။ ဒါ စွယ်ကိုမချစ်လို့တော့ မဟုတ်ပါ။ နာကြည်းစရာကောင်းသည့်အတိတ်ကို ခါးသက်၍ ဖြစ်သည်။

စွယ်က ခုနေချိန် ဘယ်လိုပုံမျိုးဖြစ်နေလိမ့်မလဲဆိုတာ လည်း စိတ်ဝင်စားမိသည်။ အတွေးထဲလည်း ပုံဖော်နေမိသည်။ စွယ်မေတ္တာဟု အေးသိကပြောလာစဉ်က စွယ်များလားဆိုပြီး ခြေတွေပစ်ချင်မိသည်။

သို့သော် မတွေ့ဝံ့ချေ။ မတွေ့ရဲချေ။ ဘာကိုမှန်းသော်လည်း ကြောက်လန့်နေမိသည်မှာအမှန်ပါ။ သို့သော်လည်း မိသားစုဆိုတော့ အခက်သားပင်ဖြစ်သည်။ အလိုလိုနေရင်း နှလုံးသားထဲက ငတ်မွတ်တောင့်တနေမိသည့်အသိုက်အမြှိုဖြစ်၏။

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ငေးမှိုင်သွားသော ထွာသတ္တရာ၏ပုံကြောင့် ဒေါ်အေးက သတိလှမ်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထွာသတ္တရာ လန့်သွားသည်။ စိတ်ထဲ မကြည်လင်ချင်သောကြောင့် စောစောအိပ်ရာဝင်မည်ဟု ခြေ

တန်လက်ဟန်ဖြင့်ပြောကာ အခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

နေဝင်ခါစသာရှိနေသေး၍ ဒေါ်အေးက စိတ်ပူစွာ ထွာသတ္တရာနဖူးကိုစမ်းသည်။

“နေမကောင်းရင် ဆေးခန်းသွားပါလား”

ရပါတယ်ဟု ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်ပြောကာ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် မရပ်ဖူးသောမွှေးရနံ့တစ်မျိုးကို ချွံ့နှံ့ခံမိသည်။ ထွာသတ္တရာရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပြူးတူးပြာတာပင် ဘဝတွင်တန်ဖိုးထားခဲ့သောစာအုပ်လေး ထားခဲ့ရာနေရာကိုကြည့်သည်။

ထွာသတ္တရာ အံ့သြသွားသည်။ စာအုပ်လေးက သူ့မထားခဲ့သောနေရာတွင် ရှိမနေတော့ချေ။ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထိုးထည့်မိသလားဟု လှန်လှောရှာဖွေသည်။ မရှိချေ။ ထို့နောက် စောင်ခေါက်ကြား၊ ပြီးနောက် ကျွန်းသေတ္တာလေးထဲ။

ထွာသတ္တရာ အခန်းထဲမှ ပြူးတူးပြာတာထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်အေးကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် စာအုပ်ပျောက်သွားကြောင်း ပြောနေသည်။

“သေချာရှာကြည့်စမ်းပါဦး။ အထားမှားတာနေမှာပါ”

ထိုအခါခေါင်းရောင်မူလတန်းစာအုပ်လေးကို ထွာသတ္တရာ သိပ်

မြတ်နိုးမှန်း ဒေါ်အေးသိသည်။ မိမိထံရောက်လာကတည်းက ထိုစာအုပ်လေးကို ရင်ခွင်တွင်ပိုက်ပြီး ရောက်လာ၏။ ပြီးနောက် ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို ထိုစာအုပ်လေးကိုလှန်လှန်ကြည့်တတ်သောကြောင့် စာအုပ်ကလေးမှာ ပိုးထိုးချိန် ခြစားချိန်တောင် မရှိလိုက်ပါ။

“အင်း... ဟိုသူဌေးမလေးတော့ ဝင်တယ်”

အိမ်ကို ဘယ်သူလာသေးလဲဟုမေး၍ ဒေါ်အေးက ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထွာသစ္စာမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သဘောပေါက်လိုက်ပါ၏။ စွယ်မေတ္တာဆိုသောမိန်းကလေးသည် မိမိ၏ညီမစွယ်မေတ္တာပဲဆိုတာဖြစ်၏။

စွယ်မေတ္တာမဟုတ်ပါက ထိုစာအုပ်သည် ပျောက်စရာအကြောင်းမရှိပေ။ ထိုသို့သိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမိသည်။ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိ၊ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ထွာသစ္စာကိုယ်တိုင်ပင် အဖြေမသိနိုင်ပါ။

မေမေနှင့်ပြန်တွေ့ရမှာလည်း ပျော်သည်။ စွယ်ကိုလည်း ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် တွေ့ချင်သည်။ သို့သော် ထွာကြောက်မိသည်။ ဘာကိုမှန်းမသိ၊ ထိတ်လန့်နေမိသည်။ ဘာအပြစ်မှလုပ်မထား

သော်လည်း အားကိုးရာမဲ့ ထိတ်လန့်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အားကိုးရာကို တွေးမိသည်။ အားကိုးရာသည် တစ်ယောက်တည်းနီး၏။ သူသည် စွမ်းပကားပင်ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၁၆)

ထွာသစ္စာပေးသောစာခေါက်ကို စွမ်းပကားက ယူပြီး ဖြန့်ဖတ်လိုက်ချိန်တွင် စွမ်းပကားမျက်နှာပေါ် အရောင်အမျိုးမျိုး ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“အံ့ဩစရာပဲ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နင်က ငါ့ရဲ့စာအုပ် လေးကို ခုချိန်ထိသိမ်းထားတုန်းကိုး”

အရေးထဲ ပီတိစကားဆိုနေသော စွမ်းပကားကို ထွာ သစ္စာ အသည်းယားသွား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အတိတ်မှာ မသာ ယာနိုင်တော့ဘဲ စွမ်းပကားကို မစွဲပွန်သို့ဆွဲခေါ်မိ၏။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟု အကြံဉာဏ်ယူသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲပေါ့”

ဟင်္တအင်း... စွမ်းပကား။ ငါ ခုချိန်မှ ဒေါ်လေးအေးကိုရော ဦးလေးခင်အောင်ကိုပါ မထားခဲ့နိုင်ဘူးဟု ခြေလက်ဟန်ပြနေသည်။

“နင်အိမ်ထောင်ပြုတော့လည်း သူတို့တွေကို ထားခဲ့ရမှာပဲလေ”

ထွာသစ္စာခေါင်းရမ်း၏။ စွမ်းပကားရင်ထဲ နာကျင်သွားသည်။ စောစောကကြည့်နူးစိတ်လေးပင် ဘယ်သိလွင့်သွားမှန်းမသိတော့ပါ။ ထွာသစ္စာက သူ့အပေါ်လွှမ်းမိုးနိုင်သူဖြစ်၏။ ဖျော်ရွှင်အောင်လည်း လုပ်နိုင်သလို ဝမ်းနည်းအောင်လည်း ဖန်တီးနိုင်၏။

“ငါ နင့်အသံလေးကို ပြန်ကြားချင်လိုက်တာ ထွာသစ္စာရယ်”

ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ဖြစ်သည်။ တောပုန်းစားပြရဲ့သမီးပါလို့ပြောလည်း သူမယုံကြည်ချင်ပါ။ အကယ်၍ ထွာသစ္စာက စွယ်မေတ္တာပြောသလို အောက်တန်းကျတဲ့လူတွေရဲ့သမီးဖြစ်နေစေဦးတော့ သူ ထွာသစ္စာကိုနှစ်သက်လှပါသည်။

နှစ်သက်သည်ထက် ချစ်သည်ဟုပြောလျှင် ပိုမှန်လိမ့်မည်။ အချစ်ဆိုသောအရာကလည်း အဆန်းသားပင်။ နှစ်သက်

ပြီးမှ ချစ်တာလား။ ချစ်ပြီးမှ နှစ်သက်တာလားဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ မဆန်းစစ်နိုင်ပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ထွာသစ္စာကိုကြိုက်သည်။ နှစ်သက်သည်။ ချစ်သည်လေ။

“ဒေါ်လေးအေးတို့ကိုမခွဲချင်တာလည်း ဒါတော့ဒါပေါ့။ အိပ်ပေမဲ့ မင်းရဲ့မူလအသိုက်အမြုံကို ပြန်သင့်တယ်”

ထွာသစ္စာခေါင်းရမ်းသည်။ အကြောက်အကန်ဖြစ်သည်။

“ဘာလို့လဲ... ငါမသိတဲ့အကြောင်းအရာများ ရှိခဲ့တာထား”

ထွာသစ္စာခေါင်းငုံ့နေသည်။

“နင့်အဖေက ဓားပြမို့လို့လား”

ထွာသစ္စာခေါင်းမော့လာသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေက နူးညံ့ခြင်းကို တိမ်ကောသွားပြီး ခံပြင်းဒေါသများ ပြည့်နှက်နေ၏။

“ငါသိပြီးပါပြီ နင်နွယ်မေတ္တာ အမြွှာမဟုတ်မှန်းလည်း သိပြီးပြီ။ နင့်မိဘတွေက ဘယ်လိုလူမျိုးတွေပဲဖြစ်နေပါစေ၊ ငါ့အတွက်အရေးမကြီးပါဘူး။ ငါနင့်ကိုဘယ်လိုမှမမြင်ဘူး။ ငါ့မျက်လုံးထဲအရာအားလုံးကို ခွဲခြားပြီးမြင်တယ်။ နင်က ငါ့အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သူလေးပါ။ နင်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကိုငါချစ်တယ်”

ထွာသစွာ"

ထွာသစွာမျက်လုံးပြူးလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။
ထိုမျက်လုံးလေးက စကားလုံးများစွာ ရွတ်ဆိုနေသည်။

"ငါအတည်ပြောတာပါ။ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် ထွာသစွာ။
နင့်ကိုပဲလက်ထပ်ချင်တယ်"

ထွာသစွာ ခေါင်းခါရမ်းသည်။ သို့သော် သူက ထွာ
သစွာ၏လက်လေးကို ညင်သာစွာ ဆွဲလိုက်၏။

"စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါရှိပါတယ်။ ငါ့ကိုယုံကြည်ထားပေးပါ။
နင် ဘာလို့မပြန်ချင်တာလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် နင့်ဆန္ဒကို ငါ
မဆန့်ကျင်ပါဘူး။ ငါ စွယ်မေတ္တာကိုမပြောဖို့ ဖြောင်းဖျလိုက်ဖို့
မယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီကတော့ အိပ်ရာထဲမှာလဲနေတာ ကြာပြီ။
နာတာရှည်ဖြစ်နေတာ။ လေးဖက်နာတဲ့။ သူကတော့ မင်းကိုသိပ်
တွေ့ချင်နေတယ်။ ငါသိသလောက်တော့ မင်းပျောက်သွားတဲ့
နေ့ကစပြီး အန်တီနေမကောင်းဖြစ်ခဲ့တာပဲ"

ထွာသစွာမျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။
စွမ်းပကားရင်တွေ နာကျင်ကုန်၏။ စကားမပြောတတ်တော့သော
ကြောင့် စွယ်မေတ္တာရောက်လာသည်ကိုပင် စာရေးပြီးပြောနေရ
ရှာသည့် ထွာသစွာကို သနားသည်။

မိမိရဲ့မူလတန်းကျောင်းစာ အုပ်လေးကိုပင် ယခုချိန်ထိ
သိမ်းထားခဲ့ရှာသော ထွာသစွာကို မြတ်နိုးသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။
ခုလည်း ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုနေပြန်ပါပြီ။ ထွာသစွာရဲ့
မျက်ရည်တွေက သူ့နှလုံးသားကို စားဖျားလေးနဲ့ မထိတထိလာ
ထိုးနေသလို နာကျင်လှ၏။

"မငိုပါနဲ့ ထွာသစွာရယ်"

ချစ်သူ၏မျက်ရည်လေးများကို သုတ်ပေးရင်း ချောနေမိ
သည်။ ထွာသစွာက သည်းထန်စွာငိုနေ၏။

စကားမပြောတတ်၍ ရင်ထဲကျိတ်မှိတ်ခံစားနေရရှာမည့်
ထွာသစွာ၏ခံစားချက်ကို တွေးမိသောအခါ သူလည်း ထွာသစွာ
နှင့်ထပ်တူခံစားရ၏။ သူသိလိုက်ပါပြီ။ ထွာသစွာဟာ အန်တီမြင်း
မိုရ်ကို သိပ်ကိုချစ်နေသေးတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ မိသားစုကိုလွမ်း
နေသေးကြောင်း သိရသောအခါ သူ့အတွက် ရောင်ခြည်သမ်း
လာသည်။

ချစ်သူ၏ပခုံးကိုဖက်၍ မျက်ရည်များကို ကြင်နာစွာပင်
သုတ်ပေး၏။ ထိုတစ်ခဏနဲ့ သူနှင့်ထွာသစွာသည် တံတိုင်းမရှိ
တော့သည့်ပမာ ရင်းနှီးသွား၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးက တစ်ကမ္ဘာတည်လေသောအခါ အပြင်

၂၂၂ ♣ ထိန်း

မှပြန်လာသောဦးခင်အောင်က အိမ်ထဲဝင်ရောက် မဝင်ရောက်ကြ
ရလေသည်။ သို့သော် ချစ်သူတွေကြား မရှုပ်ချင်၍ အိမ်ဝင်သွား
ငုတ်တုပ်ထိုင်နေမိတော့၏။

အခန်း (၁၇)

“နင် ထွာသစ္စာနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

မရောက်စဖူး အရောက်ထူးတဲ့စွမ်းပကားက စွယ်ထံ
လာ၍ စွယ် ရင်ခုန်ကြည့်နှုန်းနေခိုက်တွင် စွမ်းပကားထံမှ ကြား
လိုက်ရတဲ့စကားက အဆင်းကိုတွန်းလွှတ်ခံလိုက်ရသလို ခံစား
ရသည်။

စွယ်ရင်ထဲ နာကျင်လာသည်။ ဘဝတစ်သက်တာလုံး
တွင် စွမ်းပကားကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ စိတ်နာသွားမိသည်။ မနေ့
ညနေကမှ စာအုပ်ကို စွယ်ယူလာတယ်။ ဒီနေ့ ဆယ့်နှစ်နာရီမထိုး
ခင် စွမ်းပကားက စွယ်ထံရောက်လာပြီဆိုတော့ စွမ်းပကားနှင့်
ထွာသစ္စာတို့ရဲ့အခြေအနေကို အကဲဖမ်း၍ရနေပါပြီ။

“နင်က ထွာသစ္စာရဲ့တမန်တော်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

စွယ် နာနာကြည်းကြည်းပြောပစ်လိုက်သည်။ စွမ်းပကား ရောက်လာခြင်းက စွယ်ကိုတွေ့ဖို့မဟုတ်ဘဲ ထွာသစ္စာလွှတ်လိုက် လို့ဆိုတဲ့အသိက နှလုံးသားတစ်စုံကို တဆစ်ဆစ်နာကျင်ရစ်စေ သွားတာလဲ။

“စွယ်အနေနဲ့ စွယ်ဘက်ကနေ နင်တွေ့မကြည့်ပေးလို့ ခုလိုပြောလာတာပါ”

စွမ်းပကား ကြောင်နသွားသည်။ သူ့တစ်သက်တာတွင် စွယ်မေတ္တာ ခုလိုတည်ငြိမ်နေပုံမျိုးကို ပထမဆုံးတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ် သည်။

“သေပြီလို့သိထားတဲ့လူတစ်ယောက်က အခုလို ရုတ် တရက်ပေါ်ထွက်လာတာ စွယ်ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ။ အဲဒီစာအုပ် ကလည်း စွမ်းပကားဟာဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ သေသေချာချာလေ့ လာရဦးမယ်။ ဟုတ်ခဲ့သည်တိုင်အောင်တောင် သေသွားပြီးသား လူတစ်ယောက်နဲ့လာတူနေတဲ့လူကို ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

စွယ်မေတ္တာက အချက်ကျကျပြန်ပြောသောအခါ စွမ်း ပကား ငိုကျသွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ သူ စွယ်ဘက်မှနေပြီး

စည်းစားခဲ့မိပေ။ စွယ်အနေနဲ့လည်း ဘယ်လိုလုပ်ယုံကြည်နိုင်မှာ ဆိုလဲ။

“သူက ထွာသစ္စာပါ”

“စွယ် သိပါတယ်၊ အဲဒါက နင့်ရဲ့စာအုပ်ဆိုတာ အတည် ပြုပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ စွယ်မယုံကြည်နိုင်သေးဘူး”

“သဘာဝကျပါတယ်”

“စွယ် သူ့ကိုတွေ့ကြည့်ဦးမယ်”

“ငါစိစဉ်ပေးမယ်လေ”

စွယ်ရင်ထဲ ပို၍ခါးသက်လာ၏။ ထွာသစ္စာကြောင့် ခု လောက်ထိ တက်ကြွနေသောစွမ်းပကားကို ပို၍ခါးသက်မိသည်။ သို့သော် ထိုဒေါသများကို အပြုံးလှလှနှင့်သာ ဖုံးကွယ်ပစ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စွမ်းပကား၏အမြင်တွင် စွယ်က ကရုဏာ ပြည့်သူတစ်ဦးဖြစ်ချင်သည်လေ။ ဒါကြောင့် စွမ်းပကား အထင် သေးသွား၍မဖြစ်ပါ။

“အင်း... အဆင်ပြေပါတယ်၊ စွယ်လည်း အဲဒီရပ်ကွက် ထဲမှာ သူ့ကိုသွားမတွေ့ချင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒါက သူ ကျင်လည်နေတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်လေ။ သူ့သာ စွယ်အစ်မ ထွာသစ္စာ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆို ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ သူ့အတွက်မကောင်းဘူး”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ငါတောင် အဲဒီလောက်အထိ မစဉ်းစားလိုက်မိဘူး။ နင်သိပ်တော်တယ် စွယ်မေတ္တာ”

စွယ်ရင်ထဲ နင့်သွားပြန်သည်။ သိပ်တော်တယ်ဆိုတာ မျိုးကို ချိုးကျူးစကားက စွမ်းပကားနှုတ်ဖျားတွင် စွယ်အတွက် မရှိကူးဟု စွယ်ထင်ထားခဲ့တာပါ။ သို့သော် ယခုကြားရပြန်တော့လည်း ထွာသစ္စာကြောင့် ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဒါဆို ငါ သူ့ကိုဘယ်ခေါ်လာရမလဲ”

“... ဆိုင်ကိုခေါ်လာခဲ့လေ၊ အဲဒီမှာက လူရှင်းတယ်၊ စကားပြောဆိုလို့အဆင်ပြေတယ်”

“အိုကေလေ၊ ဒီည နင် ချိန်းလိုက်မလား”

“နင်က တက်ကြွလှချည်လား”

“နင်တို့မိသားစုကို ပြန်ပြီးပေါင်းစည်းစေချင်တယ်။ နီမဟုတ်ရင် ထွာသစ္စာက ဂုဏ်ငယ်နေတယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုရင်တောင် အခက်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ဆွံ့အသွားတယ်၊ နင်သိပြီးဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီအတွက်လည်း စစ်ဆေးကုသရမယ်လေ”

“ဒါကြောင့် သူက စွယ်တို့မိသားစုထဲ ပြန်ဝင်မှဖြစ်မယ်ပေါ့”

“ငါလုပ်ပေးလို့ရပါတယ်၊ သူလက်မခံမှာစိုးလို့ပါ။ သူ

က မာနကြီးတယ်လေ။ ငါ့ကိုငါမှန်းသိနေသားနဲ့တောင် ပုန်းရှောင်နေသေးတာပဲ။ ငါက မရမကလိုက်ခဲ့လို့သာ ပြန်ဆုံရတာ။ နင်တို့တွေပြီးရင်တော့ အန်တီမြင်းမိုရ်ကို အသိပေးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အန်တီလည်း ထွာကိုတွေ့ချင်ရောပေါ့။ ထွာကလည်း အပြောနိုင်ပေမယ့် အန်တီကိုတွေ့ချင်ပုံရတယ်”

ထွာတဲ့လား စွမ်းပကားရယ်။ စွယ်ကိုတောင် အဖျားဆွတ်ပြီးမခေါ်ခဲ့တဲ့နင်နှုတ်ဖျားက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဆုံစည်းခဲ့တဲ့ ထွာသစ္စာကိုတော့ ထွာတဲ့လား။

“မဖြစ်ဘူး... စွမ်းပကား၊ မေမေ့ကိုပြောလို့မဖြစ်သေးဘူး။ ထွာသစ္စာသာမဟုတ်ခဲ့ရင် မေမေ့ပိုပြီးခံစားရလိမ့်မယ်”

“နင် ငါ့ကိုမယုံဘူးလား”

“နင့်ကိုယုံတယ်... စွယ် မယုံတာက မာယာများတဲ့ လောကကြီးကိုပါ။ စွယ်တို့ကြားမှာ စွယ်တို့ပဲသိတဲ့ကိစ္စတွေရှိနေတယ်။ အဲဒါကိုသာ သူသိနေရင် သူက ထွာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ နင်မေးကြည့်ပေါ့။ ငါပြန်မယ်၊ နင်ဆည်း လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပေါ့”

“အင်း”

“ငါဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်မယ်”

စွမ်းပကားက တက်ကြွစွာ ပြန်သွားသည်။ စွယ်မေတ္တာ
က စွမ်းပကား၏ကျောပြင်ကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေမိသည်။ နှစ်
ထဲ၌ တဆစ်ဆစ်နာကျင်ခံစားနေရသည်။

“သမီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ စွမ်းပကား လာတယ်ဆို
ပြန်သွားပြီလား”

ဖေဖေအသံဖြစ်သည်။ စွယ်နှင့်စွမ်းပကားတို့က မကြာ
ခင်လက်ထပ်ကြတော့မည်ဆိုတာ တစ်ရုံးလုံးသိနေသည်။ တစ်
တစ်ယောက်က ဖေဖေကိုသတင်းပို့ထားသည်ထင်ပါရဲ့။

“ခုပဲ ပြန်သွားတယ်ဖေဖေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သမီးမျက်နှာလည်း မကောင်း
လား”

“ဖေဖေ စွယ်ကိုအချိန်ခဏလောက် ပေးပါလား”

“စွမ်းပကားနဲ့ စကားများပြန်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မများပါဘူး”

“ဒါဆိုတာဖြစ်တာလဲ”

“ဖေဖေ... ထွာက သေသွားပြီမဟုတ်လားဟင်”

ဖေဖေသာလျှင် စွယ်ဘဝတွင် အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သည့်
မေမေ့ကိုမပြောဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းအရာဆိုလျှင်တောင် အေး

ကိုတော့ ပြောဖြစ်သည်။ ထွာကြောင့် မေမေနှင့်စွယ်တို့ အနေဝေး
ခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့် ထွာကိုစိတ်နာသည်။ သမီးရင်းဖြစ်သည့်
စွယ်ထက် ထွာကိုပိုတမ်းတနေသော မေမေ့ကိုလည်း နာကြည်း
သည်။ ထို့ကြောင့်ထင်သည်။ မေမေနှင့်စွယ်တို့က ဝေးသည်ထက်
ဝေးသွားကြ၏။

မေမေနှင့်ဝေးလာသည်နှင့်အမျှ ဖေဖေအပေါ် စွယ် ပို
ပြီးခင်တွယ်လာသည်။ မေမေ့စကားထက် ဖေဖေ့စကားကို ပိုပြီး
အရေးထားချင်မိသည်။ ပိုပြီးယုံကြည်ချင်သည်။

“သမီးဘာလို့ ခုမှ ဒါကိုလာမေးနေတာလဲ၊ ထွာသစ္စာ
က လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကတည်းက ရေနစ်သေသွားပြီလေ၊
အဖေလိုမိုက်ရှူးရဲသွေးပါတဲ့ကလေးက မိုက်တဲ့အလုပ်ကိုပဲလုပ်
တယ်”

“အဲဒီတုန်းက ထွာသေသွားတယ်ဆိုတာ သေချာလား
ဖေဖေ”

“သေချာတာပေါ့၊ သူ့အင်္ကျီကိုတောင် ဖေဖေယူလာ
သေးတယ်လေ။ သူ့ကိုလည်း ဖေဖေကိုယ်တိုင် သဂြိုဟ်ခဲ့တာ”

စွယ်မေတ္တာရင်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားသည်။ ရာသက်
ဖန်ယုံကြည်ခဲ့သောဖေဖေအပေါ် ပထမဆုံး သံသယဝင်သွား၏။

“သူက ဓားပြခိုလ်ရဲ့သမီးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ မကောင်းတတ်လို့ ဖုံးကွယ်ထားတာ။

သူ့အမေကလည်း အိမ်ဖော်မဟုတ်ဘူး၊ ပြည့်တန်ဆာ”

စွယ်နားထဲ ပို၍ခါးသက်သွားသည်။

“ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့အမျိုးအနွယ်ကို စွယ်နဲ့ ဘာလို့ အမြှာညီအစ်မ လုပ်ခိုင်းခဲ့တာလဲ”

“သမီးမေမေကြောင့်ပေါ့၊ သူက အဲဒီကလေးကိုချစ်လှ ပါချည်ရဲ့ဆိုပြီး ခေါ်မွေးတာ”

“သူ့အမေကရော”

“မွေးပြီးပြီးချင်းပဲ ဆုံးသွားတယ်၊ သမီးမေမေကလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိလို့နေမှာပေါ့”

စွယ်နုလုံးသားထဲ သံမှိုနှင့်ရိုက်ထည့်ထားသော ခံစားချက်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေက အင်မတန်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့လူ ဖြစ်သည်။ ဓားပြကို ဗစ္စည်းပေးခဲ့ရုံမက အဲဒီဓားပြခိုလ်ရဲ့ကလေး ကိုတောင် ခေါ်တင်ပြီးကျွေးမွေးထားသေးသည်။ ဖေဖေရဲ့လက် မောင်းမှဒဏ်ရာကြီးသည် သေရာပါဖြစ်၏။ အဲဒီဓားပြခိုလ်က ဓားနှင့်ခုတ်ထားသည်ဟု ဖေဖေပြောဖူးသည်။

ဒါကြောင့် မေမေ့ကိုပိုပြီးစိတ်နာသည်။ မေမေက ကိုယ့်

အတွက်ပဲ ရှေ့တန်းတင်သည်ဟုထင်သည်။ ပြီးတော့ ထွာအပေါ် နေလိုအပ်ဘဲ သံယောဇဉ်ကြီးနေသည့်မေမေ့ကြောင့် စွယ် တွေးရင်း သံသယဖြစ်မိသည်။ မေမေနှင့်ဓားပြခိုလ်တို့ ရိုးသားကြရဲ့ လားဟုဖြစ်သည်။ ထိုသို့တွေးမိတိုင်း ဖေဖေအတွက် ပိုပြီးစိတ် မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ဖေဖေကတော့ မေမေ့ကိုချစ်လိုက်တာ၊ စွယ်မျက်မြင် ခံပါဖြစ်သည်။ အလုပ်သွားချိန်တိုင်း မေမေရိုရာအခန်းထဲဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ပြန်ချိန်တိုင်းလည်း နှုတ်ဆက်သည်။ မေမေက သွန်ပါသည်။ ထွာသစ္စာပျောက်သွားတာ ဖေဖေရိုက်လိုက်လို့ တစ် နှုန်းတစ်စပါနိုင်သော်လည်း ဒါက ဖေဖေအလွန်မှမဟုတ်တာ။ နေ့သူ့သမီးကို ဒီလောက်ရင်ခွင်ပိုက်နိုင်ခဲ့တာပဲ မြင့်မြတ်လွန်းနေ ပါပြီ။ မေမေလွန်သည်ဟု စွယ်ကတော့ မြင်သည်။

ဒါပေမဲ့ အခု ဖေဖေက ဘာလို့ညာရတာလဲ၊ ထွာ မသေ သေး။ အဲဒီစက်ချုပ်သမဟာ ထွာပါဟု သူမလည်းသိနေပါပြီ။ ဒါဆို ဖေဖေက ဘာလို့ ထွာသေပြီဟုပြောနေရတာလဲ။ ဖေဖေ စွယ်အပေါ် ဘာမျှားလျှို့ဝှက်ထားတာရှိနေတာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဆခြားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အမြင်မှားတာလား။

“ဖေဖေ သူ့ကိုသင်္ကြန်ခွဲတုန်းကလေး သူက ထွာဆိုတာ၊

သေချာလားဖေဖေ”

“သမီးရယ်၊ သူက ဖေဖေသမီးအရင်းမဟုတ်ပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ ရှစ်နှစ်အတူနေလာခဲ့တဲ့သူပါ”

စွယ် ပို၍သံသယဝင်လာသည်။ မိမိလက်ထဲမှစာအုပ် သည် စွမ်းပကား၏စာအုပ်မှန်း သေချာလှသည်။ အဲဒီစာအုပ်နှင့် အတူ ထွာသစ္စာပျောက်သွားတာကိုလည်း မှတ်မိနေသည်။ ပြီး တော့ စွမ်းပကားကလည်း အသေအချာကို ထွာသစ္စာပါဟုဖြော နေသည်။ ဒါဆို ဖေဖေက ညာနေတာပေါ့။ ဖေဖေက စွယ်ကို ညာနေတာပေါ့။

“သမီး ဘာလို့ ခုမှဒါတွေလာမေးနေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ရုတ်တရက် ထွာကိုသတိရသွားမိလို့ပါ”
ဘာဖြစ်မှန်းမသိ ညာလိုက်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကို အမှန်အတိုင်းမပြောချင်သေး တာ အမှန်ပါ။ ထွာသစ္စာကိုပြန်တွေ့ပါတယ်ဟုမပြောသေးခင်မှာ ထွာသစ္စာဟုတ်မဟုတ် အတည်ပြုချင်သေးသည်။ ထိုစဉ်က စွယ် ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးနေသည်။

“ဖေဖေ စွယ်ကို နေ့တစ်ဝက်ခွင့်ပေးပါလား”

“နေမကောင်းလို့လား သမီး”

“စွယ် ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ပါ”

ထပ်လိမ်လိုက်ပြန်သည်။ အမှန်တကယ်တော့ ထွာသစ္စာ ထံသွားဖို့ ခွင့်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖေဖေက စွယ်ကိုချစ်တော့ စွယ်သဘောအတိုင်း ခွင့် ပေး၍ စွယ်က သုတ်သုတ်ပင် ထွာသစ္စာတို့ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်လာ ခဲ့သည်။ ရွှံ့ထူပြီး ကျဉ်းမြောင်းသောဒီရပ်ကွက်ထဲ ကားဝင်ဖို့မှာ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ကားကို လမ်းမတွင်ရပ်ထားခဲ့ပြီး လမ်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ထွာသစ္စာတို့အိမ်ရှေ့ကိုရောက်လျှင် ထွာသစ္စာဟုထင်ရ သော စက်ချုပ်သမကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သိပ်ကိုလှသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးများကို ကျောတွင် ဒီ အတိုင်းဖြန့်ချထားသည်။ မကြာသေးခင်ကမှ ခေါင်းလျှော်ထား သည်ထင်ပါသည်။

“ဒါ ထွာသစ္စာတို့အိမ်ပါနော်”

အသံပြုရုံသက်သက်ဖြစ်သည်။ စွယ် ထိုသို့အသံပြုလိုက် တော့မှ ချုပ်စက်အသံ တဂျိုးဂျိုးတဂျက်ဂျက်က ရပ်သွားသည်။ ထိုစက်ချုပ်သမလေးက စွယ်ထံကြည့်လာသည်။

မျက်ဝန်းနှစ်ခုတို့က ဆုံမှတ်တစ်ခုတည်း၍ အာရုံစိုက်

ကြချိန်တွင် ရင်ထဲ ကိုယ်စီ ထိခိုက်နာကျင်ကုန်ရသည်။

သေချာသွားပါပြီ။ ဒါ ထွာပါပဲ။ ထွာလိုမသိခင်က ခုလို တွေ့ခဲ့ပါက ဒီမျက်လုံးတွေကို ရင်းနှီးလိုက်တာဟု ရင်ထဲခံစားရ နိုင်သည်။

စွယ်ကလည်း သိနေသလို ထွာသစ္စာကလည်း သိနေ ဖူး။ စွယ်မေတ္တာပါလို့ မိတ်ဆက်ခင်မှာပင် စွယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။

စွယ်က မိမိထံရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သိနေသော်လည်း ခုလောက်မြန်မြန်ကြီး ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ထွာသစ္စာ၏လက်ချောင်းလေးများ ဖျပ်ဖျပ်ခါနေသည်။ ရင်အစုံကလည်း တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။ စက်ခုံထုထုရပ်သည်။ ပြီးနောက် ဧည့်သည်ကိုထိုင်ပါဆိုပြီး အမူအရာပြသည်။ ထွာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခပ်စုတ်စုတ်ဆက်တိပေါ် ဝင်ထိုင်သည်။

“နင် ငါ့ကိုမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

စွယ်က ထုံးစံအတိုင်း လိုရင်းကိုတည့်တည့်ပြောသည်။

“ငါ့ကို အဲဒီလိုမသိသလို နားမလည်သလို ပြူးကြောင် ကြောင်မျက်လုံးတွေနဲ့မကြည့်နဲ့ ထွာသစ္စာ။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် နင့်

ကို သနားတာ စွမ်းပကားပဲရှိလိမ့်မယ်”

ထွာသစ္စာ ငိုချင်သွားသည်။ ပြန်တွေ့ရမှာကို ကြောက် နေမိသော်လည်း တွေ့တွေ့ချင်းရရှိလာမည့်နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ကိုတော့ ထိုသို့မမျှော်လင့်ခဲ့မိတာအမှန်ပါ။

“ငါလည်း နင့်ကိုသိတယ်၊ နင်လည်း ငါ့ကိုသိတယ်။ ဘာမှမူရာမာယာများမနေနဲ့၊ စကားမပြောတတ်သလိုလည်း ဟန် ဆောင်နေစရာမလိုဘူး။ လူတကာက နင့်ကိုသနားကောင်းသနား ယော်။ အဲဒီအထဲမှာ ငါမပါဘူး”

‘မဟုတ်ပါဘူး စွယ်ရယ်၊ ငါတကယ်မပြောနိုင်တော့ တာပါ’ဟုပင် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ရှင်းပြနေသည်။ သို့သော် စွယ်က ထွာ၏ဆိုလိုရင်းကို နားလည်ပုံမပေါ်ပါ။ စွယ်၏မျက်လုံး တောက်တောက်များက စူးရှနေသည်။

“နင်က ပြည့်တန်ဆာရဲ့သမီး၊ ဓားပြသမီးပီပီ သိပ်ကို မာယာများလွန်းတယ် ထွာသစ္စာ”

ထွာသစ္စာ လန့်သွားသည်။ မိမိအဖေဟာ ဓားပြဟု စွမ်း ပကားပြောခဲ့စဉ်က စွမ်းပကားအသိမှားနေလို့ဟု ယူဆထားခဲ့မိ သည်။ ခုလည်းထပ်ကြားရပြန်သည်။

ထွာ ရင်နာလာသည်။ နားထဲတွင်လည်း ‘ကယ်ရကုဗ္ဗိ’

မနပ်တဲ့ကလေး' ဆိုသည့်မေမေအသံကို အထပ်ထပ်ကြားယောင်
မိနေသည်။ 'နင့်ဖေဖေက ဥစ္စာရှူး၊ ရူးပြီးသေသွားတာ၊ နင့်အမေ
က ရုပ်ဆိုးမ၊ အိမ်ဖော်မ' နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီဆိုသော်ငြား ထိုအသံ
တွေက ထွာနှလုံးသားထဲမှာ သံမှိုနှင့်ရိုက်နှက်ထားသလို စွဲထင်
ကျန်ရစ်နေ၏။

ဘာတွေလဲ။ အခု တစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့ရတဲ့
ထွာမိဘအရင်းတွေရဲ့သမိုင်းက ဘာတွေလဲ။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်လုံးလုံး စကားပြောဖို့ မကြိုးစား
ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ အားယူကာ ကြိုးစားကြည့်နေသည်။
ရင်ထဲပြည့်သိပ်နေသောစကားလုံးများကို ပြောပစ်ချင်နေသည်။
နှင့် မဟုတ်တာ ရမ်းမပြောနဲ့၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ့အဖေနဲ့ငါ့အမေ
က အဲဒီလိုယုတ်ညံ့တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူးဟု အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်
ပစ်ချင်သည်။ သို့သော် အသံတွေအစား မျက်ရည်တွေသာ စီး
ကျလာရတော့၏။

“ဘာမှလာပြီး ငိုပြမနေနဲ့၊ ဒီထက်ရှေ့ဆက်တိုင်းရင် ဒီ
ထက်ခံစားရမယ်။ နင့်အမေဟာ ပြည့်တန်ဆာမဆိုတာ စွမ်းပကား
သိအောင် ပြောပစ်လိုက်မယ်။ အဲဒါမှ နင်လည်း အရှက်ဟက်
တက်ကွဲရောပဲ”

စွယ်မေတ္တာ၏ပါးစပ်ဖျားတွင် ထွာမွေးမိခင်ဟာ ရုပ်ဆိုး
တဲ့အိမ်ဖော်မကြီးဖြစ်လိုက်၊ ပြည့်တန်ဆာမကြီးဖြစ်လိုက် ဖြစ်နေ
သည်။ ပြီးတော့ ထွာအဖေကလည်း ဥစ္စာရှူး လူပြိုနိုးဖြစ်လိုက်၊
ဓားပြကြီးဖြစ်လိုက်နှင့်မို့ စွယ်စကားတွေကို ထွာမယုံချင်တော့ပါ။
ပြီးတော့ မရှိကြတော့တဲ့ထွာမိဘတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ခုလိုထိ
ပါးလာသောအခါ ထွာရင်ထဲ နာကြည်းမိသည်ထက် မုန်းစိတ်က
ဝင်လာသည်။

“နင် ဒီထက် စွမ်းပကားကိုမြူစွယ်လာရင် ဒီပတ်ဝန်း
ကျင်မှာရော ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာပါ မနေနိုင်အောင်လုပ်ပစ်
မယ်။ နင်ထွက်သွားပါ။ နင်က ငါ့အတွက် ဂြိုဟ်ဆိုးပဲ။ ငါနဲ့ဝေး
ရာကို နင်ထွက်သွား။ ငါ့မမြင်နိုင်တဲ့ဆီ နင်ထွက်သွား။ ငါနဲ့စွမ်း
ပကားက မကြာခင်လက်ထပ်ကြတော့မှာ။ အဲဒီလက်ထပ်ပွဲက
နင့်ကြောင့် အချိန်တွေကြာသွားရင် နင့်ကိုငါသတ်ပစ်လိုက်မယ်
အယုတ်တမာမရဲ့။ အဲဒီမျက်လုံးလေးနဲ့ ချူစားညှာစားချင်နေတဲ့
ကောင်မ၊ ရိုးသားသလိုနဲ့ ပုတ်အဲနံဟောင်နေတဲ့မိန်းမ၊ မကြည့်
နဲ့... ငါ့ကို အဲဒီလိုမျက်လုံးတွေနဲ့ လာမကြည့်နဲ့”

စွယ်မေတ္တာ စိတ်ရှိလက်ရှိပင် အံ့ကြိတ်ပြီးပြောလိုက်၏
ထွာသစ္စာ သည်းခံနိုင်စွမ်းကုန်သွားပါပြီ။ မိမိနေထိုင်ရာအရပ်ကို

လည်း လာသေးတယ်။ မိမိကိုလည်း ဇော်ကားသေးတယ်။ ပြီး
ခြောက်သေးတယ်။ မိမိရဲ့မွေးမိဘအရင်းတွေရဲ့သိက္ခာကိုလည်း
ထိပါးသေးတဲ့စွယ်မေတ္တာကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ချင်တော့၍ ချက်
ချင်း ဆတ်ခနဲထကာ ပါးရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် စွယ်မေတ္တာကလည်း လည်သည်။ ထိုလက်
ကို ချက်ချင်းဖမ်းချုပ်ကာ ဆောင့်တွန်းပစ်၏။ ထွာသစ္စာမှာ ထရံ
ထောင့်၌ ခွေခနဲလဲကျသွားသည်။

“စွယ်မေတ္တာ! နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

အိမ်ပေါ်တဘုန်းဘုန်းပြေးတက်လာသော စွမ်းပကား
ဖြစ်သည်။ စွယ်မေတ္တာ လန့်သွားသည်။ စွမ်းပကားက လဲကျ
နေသောထွာသစ္စာကို တွဲထူနေသည်။

စွယ် ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ယောက်ယက်
ခတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်ပစ်၏။ မိမိပါး
ကို မိမိလက်နှင့်ကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်သည်။ လက်သည်းက ရှည်
သောကြောင့် အလွယ်တကူပင် ပါးပြင်၍ လက်သည်းခြစ်ရာထင်
သွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်...ဟင်”

စွမ်းပကား လန့်သွားသည်။ စွယ်မေတ္တာကို အပြစ်တင်

မလို့ကြံတုန်းတွင် စွယ်မေတ္တာ၏ပါးမှ လက်သည်းခြစ်ရာကြီးကို
တွေ့လိုက်ရ၍ မှင်တက်သွားသည်။

စွယ်မေတ္တာငိုနေသည်။ ပြီးနောက် ဝမ်းပန်းတနည်းပုံ
နှင့် အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းသွားသည်။ စွယ်မေတ္တာနောက် ပြေးလိုက်
သွားသင့်တယ်ဆိုတာ သိသော်လည်း ထွာသစ္စာကိုပစ်မထားနိုင်
တာက သူ့နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒဖြစ်သည်။

“နင် သူ့ကိုလုပ်လိုက်တာလား”

ထွာသစ္စာခေါင်းရမ်းသည်။ ပြီးနောက် လက်သည်းရှည်
မထားတတ်သော မိမိ၏လက်များကို စွမ်းပကားမြင်အောင် ပြ
သည်။ စွမ်းပကား တွေးရခက်သွားသည်။

“ဘယ်နား နာသွားသေးလဲ”

ထွာသစ္စာက စာအုပ်နှင့်ဘောပင်ကိုဆွဲယူကာ မညီညာ
သောလက်ရေးများနှင့် စာကြောင်းရှည်ကြီးကိုရေးပြ၏။

စွမ်းပကားလိုက်ဖတ်၏။ မိဘတွေက မကောင်းမှုလုပ်
တဲ့လူတွေဆိုတာ မယုံနိုင်ကြောင်းနှင့် မိဘတွေရဲ့နောက်ကြောင်း
ကို သိလိုကြောင်းတွေဖြစ်၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့ သိစေရမယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို အန်တီ
မြင်းမိုရ်တော့ သိမှာပဲ။ နင့်ကို ငါ အန်တီဆီခေါ်သွားမယ်”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ထွာသစ္စာထံတွင် ငြင်းလိုသည့်မျက်
ဝန်းမျိုးမတွေ့ရတော့ချေ။

စွမ်းပကားက ထွာသစ္စာ၏နဖူးမှဆံစလေးများကို လက်
ဖြင့် ထိတို့လိုက်သည်။

“စိတ်မပူနဲ့၊ သူတို့ပြောသလို နင့်အဖေက ဓားပြမဖြစ်
နိုင်ပါဘူး။ မျိုးရိုးဗီဇဆိုတာ ဖျောက်ဖျက်လို့မှမရတာ။ နင်က ဒီ
လောက်တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး စိတ်ရင်းကောင်းတာ ဘယ်လိုလုပ်
နင့်အဖေက ဓားပြခိုလ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အကယ်၍
နင်က ဓားပြခိုလ်ရဲ့သမီးဖြစ်စေဦးတော့ ငါနင့်ကိုချစ်တယ်။ အဲဒါ
ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲဘူး။ ငါ နင့်ကိုလက်ထပ်မယ်”

ထွာသစ္စာ ပိုပြီးနားမလည်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ စောစောက
ပဲ စွယ်က စွမ်းပကားဟာ သူနဲ့မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မယ့်
လူပါဟုပြောသွားပြီးကာမှ ခု စွမ်းပကားက ထွာကိုဘာတွေလာ
ပြောနေပြန်တာလဲ။

ထွာရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေကုန်သည်။ အရာအားလုံးကိုပေါ့
မပုန်းရှောင်တော့ဘဲ အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ပစ်ချင်စိတ်တွေ
ရင်ထဲ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင်...

အခန်း (၁၈)

“ဖြန်း!”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်လာချင်းပင် ပါးတစ်ခြမ်း ပူခနဲဖြစ်သွားရ
သည်။ လန့်လည်းလန့်သွားသလို ယုံလည်းမယုံနိုင်ပါ။

“မေမေ”

“နင်ဘာအမျိုးတွေ ချိုးနေတာလဲ စွမ်းပကား။ နင့်ကိုယ်
နှင့် ဟုတ်လှပြီထင်နေသလား။ ငါ့သားလေးတော်လှတော်လှနဲ့
သောင်းမမြင်းစီးထွက်ချင်နေတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။ နင့်ကိုတာ
ကြည့်ပြီး ယုံရမှာလဲ...ဟင်!”

“မေမေဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘယ်မှာလဲ... အဲဒီ အ,အမ”

သူလန့်သွားသည်။ အံ့သြသွား၏။ မေမေ ဘယ်လိုက
ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ။

“စွယ်ပိုးတစ်ခြမ်းလုံး ရောင်ကင်းနေပြီ။ သူက ဘာ
အဆင့်မို့လဲ။ နင့်ရှေ့မှာ ဒီလိုလုပ်နေတာ နင်က ဘာကောင်မို့
ရပ်ကြည့်နေရတာလဲ။ တွေ့ပစေဦး... သူများသားကိုလည်း မျက်
နှာပြောင်တိုက်သေး။ လူကိုလည်း နာအောင်လုပ်သေး။ အရေ
ခွံကိုဆုတ်ပစ်မယ်”

“မေမေ”

မေမေသိပ်ကိုဒေါသထွက်နေပြီဆိုတာ သူသိလိုက်၏။
မေမေအထင်လွဲနေပါပြီ။ စွယ်မေတ္တာ၏ပါးမုဒ်၏ရာက ထွာလုပ်
တာမဟုတ်မှန်းသိသည်။ စွယ်မေတ္တာက ဘယ်ကဘယ်လိုဒဏ်
ရာရလာမှန်းတော့ သူမသိပါ။

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီမိန်းမ”

“မေမေ့ကို စွယ်မေတ္တာ ဘာတွေလာပြောသွားတာလဲ”

“ငါ့ကိုပြန်မမေးနဲ့ စွမ်းပကား၊ နင်ဘာတွေမဟုတ်တာ
လုပ်နေလို့ စွယ်က အဲဒီလိုမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရတာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဟိုကလည်း စွယ်မေတ္တာကို ဘာမှ
မလုပ်လိုက်ဘူး”

“မလုပ်လိုက်ရင် အဲလိုဒဏ်ရာရလာပါ့မလား။ လူကြား
ဆွဲပဲမကောင်။ မိန်းကလေးမျက်နှာ လက်သည်းခြစ်ရာရှိရတယ်
ဆို၊ နင့်ကိုသာ ငါရိုက်သတ်ချင်တော့တယ်။ ဒီလို ဆွဲအ နား
ကြားကိုမှ ရူးပါ၊ စွမ်းပကားရယ်... ငါအသည်းနာတယ်”

“စွယ်မေတ္တာက အဲဒီလိုပဲ မေမေ့ကိုလာတိုင်သွားတယ်
ဆို။ တော်တော်မကောင်းတဲ့မိန်းကလေး”

“ဘယ်လိုပြောတယ် စွမ်းပကား”

“အဲဒီမိန်းကလေးက တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ မေမေရေ။
အဲဒါ ထွာသစ္စာ၊ မပြောချင်လို့ကိုမရဘူး။ အဲဒါ သူ့ရဲ့တစ်ချိန်
က အမြှာအစ်မ ထွာသစ္စာ... သိပြီလား”

“ဘာ!”

“မေမေက ဘာမှမသိဘဲနဲ့ တစ်ဖက်သတ်၊ ဒါကြောင့်
လည်း ဟိုကရောင့်တက်နေတာ။ သားတော့ သူ့ကိုယူမလား
ဆူမလားဆိုရင် သေပဲသေလိုက်တော့မယ်။ ဘယ်လိုဟာလေး
ဆိုသိဘူး၊ ငယ်ကျွင့်က ပျောက်လောက်ပြီထင်တာ။ ခုထိ ပါ
နေသေးတယ်။ ဟိုတိုင်ဒီတိုင်နဲ့”

စွမ်းပကား ပွစိပွစိပြောပြီး တက်သွားလျှင်တော့ ဒေါ်
မိတာမှာ အပြစ်မကင်းသလိုခံစားရသည်။

၂၄၄ ❀ ဓလိပိ

မတော်ရသေးတဲ့ရွေးမလောင်းရဲ့ ငှက်ကားကြောင့် သား
အရင်းရဲ့ပါးကိုတောင် ရှိုက်လိုက်မိတယ်တဲ့လေ။ မိမိက ဘယ်ထိ
လူလဲဆိုတာ ဆန်းစစ်ရတော့မည်။

ပြီးတော့ စွယ်မေတ္တာက ဘယ်လိုကလေးလဲ...

အသန်း (၁၃)

ထွာအဆင့်အတန်းနှင့် ဗွီဒီယိုထဲမှာသာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူး
သောအိမ်မျိုးကို စွမ်းပကား၏ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် ထွာရောက်
လာခဲ့သည်။

ထွာရင်တွေ ခုန်နေသည်။ မေမေနှင့်တွေ့ရတော့မှာမို့
မိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ထွာ မေမေကိုချစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်
အိမ်ချုပ်တတ်ကတည်းက မေမေအတွက်ရည်ရွယ်ပြီး တဘက်
ဘက်ထည်ချုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုတဘက်တွင် ပန်းကြိုက်သည့်မေမေ
အတွက် ချည်နားဖောက်ပေးထားသည်။ အစိမ်းရောင်ဘုရားရှိခိုး
အတက်ပေါ်တွင် အရောင်အသွေးစုံလင်သောပန်းတို့က ဖူးလိုက်
နှုတ်လိုက်နှင့် အလှချင်းပြိုင်နေ၏။

“ဝင်လာလေ၊ ဘာတွန့်နေတာလဲ”

မေမေတို့အိမ်မှန်းသိသော်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မဝင်ရဲချေ။ ခမ်းနားလှသည့် ထိုသုံးထပ်အဆောက်အဦးကြီးထဲ ထွာသွားစွာ မဝင်ဝံ့ချေ။

“လာပါ၊ ထွာရဲ့”

စွမ်းပကားက ထွာသွား၏လက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲဝင်ခေါ်သည်။

ထွာသွား အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ စွယ်များ ရှိလိုရှိပြန် ဟိုဟိုဒီဒီရှာမိသည်။

“ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး၊ ခုံးတက်ကြတယ်။ အန်တီမြင့် မိန့်ရယ်၊ အိမ်ဖော်ဒေါ်ပုရယ်ပဲရှိလိမ့်မယ်၊ လာပါ၊ အန်တီ အခါထဲမှာရှိနေတယ်... လာ”

ထွာသွား၏လက်ကိုဆွဲပြီး ကျွန်းတံခါးတစ်ချပ်ရှေ့ထိုးရပ်ပြီး တံခါးခေါက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ အန်တီ”

“ဝင်ခဲ့ သား”

မေမေအသံဖြစ်သည်။ ထိုအသံလေးကို မကြားရတော့

မှာ ကြာနေပြီဖြစ်၍ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည့်အခါ လွမ်းသလို ဆွေးသလိုခံစားရသည်။

မျက်ဝန်းမှလည်း မျက်ရည်မှီးတို့ ပြီးချင်လာသည်။ အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လွမ်းနေတာအကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်သော ရနံ့သင်းသင်းလေးကို ရှူရှိုက်မိသည်။ စံပယ်ပန်းရနံ့ဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် နံ့သာနံ့လေး သင်းနေ၏။

“လာ၊ သား... ထိုင်”

စွမ်းပကား၏နောက်ကျောလေးမှ မေမေ့ကိုချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ မေမေသည် အရင်ကနင့်မတူအောင် အိုစာသွား၏။ ကုတင်ပေါ်၌ အရိုးပေါ်အရည်တင် လဲလျောင်းနေသည်။

ဖြူဖြူနေသောမေမေရဲ့ပုံကြောင့် ထွာရင်ထဲ နွမ်းလျှသွားသည်။ ငိုချင်လာသည်။ မေမေကလည်း ထွာကိုမြင်သွားပုံရသည်။ မေမေ့မျက်ဝန်းများသည် ထွာကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးနောက် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ပုံနှင့် အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထသည်။

“သစ်... သစ္စာ”

ထွာလန့်သွားသည်။

“သစ္စာ... သူငယ်ချင်း”

ဒေါ်မြင်းမိုရ်၏မျက်ဝန်းတွေက ထွာသွားထံမှ တစ်ခါး

မှမခွာတော့ချေ။ ထွာသစ္စာကိုယ်၌ကလည်း အံ့သြနေရသလို စွမ်းပကားကလည်း အံ့သြနေသည်။

“သစ္စာ”

“အန်တီ... သူ့ကိုသိလို့လား”

စွမ်းပကား၏အသံကြားတော့မှ ဒေါ်မြင်းမိုရ် ကိုယ်ဟန်ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။ မိန်းကလေးကိုစိုက်စွာ လေ့လာမိ၏။

“သူ့ကို အန်တီမှတ်မိလား။ သူက ထွာသစ္စာလေ”

“ဟင်!”

ထိုစကားလုံးက ဒေါ်မြင်းမိုရ်ရင်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသည်။ ဒေါ်မြင်းမိုရ်၏လက်များသည် ထွာသစ္စာထံ လှမ်းနေ၏။ ဒေါ်မြင်းမိုရ်၏မျက်ဝန်းထဲမှသည် မျက်ရည်ဥများ တသောသောကျနေသည်။

“သမီးရယ်... သမီးလေး”

ထွာသစ္စာ၏လက်ချောင်းလေးများကို ငါးတွင်အပ်ကာ ငိုနေသည်။ ထွာသစ္စာရင်ထဲ နင်းသွားသည်။ ထွာသစ္စာပါ ငိုချင်လာသည်။

“သမီးရယ်... ကြည့်စမ်းပါဦး ဒီအရွယ်တောင်ရောက်နေပြီ။ သမီးကို ဒီတစ်သက် တွေ့ရတော့မယ်လို့ထင်မထားဘူး”

သမီးရယ်။ မေမေမသေခင် ပေါ်လာပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်... နော်... မေမေ့ကိုတစ်ခုခုပြောပါလား သမီးရယ်... နော်”

“သူ့စကားမပြောတတ်ဘူး အန်တီ”

“ဟင်!”

“ကဲ!... ထွာသစ္စာ နင်သိချင်တာတွေ အန်တီကိုမေး။ ဟုတ်လား။ ဒီမှာ ဘောပင်နဲ့စာအုပ်။ နင်တို့အေးအေးဆေးဆေး ပြောနော်။ နောက်နှစ်နာရီကြာမှ ငါ နင့်ကိုလာခေါ်မယ်”

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားဦးမှာလဲ သားရယ်။ သမီးကို ဒီမှာ မထားခဲ့ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး အန်တီ၊ သူ့ရဲ့မွေးစားအမေ ဒေါ်လေးအေး ဆီမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်လာဖို့ပါမယ်ဆိုပြီး အာမခံနဲ့ခေါ်ရတာ”

“ဪ! သမီးက မိသားစုအသစ်ရနေတာကို။ ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ မေမေယုံကြည်ပါတယ်။ သမီးလိုအေးဆေးပြီး ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ကလေးက မိသားစုအသစ်တွေမှာပဲလို့ မေမေယုံကြည်ပြီးသားပါ။ ကြည့်စမ်းပါဦး သမီးလေးရယ်၊ လှလိုက်တာ။ သမီးမေမေသစ္စာ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ”

စကားပြောရန်ကြံတော့ သားအမိနှစ်ယောက်၏တွေ့ဆုံခန်းကို စွမ်းပကား ကျောခိုင်းလာခဲ့သည်။ အပြင်သို့မရောက်မီ တစ်ချက်စောင်းကြည့်သွားပြန်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်၏တွေ့ဆုံခန်းသည် ထင်ထားတာထက် ပိုပြီးအသက်ဝင်နေသည်။

“သမီးဘယ်တွေသွားနေတာလဲဟင်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှလိုက်တာ။ သစ္စာငယ်တုန်းကနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ။ မေမေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါသမီးရယ်။ အများသူငါတွေကြားမှာ သမီးလေးကို မိဘမဲ့လို့အမြင်မခံနိုင်လို့ မေမေခိုလိုလုပ်ခဲ့ရတာပါ။ သမီးပျောက်သွားတော့မှ စွယ်လေးက သမီးဟာ မွေးစားသမီးမှန်း ပြောလိုက်တယ်လို့ဝန်ခံတယ်။ ဘာလို့ထွက်သွားရတာလဲ သမီးရယ်၊ အန္တရာယ်များလိုက်တာ။ အဲဒီတုန်းက သမီးဆုံးပြီဆိုပြီး ကြားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေမယုံခဲ့ပါဘူးသမီးရယ်။ မေမေသမီးအကြောင်း မေမေသိတာပေါ့။ ပြီးတော့ ရေထဲခုန်ချတယ်ဆိုတာကလေးတွေတတ်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

ထွာသစ္စာ အံ့သြသွားသည်။ ဒါ ထွာမသိတဲ့ကိစ္စရပ်တွေဖြစ်နေ၏။

“မေမေက သေမကြာနေမကြာဝါ သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေခင်မှာတော့ သမီးကိုတွေ့ရဖို့မျှော်လင့်နေခဲ့တယ်။ သမီးကို

တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

ထွာသစ္စာ လက်ခါပြသည်။ မတောင်းပန်ပါနဲ့မေမေရယ်၊ ရှစ်နှစ်ကျော် ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့မေမေရဲ့မေတ္တာတွေက နည်းသလား။ မတောင်းပန်နဲ့၊ ထွာ ငရဲကြီးနေပါ့မယ်၊ မတောင်းပန်ပါနဲ့ဟု ရင်ထဲ အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေမိသော်လည်း အသံတို့က ထွက်ပေါ်မလာပါချေ။

“သမီးရဲ့ဘဝအမှန်ကို ဖုံးကွယ်ခဲ့တဲ့မေမေရဲ့အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါသမီးရယ်။ ပြီးတော့ တမလွန်ရောက်သွားရင် သစ္စာတို့ ရဲထက်တို့ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့တော့ပါဘူး။ မေမေသတ္တိနည်းခဲ့လို့ ခုလိုမဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ခုဆို သမီးလေးစွယ်လည်း မေမေ့ကို မေမေမှန်းမသိတော့ဘူး။ ဟိုလူရဲ့သွေးထိုးစကားတွေကြားမှာ လူမိုက်ဖြစ်နေပြီ။ စွမ်းပကားကိုလည်း တွယ်ကပ်နေတာ မေမေတော့ အားနာမိတယ်။ သားအမိနှစ်ယောက်တစ်အိမ်တည်းနေပြီးမှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရတာတောင် ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲမသိဘူး”

ထွာသစ္စာ အံ့သြသွားသည်။ မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်တော့ချေ။

“သမီးရဲ့ညီမလေးကို သမီးပဲကယ်ပါသမီးရယ်။ မေးမ

တော့ စွယ်ကို ကုသခြင်းပေါ် အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့မိန်းမကောင်း
လေးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဲဒါ မေမေ့ရဲ့အမှားတွေပါ။ နေရီကို
ဒီလောက်ကောက်ကုန်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့တဲ့မေမေ့ရဲ့အမှားတွေ
ပဲ။ အခုတော့ သမီးလည်း အပြင်မှာ သူစိမ်းသူရဲတွေကြားထဲမှာ
ဒုက္ခရောက်ရတယ်။ သမီးငယ်လည်း အိမ်ထဲမှာနေပြီး ဘီလူး
ဖြစ်နေရတယ်။ အဲဒါ လူမဆန်တဲ့နေရီကြောင့်ပဲ။ သူ့သာ လူဆန်
တဲ့စိတ်ကလေးရှိခဲ့ရင် ဒီကိစ္စတွေဖြစ်လာစရာ ဘာအကြောင်းမှ
မရှိဘူး။”

အသံတုန်တုန်များနှင့် ပြောဆိုနေသော ဒေါ်မြင်းမိုရ်၏
အသံများကို ထွာသစ္စာ အာရုံစိုက်ပြီးနားထောင်နေသည်။

ထွာသစ္စာနည်းတူ အခြားအာရုံစိုက်နေသူတစ်ဦးလည်း
ရှိ၏။

သူကတော့ စွယ်မေတ္တာပဲဖြစ်တော့သည်။

ဒေါ်မြင်းမိုရ်ပြောပြသမျှအကြောင်းအရာများကို စွယ်
မေတ္တာ နားထောင်နေ၏။

စွယ်မေတ္တာရင်ထဲ ဒေါသမီးတို့ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေ
သည်။ မျက်ဝန်းတွေကလည်း ပူထူနေသည်။

ထွာသစ္စာနှင့်သွေးခွဲစကားပြောခဲ့သော ဦးနေရီ၏အသံ

များကို ကြားယောင်နေမိသည်။ စွယ်မေတ္တာရင်ထဲ နာကျင်လာ
သည်။ ထိုနာကျင်မှုက ထွာသစ္စာအပေါ် အားနာစိတ်လည်းဖြစ်
စေသလို ဦးနေရီအပေါ် အမုန်းမီးလည်း ဆင့်ပွားစေခဲ့သည်။

စွယ်မေတ္တာ အံ့ကိုကြိတ်ထားသည်။ သက်ရောက်မှုလာ
လျှင် တန်ပြန်သက်ရောက်မှု ချက်ချင်းပေးတတ်သော စွယ်မေတ္တာ
က နေရာမှချက်ချင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“စွယ်မေတ္တာ”

မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျကာ အိမ်ထဲမှ အရှိန်
အဟုန်ဖြင့် ထွက်သွားသောစွယ်မေတ္တာက အိမ်ထဲဝင်လာသော
စွမ်းပကားကို ဂရုပင်မစိုက်တော့ချေ။

ဆင်ဝင်အောက်ရှိ ကားအနီရောင်လေးပေါ် စွေခနဲခနဲ
တက်ပြီး လိုဗာကိုဖိနှင်းကာ မောင်းထွက်သွား၏။

စွမ်းပကား ကြောင်နသွားသည်။

“စွယ်မေတ္တာ”

အသံကိုမြှင့်ပြီး ခေါ်လိုက်သော်လည်း စွယ်မေတ္တာက
လုံးဝလှည့်ကြည့်မသွားတော့ချေ။ စွမ်းပကား စိုးရိမ်သွား၏။ စိတ်
ထဲလည်း စန်းစံနှောင့်ဖြစ်ရသည်။

ထွာသစ္စာနဲ့ ဘာများဖြစ်ကြတာလဲဟု သံသယဝင်မိပြီး

ထွာသစ္စာကိုစိတ်ပူကာ ဝင်လာခဲ့သောအခါတွင်မူ သားအမိနှစ်ယောက် ငိုပွဲဆင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“စွယ်မေတ္တာနဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

သူက ကြောင်နုနုမေးသော်လည်း ထိုလူနှစ်ယောက်က သူ့ကိုကြောင်ပြီးကြည့်နေကြသည်။

သူသိလိုက်ပါပြီ။ စွယ်မေတ္တာရောက်လာခဲ့သည်ကို ထိုနှစ်ယောက်မသိလိုက်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။

စွယ်မေတ္တာအပေါ် ပို၍စိတ်ပူသွားသည်။ ဘာတွေများကြားသွား၍ ခုလိုထွက်သွားရတာလဲ။

သူ့စိတ်ပူနေသလို အန်တီမြင်းမိုရ်ကလည်း စိတ်ပူနေပုံရ၏။ ထို့နည်းတူ ထွာသစ္စာကပါ စိုးရိမ်သွားပုံနှင့် ခေါင်းမော့လာသည်။

အခန်း (၂၀)

“သူဌေး ဘယ်သွားလဲ”

စွယ်မေတ္တာ၏အသံက အေးစက်ပြတ်သားလွန်း၍ အေးသီစိတ်ထဲ လန့်သွားသည်။

“လေသာဆောင်မှာပါ”

ရုံးဆင်းချိန်မှီ ဝန်ထမ်းများလည်း ကျပါးနေပါပြီ။ အေးသီကသာ အလုပ်တွေမပြီးသေး၍ ကျန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“မမ... ဒီမှာလက်မှတ်ထိုး”

စာရွက်တစ်ရွက်ထိုးပေးနေသော အေးသီကိုကျောခိုင်းကာ ဓာတ်လှေကားသို့လာခဲ့၏။ ပြီးနောက် ခုနစ်ထပ်ရှိ လေသာဆောင်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။

စွယ်ရောက်သောအချိန်တွင် ဦးနေရီက ဖုန်းပြောနေခဲ့သည်။ စွယ်ကိုတွေ့သောအခါ လက်ထောင်ပြပြီးနှုတ်ဆက်၏။ ထိုအပြုအမူကြောင့် စွယ်ရင်ထဲ နာကျင်နေသည်။ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ နဖူးကြောများ ထောင်လာသည်။

အဖေကိုသတ်သည့်အပြင် အမေကိုသိမ်းပြီး စွယ်ကိုလောင်းရိပ်ထဲဆွဲသွင်းချင်သည့်လူယုတ်မာဖြစ်သည်။ ဒါကို စွယ်ကမသိဘဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာယုံကြည်လာခဲ့သလဲ။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် စွယ်က သူ့ကိုအဖေလို့ခေါ်ခဲ့မိသလဲ။

စွယ်ရင်နာသည်။ ထွာအပေါ် အမုန်းပွားအောင် အထင်သေးအောင် မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောခဲ့တာကို စွယ်က ဘယ်လောက်ထိ ယုံကြည်ပေးခဲ့သလဲ။ စွယ် အသည်းနာသည်။ ခံပြင်းမိသည်။

ထိုလူကြီးလက်ထဲတွင် နှစ်သုံးဆယ်နီးပါး အကျဉ်းကျခဲ့သည့်မေမေ့ကို သနားသည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေအပေါ် ယခုချိန်ထိ သစ္စာရှိပေးသောမေမေ့ရဲ့သစ္စာတရားကို လေးစားသည်။ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေကိုသတ်ပြီး ငွေတွေကိုသိမ်းပိုက်ရုံမက သူငယ်ချင်းရဲ့မိန်းမကိုပါ အဓမ္မယူသည်။

ဒါတင်မကသေးဘဲ မိဘမဲ့ရှာသည့်ထွာဘဝကို သေသူ

အဖြစ် ဖန်တီးသည်။ ဒါတင်မကသေးဘဲ စွယ်ရင်ထဲ မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ ထည့်ပေးသည်။ စွယ်နှင့်ထွာတို့ ပူးပေါင်းသွားလျှင် သူဒုက္ခရောက်မည်ကိုတွေ့မိပြီး စွယ်နှင့်ထွာကိုမကွဲကွဲအောင် ခွဲသည်။ စွယ်တို့ရဲ့ဘဝသုံးခုကို ရှင်လျှက်နဲ့သေသွားအောင်လုပ်ခဲ့သည်။

“သမီးပြန်သွားပြီဆို”

ထိုသို့ချိုသာစွာပြောနေသော ဦးနေရီ၏စကားလုံးများက စွယ်နားထဲ ခါးသက်သွားသည်။ ဦးနေရီနား တစ်ဟုန်ထိုး တိုးကပ်သွားသည်။

“ရှင် ဘာလို့ စွယ်ကိုလိမ့်ခဲ့တာလဲ”

ဦးနေရီ ကြောင်နသွားသည်။ စွယ်က ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။

“စွယ်လေး... သမီး”

“မခေါ်နဲ့၊ အဲဒီလိုမခေါ်နဲ့။ အဲဒီအသံရှင်က ရှင်ပါးစပ်နဲ့မတန်ဘူး။ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေကိုသတ်ပြီး ဥစ္စာတွေယူတဲ့ ဥစ္စာရှု။ ကျွန်မအမေကိုတောင် ရှင်မယားလုပ်ခိုင်းချင်လို့ မသတ်ဘဲထားခဲ့တာမဟုတ်လား... ဟင်!”

စွယ်မေတ္တာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စားပွဲပေါ်မှိုင်ပုလင်းကို

ဆွဲကာ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

ဦးနေရီ လန့်သွား၏။ စွယ် ဒီလောက်ထိ ဒေါသဖြစ်နေတာကို ပထမဆုံးမြင်ဖူး၍ဖြစ်သည်။

“ရှင့်ကိုသတ်မယ်၊ ရှင့်လိုလူမျိုး လောကမှာ မနေသင့်ဘူး။ ရှင့်ကိုသတ်ပစ်မယ်”

ဖန်ပုလင်းကွဲစကိုကိုင်ကာ ဦးနေရီထံ မိုက်ရှူးရဲဆန်စွာ တိုးကပ်သွားလျှင် ဦးနေရီလန့်လာသည်။

“သမီးလေး စွယ်... သမီးမှားမယ်နော်။ ဖေဖေလေး ဖေဖေက သမီးရဲ့ဖေဖေလေး။ မဟုတ်တဲ့ကိစ္စတွေ ဘယ်ကကြာလာတာလဲသမီးရယ်။ သမီးမှားမယ်နော်”

“အခုထိ လိမ်ချင်သေးတဲ့လူ... သေ!”

ဦးနေရီထံသို့ ဖန်ပုလင်းကွဲချန်ဖြင့် ထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဦးနေရီက ကျွမ်းကျင်စွာရှောင်လိုက်၏။

အသေထိုးပြီးကာမှလွတ်သွားသည့်အတွက် စွယ်မေတ္တာ ပို၍ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“သမီးမှားမယ်နော်၊ သမီးဒေါသဖြစ်နေပြီ။ စိတ်ကိုလျှော့ပါ သမီးရယ်”

“အသားထဲက လောက်ထွက်တဲ့လူ၊ ဦးရဲထက်အတွင်း

ရော ဒေါသစွာအတွက်ရော ဖေဖေအောင်ကောင်းအတွက်ရော ရှင်ကြီးကို လက်စားချေရမှကျေနပ်မယ်”

“သမီး... မှားမယ်နော်... သမီး”

စွယ်မေတ္တာက အလျော့မပေးစတမ်းပင် ပုလင်းကွဲနှင့် ဆောင့်ထိုးပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ရှောင်ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့၍ ဦးနေရီက စွယ်မေတ္တာ၏လက်ကိုသာ ဖမ်းချုပ်လိုက်နိုင်သည်။

ထိုတစ်ခဏတွင် ဦးနေရီနှင့် စွယ်မေတ္တာတို့ ဝရံတာ၌ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားရသည်။ ဦးနေရီကလည်း အသက်ရှင်ရန် ရုန်းကန်သလို စွယ်မေတ္တာကလည်း ဒေါသဖြေချင်၍ ရုန်းကန်သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ထွာသစ္စာတွေ့နေရ၏။ ထွာသစ္စာက စွမ်းပကား၏ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ စွမ်းပကားက မြင်ကွင်းကိုမော့ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်ကာ အဆောက်အဦးထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

ခါးဝက်မှ လက်ကာတွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းကို ထွာသစ္စာ အသည်းတယားယားဖြစ်နေရသည်။ စွယ်ကိုစိတ်ပူမိသည်။ ပြီးတော့ ဦးနေရီကိုလည်း မထိခိုက်စေချင်ပါ။

ဦးနေရီအပေါ် မိမိလည်း မုန်းမိတာမှန်ပေမယ့် ဥပဒေ

၂၆၀ ♣ ထေရ်

အတိုင်း အပြစ်ကျခံစေချင်သည်။

စွယ်... နင်မှားမယ်နော်၊ စွယ်... စိတ်လျော့လိုက်
ပါ... စွယ်... အော်ပြီး သတိပေးချင်သော်လည်း အသံတိုက်
ထွက်မလာခဲ့ပေ။

စွယ်... မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့... စွယ်... တော်
ပါတော့... တော်ကြရအောင်... နော်... ဟုသာ ရင်ထဲပြော
နေမိသော်လည်း စွယ်ဒေါသကိုသိနေသည်။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသူနှစ်ဦးသည်လည်း ဝရံတာမှ
ကျလုကျခင်ဖြစ်နေသည်။

ထွာသစ္စာ စိုးရိမ်နေသည့်ကြားမှ ထိုနှစ်ဦးသည်...
“စွယ်! ...”

ထွာသစ္စာ၏ကျယ်လောင်စွာအော်သံ၏ အဆုံးသတ်
သည်...
“ဘုန်း! ဘုန်း!”

ဆိုသောအရာဝတ္ထုများ၏ကျသံနှင့် အဆုံးသတ်သွား
တော့၏။

အခန်း (၂၁)

BURMESE
CLASSIC

“ဒါတွေကို စွယ်သိသွားရင် တစ်နေ့ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ
သိလို့ မြို့သိပ်ထားခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ၊ ဒါပေမဲ့”

ဒေါ်မြင်းမိုရ်၏ငိုသံသည် အက်ရု တုန်ယင်နေ၏။ မျက်
စိရေမှ အသစ်စက်စက်အုတ်ဂူဖြူလေးသည် ထွာသစ္စာကို လှောင်
ရယ်နေသယောင်ရှိ၏။

“ပြန်ရအောင်ပါ မေမေရယ်၊ ဒီမှာ လေစိမ်းတွေတိုက်
တယ်၊ ပြီးတော့ သင်္ချိုင်းဆိုတော့ အနံ့အသက်က မကောင်းဘူး၊
မေမေရောဂါ ထလာလိမ့်မယ်၊ နော်...”

“ခဏလေးနေပါရစေဦး သမီးရယ်၊ မေမေလေ သမီး
ငယ်လေးနဲ့ တစ်ခါမှအေးအေးဆေးဆေးစကားမပြောဖူးဘူး၊ သူ

က မေမေကားပြောမယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ကြိမ်မှနားမထောင်
ပေးဘူး။ ထွက်ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သူ့ဘယ်မှထွက်
မသွားနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မေမေ သမီးငယ်လေးနဲ့ စကား
တစ်ဝကြီးပြောပါရစေ”

ထွာသစ္စာရင်ထဲ နာကျင်ခံစားရသည်။ ထွာသစ္စာနည်း
တူ စွမ်းပကား၏ရင်ထဲလည်း နာကျင်နေသည်။

သမီးနှင့်စကားပြောချင်နေရှာသော ဒေါ်မြင်းမိုရ်ကို ထား
ရစ်ခဲ့ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သောင်ပင်ကြီးနားသို့ နှစ်ယောက်သား
လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်မြင်းမိုရ်သည် ဝိုးချဲလေးပေါ်၌ ငြိမ်သက်နေသည်။

“အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းတယ်နော်၊ ငါတော့
နားမလည်နိုင်အောင်ဘဲ”

“ထွာကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး။ ထွာ
ရင်ထဲမှာ ခုထိရှုပ်ထွေးနေဆဲပါပဲ”

“စွယ်မေတ္တာကတော့ လောကကြီးထဲက ထွက်သွား
တာကလွဲလို့ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေတော့ ပြည့်လာတယ်။ မင်းနဲ့နီးစပ်
ခွင့်ရတယ်၊ ဒါထက်ပိုတန်ဖိုးရှိတာက မင်းရဲ့အသံလေးကို ကြား
ခွင့်ရလိုက်တယ်။ အဲဒီလောက်ထိပဲ မင်းက စွယ်မေတ္တာကိုချစ်

တာလား”

“အင်း... ထင်တာပဲ၊ ထွာကိုယ်ထွာ မဆုံးဖြတ်တတ်
တော့လို့ နင်ကပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးပါ စွမ်းပကားရယ်”

“တကယ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ငါ့ကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်”

ထွာသစ္စာ မျက်စောင်းခဲလိုက်၏။ စွမ်းပကား ပြုံးနေ
သည်။ ဘာတွေလဲဆိုတာ စွမ်းပကား နားမလည်ပေမယ့် အခြေ
အနေကိုကျေနပ်ပါသည်။ ကျေနပ်နေသောအပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

သစ်ရွက်များ၏လေတိုးသံသည် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ရင်ခုန်
သံကို မီနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ အပြာရောင်ကောင်းကင်အောက်
တွင် မိုးသားညိုတို့ ကင်းစင်၍နေလေတော့၏။ ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ....

A large, stylized handwritten signature in black ink is written over a diagonal watermark that reads 'www.burmeseclassic.com'.